

Giới thiệu Ngư Trường Hoàng Kim

Truyện hay Ngư Trường Hoàng Kim là một trong những tựa truyện đô thị online hay của tác giả Toàn Kim Chúc Đan Xác. Lấy bối cảnh yêu trời xanh, yêu cây xanh, càng yêu gọn sóng mênh mông của biển cả.

Cá nước ngọt, cá nước mặn, tôm hùm, cua biển, thế giới của ăn hàng sao có thể thiếu đi hải sản?

Ca nô, du thuyền, tàu Boston Whaler, còn có tàu du lịch, kỳ thật du thuyền xa hoa mới thật là vương đạo, đỉnh cao quyền lực.

Trong nhà nuôi gấu nâu, gấu trắng cùng gấu mèo Mỹ, ngư trường còn có cá heo, cá voi trắng cùng rai cá biển, chồn chân đen, hải cẩu Greenland, ngư trường của ta cần có đều có!

Không có việc gì dùng du thuyền đi câu cá, kêu gọi bạn bè đi vớt ngọc trai.

Lái du thuyền đi dạo biển lớn, bảo tàng từ thuyền đắm do ta tới vớt.

Chào mọi người, ta là Tần Thi Âu, ta ghi lại bút ký về truyện hot cuộc sống nhàn nhả tại ngư trường Canada.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Di Chúc Đến Từ Canada

Thành phố Ma Cao vào tháng tư y nguyên vẫn còn chút se lạnh của xuân hàn.

Hơn bảy giờ sáng, Tần Thi Âu không thấy buồn ngủ nữa liền mặc vào áo khoác tựa lên đầu giường rồi đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngẩn người.

Hắn đến thành phố này đã được tám năm rồi, lúc đầu chỉ học đại học ở chỗ này, nhưng sau khi tốt nghiệp thì ở lại đây luôn.

Trường đại học Hải Dương mà Tần Thi Âu học là trường học tốt nhất trong thành phố Ma Cao. Sau khi tốt nghiệp, nhờ tên bạn học cùng phòng tên là Mao Vĩ Long hỗ trợ nên hắn được vào làm HR bộ tài nguyên nhân lực của một chi nhánh công ty dầu khí Hải Dương lớn nhất trong thành phố Ma Cao này.

Chớp mắt đã qua bốn năm! Kết quả vào tháng trước bộ tài nguyên nhân lực có thêm một người nhân viên quản lý hồ sơ rất xinh đẹp, giám đốc phái hắn đến để trợ giúp năng. Vấn đề này cũng chẳng có gì to tát, nhưng mỹ mạo của nhân viên quản lý này quá xuất chúng, dẫn đến một vị phú nhị đại trong công ty ngấp nghé.

Diễn biến tiếp theo liền rất đơn giản cũng rất máu chó rồi: phú nhị đại nhìn thấy Tần Thi Âu cùng mỹ nữ tới lui thân thiết như thế thì rất khó chịu, hắn tìm tới và cảnh cáo Tần Thi Âu vài lần nhưng người sau lại không để ở trong lòng, ngược lại có một lần hai người cãi nhau rồi trực tiếp đánh nhau luôn.

Vốn chỉ là chuyện về nữ nhân, nhưng sau khi phú nhị đại bị Tần Thi Âu đánh cho một trận thì vấn đề liền nghiêm trọng. Người này trực tiếp liên hệ với đám bạn xấu làm ở phòng tài vụ muốn thiết kế hãm hại Tần Thi Âu một ván, vu khống hắn trộm lượng lớn tiền mặt của công ty.

Cú té ngã này có chút quá lớn, làm Tần Thi Âu không chỉ phải dùng toàn bộ tiền bạc để bồi thường mà còn bị đuổi ra khỏi công ty!

Lại nói rồi đi công ty Hải Dương chưa chắc không phải chuyện tốt vì rất sớm thì hắn liền muốn ra ngoài xông xáo. Nhưng vấn đề là bây giờ trên người của hắn không còn tiền rồi, tiền của hắn đều bồi thường cho công ty hết rồi.

Nhà đã bị đốt lại còn gặp mưa cả đêm, hôm nay còn là ngày mà hắn phải đóng tiền nhà cho quý này. Bây giờ gom góp tất cả tiền bạc trên người của hắn cũng chỉ đủ để ăn bữa cơm, còn trả tiền nhà thì tuyệt đối là nói giỡn.

Nhưng quả thật là sợ cái gì cái đó nó tới, Tần Thi Âu đang vì vấn đề tiền bạc mà buồn rầu thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa!

Tần Thi Âu vừa mở cửa thì cái gương mặt nghiêm túc của đại thúc chủ nhà liền xuất hiện ở trước mặt hắn, nếu không có gì bất ngờ thì bây giờ người chủ nhà này tới đây chỉ có một mục đích: chính là thu tiền nhà.

Tuy thành phố Ma Cao ở vào phương Bắc nhưng bởi vì nó có một cái bến cảng thiên nhiên nằm ở gần biển nên kinh tế phát triển rất nhanh. Thành phố này có thể xem như thành phố nhị tuyến của quốc nội, điều này dẫn tới giá nhà rất cao, nên tiền thuê nhà cũng rất đắt.

Tần Thi Âu thuê một căn hộ nhỏ chỉ có một phòng ngủ và phòng tiếp khách, vậy mà mỗi tháng còn muốn 1000 nguyên tiền thuê nhà, hơn nữa còn phải

đóng một lần cho ba tháng - chính là 3000 nguyên. Nhưng chỗ chết người chính là trong lúc khẩn cấp thế này thì trên người Tần Thi Âu ngay cả 300 nguyên đều không có đủ !

Không có biện pháp khác, Tần Thi Âu chỉ có thể cười hì hì cầu xin chủ nhà giờ cao đánh khẽ.

Chủ nhà rất là không vui, cuối cùng cứng rắn nói một câu :

- Ta cho ngươi hai ngày, hai ngày sau ta sẽ quay lại. Nếu như lần sau còn chưa trả được tiền thuê nhà thì ngươi liền cút ra ngoài đường cho ta !

Tuy lời nói rất là khó nghe nhưng Tần Thi Âu lại không có tư cách để tức giận.

Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán ! Bây giờ Tần Thi Âu cũng đang gặp khốn khó như vậy.

Sau khi tiến đi chủ nhà thì Tần Thi Âu lộ ra vẻ mặt mệt mỏi nằm lì lên trên giường, trong đầu tất cả đều là tương lai mờ mịt cùng với tình cảnh chán nản trước mắt.

Mất thấy hán lại sắp bị đuổi đi, còn là một cái ba không nhân viên : không tiền, không nhà, không xe, lại nhớ tới ba mẹ đã già với mái tóc hoa râm, trong lòng Tần Thi Âu cảm thấy uất ức khó chịu vô cùng.

Đúng vào lúc này thì đột nhiên cửa phòng lại bị người gõ vang lên lần nữa, cùng lúc này âm thanh chói tai của chủ nhà cũng tùy theo vang lên :

- Tiểu Tần, mở cửa, mở cửa nhanh lên.

Nghe được âm thanh của chủ nhà thì nội tâm đang tràn đầy chán nản cùng tuyệt vọng của Tần Thi Âu lập tức bị phần nộ thay thế. Chủ nhà thật sự là kinh người quá đáng, đã nói rõ là cho hán hai ngày để chuẩn bị tiền bạc, làm sao có thể nhanh như vậy liền trở lại ?

Tần Thi Âu mạnh mẽ nhịn xuống tức giận đi mở cửa, lại phát hiện bên cạnh chủ nhà còn có một người đầu đội nón cảnh sát, trên người mặc đồng phục của cảnh sát.

Vừa gặp mặt cảnh sát liền hỏi :

- Xin hỏi anh có phải là Tần Thi Âu không ?

Tần Thi Âu gạt đầu, cảnh sát lập tức nói :

- Mời anh đi cùng với tôi một chuyến, có người tìm anh !

Tần Thi Âu sau khi nghe cảnh sát nói xong còn chưa kịp trả lời thì chủ nhà đã gấp gáp đành nói trước :

- Đồ cảnh quan, ta cùng với tiểu Tần không có bất kỳ quan hệ gì. Nếu như hán thật sự phạm vào vụ án nào đó thì việc đó sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với căn nhà của ta hết đây.

Tần Thi Âu không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng vụ án lúc trước xuất hiện vấn đề, liền mất hồn mất vía khấp khiễng đi theo cảnh sát trẻ tuổi quay trở về trụ sở.

Kết quả lúc đến trụ sở thì cảnh sát trẻ tuổi trực tiếp mang Tần Thi Âu đi vào phòng làm việc của cảnh sát trưởng.

Vừa tiến vào phòng làm việc thì Tần Thi Âu lập tức dùng khước mắt liếc quanh khắp phòng, nhìn thấy hai nam tử mặc đồ tây ngồi thẳng người trên ghế sofa, bên cạnh còn có một người cảnh sát trung niên mập mạp đang nhanh nhẹn pha trà cho hai người kia.

Làm cho Tần Thi Âu khó hiểu chính là trong hai người đang ngồi trên ghế sofa lại có một tên quý tây dương da trắng tóc vàng mắt xanh. Tên quý tây dương này cũng không nhỏ, nhìn qua cũng có năm sáu chục tuổi rồi, chòm râu quai nón đều đã biến thành màu tuyết trắng, nhưng thân hình khôi ngô này khi ngồi thẳng tắp vẫn có uy thế vô cùng.

Không có gì bất ngờ thì người trung niên cảnh sát kia hẳn là cảnh sát trưởng của trụ sở cảnh sát này rồi. Quả nhiên, người này trước tiên liền đưa tay ra hướng về Tần Thi Âu rồi nói :

- Chào cậu ! Cậu hẳn là Tần Thi Âu tiên sinh đi ? Ta tên La Vinh Chí, là cảnh sát trưởng của trụ sở cảnh sát đường Song Hà khu La Sơn.

Đoạn thời gian trước Tần Thi Âu bị đám cảnh sát làm cho sống không bằng chết, nên khi nhìn thấy La Vinh Chí đưa tay ra liền vội vàng nắm lấy tay của hán, hơi cúi người gật đầu tự giới thiệu về mình.

Đợi sau khi La Vinh Chí cùng Tần Thi Âu buông tay ra, nam tử trung niên ngồi trên ghế sofa khi này liền đứng người dậy, bắt tay với hán rồi nói :

- Tần tiên sinh, chào cậu ! Ta tên Lý Tín, hiện đang làm thẩm phán ở tòa án nhân dân thành phố Ma Cao, còn người này là ông Schectman Auerbach, một luật sư rất nổi tiếng của luật sư sự vụ sở Fasken Martineau ở Canada.

Sau khi hai bên giới thiệu xong thì lão quý tây dương này giờ vẫn đang nghiêm mặt nhìn mọi người chột dưng tiếng Anh mở miệng hỏi :

- Chào cậu, Tàn Thi Âu tiên sinh ! Xin hỏi cậu có quen biết một người tên là Tàn Hồng Đức không ?

Lý Tín vừa muốn phiên dịch thì Tàn Thi Âu đã theo thói quen dùng tiếng anh thành thạo của mình trả lời :

- Tàn Hồng Đức ? Đó là ông chú hai của tôi, ừm, nói theo cách khác chính là anh hai của ông nội tôi.

Lão quý tử Auerbach gật đầu một cái rồi hỏi tiếp :

- Như vậy thì trên người của cậu hẳn là có đeo một khối Hải Thần Chi Tâm - là một sợi dây chuyền nho nhỏ màu xanh, trông đặc biệt xinh đẹp. Xin hỏi cậu có thể lấy ra để ta nhìn thử một lần không ?

Tàn Thi Âu nhú mày không biết lão quý tử này muốn làm cái gì, bất quá hẳn còn là tháo ra nút áo đầu tiên của cổ áo rồi dùng tay nắm sợi tơ hồng kéo ra một cái mặt dây chuyền hình trái tim có màu xanh thẫm.

Auerbach dùng hai tay nhận lấy Hải Thần Chi Tâm về sau liền quay sang nói với La Vĩnh Chí :

- Tiên sinh, xin hỏi có thể mượn một cái chén giấy của quý sở dùng một lát hay không ?

Vĩnh Chí gọi một cuộc điện thoại, hậu cần rất nhanh liền đưa lên một cái chén thủy tinh có quy cách cao nhất.

Auerbach nhận lấy chén nước sau đó liền đem Hải Thần Chi Tâm thả vào trong, ngay lập tức toàn bộ chén nước đều thay đổi thành màu xanh thẫm giống như Hải Thần Chi Tâm. Auerbach lắc lắc cổ tay, nhìn mặt nước bị rung động tràn ra ngoài thậm chí có loại ảo giác như nước biển đang cuộn cuộn.

Mọi người ở đây đều tròn mắt há mồm, ngay cả Tàn Thi Âu cũng không biết sợi dây chuyền mà mình một mực đeo trên người thậm chí còn có thần hiệu như vậy.

Làm xong tất cả những việc này về sau, Auerbach mới nghiêm túc mở miệng :

- Tàn Thi Âu tiên sinh, chào ngài ! Ta tên Schectman Auerbach, là luật sư bậc một của luật sư sự vụ sở Fasken Martineau, nhận được ủy thác từ người tên Tàn Hồng Đức tiên sinh, bây giờ xin đem di chúc giao cho ngài. Ngoài ra, ta còn đem di sản công bố cho ngài...

Auerbach mở ra di chúc, cao giọng nói :

- Bắt đầu từ bây giờ, ngài...cháu trai lớn của Tàn Hồng Đức tiên sinh... Tàn Thi Âu tiên sinh... bắt đầu kế thừa ngư trường Đại Tàn của Tàn Hồng Đức tiên sinh ở thành phố St. John's thuộc tỉnh Newfoundland cùng tỉnh Labrador của Canada ! Căn cứ vào ước tính của ngân hàng Hoàng Gia Canada đối với ngư trường, đánh giá giá trị của ngư trường theo giá thị trường là 4200 vạn Canadian dollar, tức hai ức 3310 vạn nhân dân tệ !

Trái tim của Tàn Thi Âu kịch liệt nhảy lên vài cái, dùng âm thanh run rẩy hỏi :

- Auerbach tiên sinh, ngài không có nói đùa chứ ? Ông chú hai của tôi lại để lại cho ta tài sản có giá trị hơn hai ức ba ngàn vạn ?

Auerbach gật đầu xác nhận, sau đó lại hướng về hắn giải thích một ít chuyện : hình như nói ông ta bây giờ đã trở thành luật sư riêng của hắn rồi, cần hắn nhanh chóng đi Canada để hoàn thành các loại thủ tục bàn giao di sản.

Tàn Thi Âu kí tên vào giấy tiếp thu di sản ở dưới sự chứng nhận của La Vĩnh Chí và Lý Tín, sau đó mang theo hai người rồi đi trụ sở cảnh sát đi trở về căn hộ nhỏ của mình.

Kết quả khi tới căn hộ của mình thì hắn phát hiện ở trước cửa nhà lại chồng chất không ít đồ vật gì đó, cẩn thận nhìn kĩ thì đó toàn bộ đều là hành lý của hắn. Chủ yếu là các loại chăn mền, sách vở, máy tính,.. và một số thứ khác.

Đúng vào lúc này chủ nhà cũng đi ra ngoài và nhìn thấy Tàn Thi Âu, hắn khóa cửa lại rồi lạnh lùng nói :

- Người trở lại ? Vừa đúng lúc ta đem sự việc nói rõ ràng với người, có phải người ở bên ngoài làm chuyện gì xấu đúng hay không, nếu không cảnh sát làm sao lại tìm tới cửa ?

Tàn Thi Âu đang muốn giải thích thì chủ nhà tiếp tục lạnh mặt nói :

- Người không cần phải giải thích gì cả, thu gom hành lý của người và cắt ngay cho ta, ta cũng sẽ không đem căn hộ cho loại người không ra gì như người thuê.

Tàn Thi Âu lập tức liền giật mình hiểu ra.

(1)Phụ nhĩ đại hoặc “Thế hệ con nhà giàu thứ hai” : là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

(2)HR là viết tắt của Human Resources, nghĩa là nguồn nhân lực, người làm HR là làm việc với con người. HRM (Human Resources Management) liên quan tới tất cả mọi hoạt động trong tổ chức: thu hút, hình thành, gìn giữ và phát triển nguồn nhân lực.(cái này ta cũng không rõ lắm, các bác có thể tra

Google để rõ hơn.)

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chuẩn Bị Đi Canada

Lần này thì Tần Thi Âu thật sự tức giận rồi, chủ nhà lại khinh người quá đáng như vậy, quả thật là cần ăn đòn mà.

Bất quá khi khước mắt hần liếc qua đằng sau và nhìn thấy Auerbach đang kẹp lấy cặp công văn thì chợt nảy ra một ý tưởng - Hần nghĩ tới một chi tiết hay xuất hiện trong các bộ phim bom tấn của Mỹ hoặc Hollywood, có chuyện giao cho luật sư xử lý !

Nghĩ tới đây hần cũng không thấy tức giận rồi, hần tìm đến Auerbach đơn giản dùng hai ba câu kể ra hành động quá đáng của chủ nhà, sau đó lớn tiếng nói :

- Luật sư tiên sinh, việc còn lại liền giao cho ngài rồi, hãy nhường cho tên ác ôn này biết rõ uy lực của pháp luật đi.

Auerbach sau khi nghe xong thì cười mỉm một cái, sau đó lấy ra điện thoại di động chụp lại vài tấm về đồng hồ vật bị vứt ở ngoài cửa và cửa chính bị khóa.

Tần Thi Âu đi lên lục lọi ra hộp đồng tiền thuê nhà rồi đưa cho Auerbach, ông ta nhìn sơ qua một lần rồi bước tới nói với chủ nhà :

- Tiên sinh, chào ngài ! Ta là luật sư của Tần Thi Âu tiên sinh, ta cho rằng hành động của ngài đã xúc phạm tới lợi ích nhân quyền của đương sự ta nên bây giờ ta đòi với ngài đưa ra tố cáo, chúng ta ở trên tòa án gặp lại nhé.

Lúc này nhìn thấy Tần Thi Âu, Auerbach và Lý Tín đứng chung với nhau chủ nhà cũng không có suy nghĩ nhiều, vì đây là đường hành lang nên hần cho là hai người này chẳng qua là thuận đường với Tần Thi Âu.

Bây giờ Auerbach đột nhiên tiến lên dùng tiếng Anh nói với hần một tràng, mặc dù hần nghe không hiểu nhưng cũng biết tình huống rất không tốt.

Chủ nhà nghe không hiểu nhưng lại có người nghe hiểu. Lý Tín tiến lên lấy ra chứng nhận quan tòa của mình cho hần xem rồi giới thiệu về mình :

- Chào ngài ! Ta tên Lý Tín, hiện đang làm thẩm phán tòa án ở Ma Cao chúng ta, vị tiên sinh này là một luật sư của Canada, hần hiện tại khởi tố ngài vì ngài làm trái với hiệp nghị thuê nhà và xâm phạm lợi ích nhân quyền của đương sự hần.

Vừa nghe lời này thì chủ nhà suýt nữa bị sợ hãi, hần cũng không cho là Auerbach cùng Lý Tín là đang dọa hần. Trước không nói trên giấy chứng nhận thẩm phán có in đại hồng quốc huy, chỉ nhìn hình tượng của hần - đầu tóc được chải chuốt gọn gàng, mặc đồ tây đứng thẳng, trong tay còn cầm một cái cặp công văn. Vừa nhìn liền biết là loại nhân sĩ tầng lớp thượng lưu như "công nhân cổ vàng" hoặc "Hoàng đế làm công", tuyệt không phải là một người dân bình thường như hần có thể chọc nổi.

Nhìn thấy chủ nhà ngây ra như phỗng thì Tần Thi Âu giống như giữa trưa được uống si rô xí muội lạnh, nói đơn giản chính là sáng đến tận sâu trong linh hồn.

Auerbach sau đó cũng lấy ra một quyển vở nhỏ - là giấy chứng nhận luật sư của lão ta, sau khi lão ta cho chủ nhà xem xong liền xoay người rồi đi. Lý Tín cũng lưu lại một câu rồi đi theo :

- Tiên sinh, mời ngài chờ nhận giấy mời từ tòa án đi !

Lần này thì chủ nhà thật sự ái ngại, hần liền xông lên nắm lấy áo Auerbach làm cặp lông mày đã bạc của người sau khẽ nhú, hần sợ hết hồn nên đành buông tay ra, nhưng vẫn dùng gương mặt mếu máu nói :

- Đừng đừng đừng ! Làm ơn đừng khởi tố ta ! Chuyện không phải như vậy, đây là hiểu lầm, đều là hiểu lầm !

Tần Thi Âu khoanh tay lạnh nhạt đứng nhìn, tuy hần còn chưa nói câu nào nhưng trong lòng đã sáng khoái ngất trời rồi. Cuộc sống của người có tiền đúng là rất tốt, rất nhiều việc mình đều không cần ra tay thì người phía dưới đã làm tốt rồi.

Chủ nhà bị lão luật sư tây dương Auerbach cùng với giấy chứng nhận thẩm phán của Lý Tín làm cho khiếp sợ không nhẹ. Chờ sau khi nghe Lý Tín nói rõ quan hệ của Tần Thi Âu và Auerbach, vì để tránh cho mình bị khởi tố, hần liền tìm tới Tần Thi Âu cười làm lành rồi nói :

- Tiểu Tần, đừng, đừng như vậy, tha cho ca một lần đi ! À không phải, là tha cho ten ngu ngốc này một lần đi ! Ngươi là người đại nhân đại lượng, đừng so đo với một tên ngu ngốc như ta. Ngươi hãy nói với luật sư của ngươi : đây chỉ là một việc nhỏ, chúng ta có thể tự giải quyết, không cần phải lên tòa án, không cần phải lên tòa án a !

Tần Thi Âu nhìn nhìn cái laptop bị vứt trên mặt đất, mở miệng hỏi :

- Tự giải quyết như thế nào ?

Chủ nhà cắn răng một cái, nói :

- Ta đem tiền thế chấp trả lại cho người, người xem...

Tần Thi Âu lại nhìn cái laptop bị vứt xuống nhếch môi cười lạnh một cái.

Trên mặt chủ nhà lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn , nói :

- Được rồi, nếu không ta lại thường thêm cho người 5000 khối, cũng đủ để người mua một cái laptop mới rồi !

Tần Thi Âu cũng không phải chính nhân quân tử, loại tiền này nếu không lấy mới là ngu. Chờ cho chủ nhà giao tiền xong thì hắn cũng không làm khó đối phương nữa, trực tiếp nhường cho Auerbach xóa hết mấy tấm hình ở trong điện thoại

Mọi việc giải quyết xong thì đã đến giữa trưa, vừa đúng lúc dùng số tiền mới tới tay này mời Lý Tín và Auerbach ăn bữa cơm, sau đó quay lại thu dọn đồ đạc rồi trực tiếp ngồi xe khách trở về nhà. Về nhà ở quê hương hắn để chuẩn bị công việc tương quan cho việc đi Canada.

Lần đi Canada này hắn cần chuẩn bị rất nhiều tư liệu mới có thể tiếp thu phần di sản kia, bao gồm giấy chứng minh trực hệ của hắn và nhị gia gia Tần Hồng Đức. Điều này cần hắn xin chứng nhận từ phường lên đến thành phố, ngoài ra còn phải làm hộ chiếu.

Con trai đột nhiên trở về rồi nói mình muốn ra nước ngoài làm Tần phụ, Tần mẫu cả kinh không nhẹ, cũng may hắn không có nói rõ việc mình bị công ty sa thải, vừa vặn mượn việc ra nước ngoài này làm lý do công ty khảo sát bồi dưỡng.

Trước sau dùng mất bốn ngày Tần Thi Âu mới đem thủ tục mà Auerbach yêu cầu làm xong hết, sau đó cùng Auerbach ngồi xe đi thủ đô, chuẩn bị bay tới Canada mở ra cuộc sống mới làm con em phú nhất đại của hắn.

Đến rồi bến xe phía nam thủ đô, Tần Thi Âu vừa mới xuống xe liền nhìn tới một thanh niên mày rậm mắt to giờ một tấm băng lớn chen ở phía trước nhất ở hành lang đón người, trên đó viết : Hoan nghênh cảm thụ đến tại họa thủ đô!

Thanh niên mày rậm mắt to này chính là Mao Vĩ Long, bạn học ở giường trên hồi đại học của Tần Thi Âu, hiện tại làm việc ở cục thuế quốc gia thủ đô. Tần Thi Âu có thể vào làm trong đầu khí cũng là nhờ hắn giúp một tay tìm quan hệ hỗ trợ đấy.

"Cảm thụ" là tên riêng của Tần Thi Âu. Họ và tên của hắn dùng tiếng địa phương để đọc thì không có gì, nhưng nếu đọc nhanh bằng tiếng phổ thông vậy thì phát âm liền cùng "cảm thụ" không khác nhau lắm. Bởi vậy từ lúc bắt đầu đi học thì hắn cũng đã mang theo cái tên riêng này.

Đến bãi đỗ xe, Mao Vĩ Long mở ra một chiếc Grand Cherokee, Tần Thi Âu đạp đạp bánh xe to lớn, nói :

- Chiếc xe này không tệ!

Mao Vĩ Long lắc lắc đầu, thở dài chán nản nói :

- Đây là của một người anh em tao, xe của tao thì là mẹ nó Trường An, lấy xe bốn vạn tám! Tao còn là nháo một trận mới từ trong miệng cha tao moi ra được chút tiền này, lúc ban đầu tao nói mình muốn mua một chiếc Bumblebee, kết quả mượn một chút cha tao liền đi sở nghiên cứu côn trùng mang về một con ong vàng lớn ! Danh phù kỳ thực ong vàng lớn biết bay !

(Bumblebee nghĩa là ong nghệ, ong vàng lớn.)

Đến rồi khách sạn, để xuống hành lý về sau Mao Vĩ Long nói :

- Ở thủ đô có không ít đồng học của chúng ta, như thế nào, có muốn tụ hội một hồi hay không ?

Thời gian quá gấp gáp, máy bay chính là vào tối nay sẽ cất cánh nên tụ lại ăn một bữa đã không còn kịp, Tần Thi Âu chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu từ chối.

Đến mười một giờ tối, Mao Vĩ Long lại mang hai người đưa lên máy bay, trên đường đi hắn còn lầm bầm 'lần này tới thủ đô quá gấp gáp đi, không có gì thú vị hết!'

Bất quá, trong khoảng thời gian này Mao Vĩ Long đã làm xong một việc quan trọng - hắn thông qua bí thư của cha mình nhờ bộ ngoại giao kiểm tra tư liệu Auerbach. Vừa tra một cái, hai người đều nhìn không được phải hít sâu một hơi : Auerbach, luật sư quốc tịch Do Thái nổi tiếng của Canada; đã từng đạt được học vị của đại học Princeton nước Mỹ và đại học Oxford của nước Anh; năm 1970 sau khi Trung Quốc và Canada thiết lập quan hệ ngoại giao từng hai lần đảm nhận đại sứ ở Trung Quốc; vào năm 1987 và năm 1989 đảm nhiệm chức thư ký Tòa án cho Chánh án Tòa án tối cao khu Newfoundland Canada; đã từng là luật sư của đoàn đại biểu Canada phái đi tham gia Liên Hiệp Quốc; trước khi về hưu vẫn một mực giữ chức vụ luật sư tại công ty luật Fasken Martineau nổi tiếng nhất Canada. . .

Thân phận của Auerbach được đến xác nhận, Tần Thi Âu liền có thể yên tâm bay đi Canada tiếp thu di sản của hắn rồi.

Đây là lần đầu tiên Tần Thi Âu đi máy bay, vé Auerbach mua là bay từ Bắc Kinh đến Toronto lại đổi máy bay đi thành phố St.John's là tỉnh lỵ thuộc tỉnh Newfoundland và tỉnh Labrador, giá vé một vạn nguyên.

Sắc trời đêm lơ mơ là thời tiết xấu nổi tiếng của thủ đô, bầu trời âm u, nhìn không thấy một vì sao. Tần Thi Âu còn cho là muốn mưa trên đường đi, kết quả Mao Vĩ Long nói cho hắn biết bình thường sắc trời thủ đô đều như vậy.

Trong sân bay có vô số đèn LED đang phát sáng, có máy bay không ngừng hạ cánh cất cánh. Trên trên bãi đậu máy bay, từng chiếc từng chiếc máy bay to lớn đậu lại, có máy bay còn sơn lên những đường viền màu cam, đích thực là mỹ lệ vô cùng.

(1) “Công nhân cổ vàng” (gold-collar worker) : là những người làm công ăn lương có trình độ đại học, cao đẳng hoặc tốt nghiệp các trường dạy nghề, trường kỹ thuật... Theo các nhà nghiên cứu xã hội học Mỹ năm 2007: “công nhân cổ vàng” bao gồm các kỹ thuật viên, phi công, điều khiển viên, y sĩ, y tá...Nhìn chung, “công nhân cổ vàng” có thu nhập khoảng từ 32.500 USD đến 60.000 USD một năm và được xếp vào tầng lớp trung lưu bậc dưới (lower middle class).

(2) Hoàng đế làm công : chỉ những người làm công cho người khác nhưng có mức thu nhập cao hơn người bình thường rất nhiều.

(3) Xe Trường An : theo ngữ cảnh ta đoán chắc là một loại xe giá rẻ hoặc bình dân chỉ sản xuất ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngư Trường Của Ta, Cá Của Ta

Chiếc Boeing 777 bay từ thủ đô đến Toronto lần này cũng được sơn qua đường kẻ sọc màu lam nhạt. Thân máy bay dài gần bảy mươi mét, hai cánh khi mở ra cũng có hơn sáu mươi mét, bề ngoài sáng bóng làm cho nó nhìn qua tràn đầy mỹ cảm. Màu sắc rực rỡ của nó ở trong bóng tối tỏa ra ánh sáng tựa như mộng ảo làm Tần Thi Âu kích động không thôi.

Thời điểm lên máy bay có nữ tiếp viên hàng không hướng dẫn, lại thêm nữ tiếp viên này là gái tây da trắng tóc vàng mắt xanh làm Tần Thi Âu xem mặt mày hơn hớ, đến lúc ngồi xuống mới nhận ra chỗ ngồi của mình ở gần cửa sổ.

Vốn là việc này để cho hắn cực kỳ vui mừng vì sau khi máy bay cất cánh thì có thể quan sát đến cảnh tượng vô số nhà cùng mở đèn. Kết quả chờ đến sau khi máy bay bay lên, Tần Thi Âu xuyên thấu qua cửa sổ hình tròn xem xuống dưới một cái lập tức thay đổi sắc mặt.

Không biết đây là cảm giác gì, nhưng theo máy bay tăng lên tốc độ thì trái tim Tần Thi Âu cũng mãnh liệt nhảy lên "thình thịch, thình thịch". Cảm giác đè nén tràn ngập trong lòng ngực hắn để cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập, trước mắt biến thành màu đen, sau đó trong đầu của hắn hiện ra một bức tranh nhìn từ trên cao xuống đang vận vẹo. Thức ăn trong dạ dày lập tức trào lên trên cổ họng, hắn phải dùng nghị lực rất lớn mới nhìn xuống cảm giác buồn nôn này.

Máy bay lại bắt đầu tăng tốc rồi lần thứ hai bay lên không thì Auerbach hít sâu một hơi vì sợ hết hồn. Lúc này tinh thần Tần Thi Âu không còn vô cùng phấn chấn như hồi mới lên máy bay nữa, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa, hai tay nắm chặt tay cầm của ghế, bộ dạng giống như người bị suy nhược chức năng nội tạng.

Auerbach bình tĩnh giữ chặt cổ tay của hắn sau đó ấn vào nút trợ giúp ở trên đỉnh đầu, lập tức có một người nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục màu lam xuyên tạt đen mang giày cao gót bước nhanh qua tới.

- Làm phiền cô xem thử anh bạn trẻ này, anh ta tựa hồ bị say máy bay.

Auerbach cười khổ nói.

Sau khi nữ tiếp viên hàng không xem qua tình trạng của Tần Thi Âu liền nhanh chóng rời đi. Không lâu sau đó, Tần Thi Âu cảm giác được một bàn tay nhỏ mềm mại mang theo chút mát lạnh áp ở trên trán của mình.

- Không có gì, vị tiền sinh này chỉ là có chút sợ độ cao mà thôi, rất thường thấy đấy !

Một giọng nói nhu hòa êm tai từ từ vang lên.

Tiếp theo, Tần Thi Âu cảm giác bàn tay nhỏ trên trán di chuyển tới trong lòng bàn tay của mình và có người đang nhẹ nhàng nói :

- Hãy thả lỏng ! Tiền sinh ! Hít thở sâu vào ! Đây, hít thở sâu theo tiết tấu của tôi. Anh hãy tưởng tượng mình hiện tại đang ngồi ở trước bàn cơm trong nhà mình, hoặc là ở trong sân, trên cánh đồng ở quê, cha mẹ anh đang ở bên cạnh anh..... Nhìn thấy không, hai người họ cười với anh kìa, anh có muốn nói gì đó với họ không ? Hướng về cha mẹ của anh chậm rãi thổ lộ một lần...

- Mẹ nó, tôi chán ghét đồng ruộng !

Tần Thi Âu đang cố gắng tưởng tượng cảnh tượng mình ở trên cánh đồng của gia đình, nhưng sau khi giọng nói êm tai kia để cho hắn thổ lộ ra hết thì hắn không nhận được nói ra một câu như vậy.

Sau khi nói ra câu này, hắn liền nghe được tiếng cười của Auerbach.

Ở bên cạnh, nữ tiếp viên hàng không kia vẫn đang ghé vào tai hắn nhẹ giọng an ủi, một hương thơm nhàn nhạt bay vào trong mũi hắn, nhưng hắn không khỏi nhớ tới hoa hòe ở quê nhà vào tết Đoan ngo.

Đồng dạng thanh nhã như vậy, cũng ngọt ngào như vậy.

Rốt cuộc thì cảm giác choáng váng và chán ghét bắt đầu giảm bớt, Tần Thi Âu nuốt một hớp nước miếng rồi chậm rãi mở mắt ra. Hắn vừa nghiêng đầu thì đột nhiên trở nên tỉnh táo, toàn bộ tiêu cực đều bị vẽ đẹp trước mắt xua tan đi.

Lúc này đang ngồi ở chỗ của Auerbach là một cô gái nóng bỏng có mái tóc dài màu đen, ngũ quan tinh xảo như đồ sứ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không cần trang điểm mà vẫn đỏ thắm, đôi mắt màu lam nhạt tựa như là bầu trời sau cơn mưa. Không giống như làn da những cô gái da trắng bình thường đều rất thô ráp, làn da của cô ấy mịn màng như nhuyễn ngọc, ở dưới ánh đèn màu cam tản ra ánh sáng êm dịu nồn nà.

Trên người cô ấy mặc bộ đồng phục tiếp viên hàng không màu lam được cắt may thích hợp mang thân hình thon dài của cô hoàn mỹ thể hiện đi ra. Trên mặt cô ấy mang theo một nụ cười ngọt ngào nhìn chăm chú vào Tần Thi Âu, làm cho người sau có ảo giác cô ấy giống như là tiên tử bước ra từ trong bức tranh.

- Quý khách khỏe hơn chút nào chưa?

Nữ tiếp viên hàng không mỉm cười hỏi, sau đó nhẹ nhàng đỡ Tần Thi Âu mang đến chỗ ngồi của Auerbach, cùng lúc giải thích với người sau :

- Quý khách có thể thay đổi chỗ ngồi với vị tiên sinh này hay không? Anh ta không thích hợp ngồi gần cửa sổ!

Auerbach cười nói :

- Rất vui lòng.

Đợi cho Tần Thi Âu ngồi xuống, nữ tiếp viên hàng không mới dịu dàng gạt đầu rồi đứng người lên sửa sang lại đồng phục. Một đôi đùi đẹp duyên dáng thon dài được bao bọc bởi tất màu da trong suốt, ở dưới ánh đèn tản ra màu sắc bóng loáng tựa như ngà voi làm rung động lòng người.

Nữ tiếp viên hàng không gạt đầu thêm lần nữa, Tần Thi Âu vội vàng nói cảm ơn :

- Cảm ơn cô đã giúp đỡ, tôi bây giờ khỏe hơn nhiều rồi. Nếu không có giúp đỡ của cô thì trên đường đi tôi không biết nên làm thế nào nữa.

- Đây là việc tôi nên làm! Tiên sinh, chúc ngài lên đường vui vẻ và hẹn gặp lại.

Nữ tiếp viên hàng không thân nhiên cười một tiếng đưa tay ra đóng lại chốt mở nút trợ giúp trên đỉnh đầu Tần Thi Âu. Một lần nữa, hắn lại ngửi được mùi thơm ngọt ngào êm dịu tựa như mùi của hoa hòe kia.

Thời gian bay của chuyến bay lần này quả thật đủ dài, tổng cộng dài đến mười hai mươi ba giờ. Trong thời gian rảnh rỗi này không ngừng có nữ tiếp viên hàng không qua lại, nhưng Tần Thi Âu chú ý thấy cô tiếp viên hàng không lúc trước an ủi hắn chưa từng xuất hiện. Trong thời gian ăn cơm, Auerbach hỏi qua nữ tiếp viên hàng không phát hộp cơm mới biết được cô gái lúc trước chính là tiếp viên trưởng của tổ tiếp viên trên máy bay này.

- Cô ấy tên là gì?

Tần Thi Âu lại hỏi.

Một nữ tiếp viên hàng không có mái tóc màu vàng trắng lễ phép cười với hắn một cái rồi nói :

- Vấn đề này, tôi nghĩ anh nên tự mình đi hỏi cô ấy thì tốt hơn.

Đáng tiếc là Tần Thi Âu chờ đến lúc máy bay hạ cánh vẫn không có gặp lại được nữ tiếp viên hàng không khéo hiểu lòng người kia.

Hai người họ là tiền hành đôi máy bay ở phi trường quốc tế Pearson của Toronto. Nguyên nhân bởi vì thời gian chênh lệch, khu tây nam của Toronto chậm hơn mười hai giờ so với khu đông bắc của thủ đô, nên bây giờ vẫn là ban đêm.

Thời điểm đổi máy bay, trong chớp mắt khi ngẩng đầu lên thì Tần Thi Âu liền bị hình ảnh trước mắt làm rung động. Bầu trời đêm bây giờ tựa như một tấm vải đen được vung vãi lên vô số viên đá quý, tuy những ngôi sao sáng chói này lớn nhỏ khác nhau nhưng đều lóe ra ánh sáng rực rỡ lại nhu hòa như nhau.

Bóng tối vô biên vô hạn cùng với ánh sáng do những ngôi sao lóe lên tạo thành nhịp điệu chủ của bầu trời đêm mênh mông này, Tần Thi Âu đang đứng ở trên mặt đất cũng dâng lên một loại cảm xúc khó tả.

Đây chính là bầu trời đêm, một bầu trời đêm quen thuộc mà lại xa lạ! Trong chớp mắt khi ngẩng đầu lên, Tần Thi Âu liền có loại cảm xúc chỉ có mình lẻ

loi đứng ở mặt đất mênh mông này. Hắn đang suy nghĩ khi các tổ tiên Viêm Hoàng lần đầu tiên nhìn thấy bầu trời đêm vào năm ngàn năm trước thì có phải cũng thấy rung động giống hần như vậy hay không?

Thật ra thì khi Tần Thi Âu còn nhỏ, lúc hần còn ở quê nhà vẫn có thể thấy được bầu trời đêm như vậy. Khi đó là mùa hè, trong nhà còn chưa có quạt điện hay máy điều hòa, đến ban đêm, toàn bộ người nhà mang theo ghế xếp, ghế dựa cùng các hàng xóm đi ra cánh đồng rom ngồi hóng mát.

Buổi tối, sau khi đùa giỡn mệt với lũ bạn hàng xóm, Tần Thi Âu sẽ lên nằm trên những ổ rom bằng phẳng ấm áp rồi ngâ ngốc nhìn lên bầu trời.

Đã bao nhiêu năm rồi, hần cũng cho là mình đã quên đoạn thời gian kia rồi. Nhưng ở Canada xa xôi nhìn thấy bầu trời đêm sáng chói này về sau, hần mới nhận ra những năm tháng chờ đợi đầy kỷ ức tuổi thơ đẹp đẽ của hần lại chưa bao giờ rời đi, chẳng qua là ẩn núp ở chỗ sâu nhất trong lòng mình mà thôi.

Tần Thi Âu không ngừng hít thở sâu để che giấu cảm xúc của mình rồi nói :

- Không khí nơi này rất tốt.

Toronto là thành Phố lớn nhất tỉnh Ontario, mà cái tên gọi Ontario này có nguồn gốc từ ngôn ngữ của dân bản địa, ý chính là 'Nước sáng lóng lánh'. Đất cũng như tên, nơi này phía bắc có vịnh Hudson, vùng phía nam có Ngũ Đại Hồ và sông Saint Lawrence, nổi tiếng vì không khí có nhiều hơi nước.

Nhưng Auerbach lại không cho là đúng, lão cười nói :

- Không khí ở Toronto mới kém đấy! Tin tưởng ta, chàng trai trẻ, chờ đến trấn Farewell cậu sẽ phát hiện không khí nơi đó rất là ngọt.

Lần nữa ngồi lên máy bay, trạm tiếp theo chính là thành phố St. John's.

Ở trên máy bay, Auerbach tranh thủ thời gian dạy cho hần một ít kiến thức thông dụng. Thành phố St.Johan là tỉnh lỵ của tỉnh Labrador và Newfoundland, có tiếng là ngư trường cá tuyết lớn ở vùng biển xung quanh. Ngư trường Đại Tần mà hần sắp kế thừa cũng thuộc một bộ phận của ngư trường cá tuyết lớn này.

Cá tuyết Canada nổi tiếng toàn thế giới, Tần Thi Âu đến nay còn nhớ rõ hồi còn học trung học, trong sách Địa Lý đối với ngư trường Newfoundland đánh giá - đập ở trên cá tuyết đi tới bến bờ giàu có.

Hần còn chưa từng ăn qua cá tuyết nên hiện tại mài dao xoay xoay, tính toán vừa đến ngư trường về sau liền trước tiên bắt hai con cá tuyết rửa sạch cho vào nồi, sau đó chiên xào kho nưong làm canh gì gì đó đều tới hết.

Thời điểm máy bay bắt đầu hạ xuống thì trời đã tờ mờ sáng. Khi máy bay hạ thấp đến độ cao Tần Thi Âu có thể tiếp nhận, hần từ trên cửa sổ nhìn ra ngoài, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là mặt biển mênh mông xanh thẳm vô ngần.

Ngoài ra ở xung quanh khu vực quanh eo biển còn có từng dãy nhà gỗ đủ loại màu sắc được xây dựng một cách tùy tiện, làm cho nó nhìn qua có một loại cảm giác lười biếng, an nhàn.

Sân bay St. John's khoảng cách nội thành ước chừng mười km, xe taxi rất ít, không có cảnh người đến người đi giống như ở sân bay trong nước.

Thời điểm ở trên máy bay, Tần Thi Âu liền chú ý tới tòa thành thị được gọi là tỉnh lỵ này có chút vắng vẻ, không có một điểm phồn hoa. Ngồi xe taxi chạy đến nội thành, trên đường phố sạch sẽ rộng rãi cũng chỉ có tốp hai tốp ba người đi đường.

Không nói tới quang cảnh của thành phố này, nhưng vừa bước xuống xe liền có một cơn gió biển thổi ập đến mang theo vị tanh nhàn nhạt lại mát mẻ, hiện giờ Tần Thi Âu nhìn thấy cái gì đều cảm giác mới lạ. Đến bến tàu, sau khi lên tàu hần còn thấy được từng tảng băng đang phiêu phù trôi nổi theo dòng hải lưu.

- Ngư trường của cậu nằm ở phía đông nam, đó là một vị trí rất tuyệt. Dòng nước lạnh của Labrador cùng dòng nước ấm của vịnh Mexico chính là tiền hành giao hội ở trong ngư trường của cậu.

Auerbach đứng ở trên boong tàu mỉm cười nói.

Tần Thi Âu kích động không thôi. Sắp đến gần ngư trường, hần lại có cảm giác bồn chồn lo lắng như sắp về đến quê nhà, đến mức dù đang đứng ở trên boong thuyền bị gió biển thổi vù vù nhưng vẫn không cảm giác được cái lạnh trong gió.

Lúc này chính là thời điểm mặt trời mới mọc, từng tia sáng đỏ như trái quất diu dàng bay lên từ hướng đông, giống như là khuôn mặt tươi cười của thiếu nữ ngưng ngừng. Ngay sau đó, vô số tia sáng rực của mặt trời toàn bộ tỏa ra, chiếu sáng khắp cả mặt biển, mang vài chỗ âm u còn sót lại của đêm tối đều xua tan.

Vào giờ phút này mặt biển mênh mông phẳng phát biến thành nước cam ếp mà khi Tần Thi Âu còn bé thích nhất. Ánh sáng rực rỡ của mặt trời xuyên thấu qua những con sóng nhỏ đang nhộn nhạo, mang toàn bộ vùng biển này biến thành mộng ảo chi dương.

- Tiu! Tiu!

Đột nhiên vang lên vài tiếng kêu thanh thúy của loài chim. Nhìn theo tiếng kêu thì thấy có bốn năm con hải âu trắng như tuyết đang đón gió biển nhẹ nhàng trượt xuống.

Tần Thi Âu nhìn tất cả những thứ này, chỉ thấy trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Trong tên của hân mang chữ "Âu" nên từ nhỏ đến lớn liền rất hướng tới hải âu loại kỳ diệu đại dương này. Đáng tiếc, môi trường gần biển ở thành phố Ma Cao bị phá hoại rất lớn nên rất sớm đã không thấy bóng dáng của loài hải âu. Nhưng hôm nay ở bờ đại dương bên này cuối cùng hân cũng thấy được loài hải âu.

Hải âu xuất hiện nói rõ khoảng cách đất liền không xa. Rất nhanh, một tòa đảo nhỏ xuất hiện.

Gọi là đảo nhỏ chứ thật ra đảo này cũng chẳng nhỏ gì, Tần Thi Âu đoán diện tích đảo này cũng khoảng bốn trăm km vuông. Thấy hòn đảo này, tâm tình hân liền trở nên kích động vì hân tới ngư trường của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hải Thần Chi Tâm

Theo tàu đánh cá tiến về phía trước hình dáng đảo nhỏ càng ngày càng rõ ràng, nhưng trái tim nhiệt tình đang tăng cao của Tần Thi Âu lại càng ngày càng lạnh.

Vốn hân cho rằng ngư trường này là một cái thế ngoại đào nguyên, có thể hiện ra ở trước mắt hân lại là một hòn đảo có diện tích khá lớn nhưng lại giống như một tòa đảo hoang.

Từ trên thuyền nhìn thì trên đảo cũng có nhà lầu và nhà trệt nhưng số lượng thưa thớt, Auerbach nói đây chính là trấn Farewell. Tần Thi Âu cảm giác được nhân khẩu của trấn này có thể chỉ bằng hai cái thôn ở quê hương mình, đoán chừng chưa đến hai ngàn người.

Nguyên nhân bởi vì đầu xuân, đảo nhỏ này lại khoảng cách vòng Bắc Cực không tính xa nên thời tiết vẫn còn vào mùa đông. Khắp nơi trên đảo đều là tuyết đọng chưa hòa tan, ngoài ra trên đảo còn có một ngọn núi tuyết nhỏ chiếm cứ hết nửa phần trên bản đồ đảo nhỏ, ở trên đó có thể chỉ có tuyết bay là tả.

Bốn phía đảo nhỏ có sáu bảy cái bến tàu, nhưng không ngoại lệ, những bến tàu này đều rất lộn xộn, dơ bẩn, lượng lớn lưới đánh cá bị hư bằm vào trên mặt những tảng đá ngầm cạnh bờ, còn có từng chiếc từng chiếc thuyền đánh cá thủ công thô sơ bị tùy ý đậu ở quanh bờ biển.

Nhưng mà có một điểm Auerbach nói không sai, không khí nơi này rất mát mẻ. Nhất là sau khi thói quen mùi tanh nhàn nhạt của biển, quả thật có loại cảm giác nó càng thêm ngọt.

- Mẹ kiếp, nguyên sinh thái ư.

Tần Thi Âu cười khỏ nói.

Ngư trường của hân nằm ở xa nhất phía nam, được một vòng cây phong dài ngắn khác nhau vây ra thành một cái trang viên chiếm diện tích không nhỏ, cũng phải hơn mười cây số vuông, chính là hơn mười vạn mẫu. Nếu là ở Hoa Hạ thì chỗ này liền rất giá trị nhưng đáng tiếc nơi này là Canada, đoán chừng là nơi có giá đất rẻ nhất trên toàn thế giới.

Đã đến ngư trường, Tần Thi Âu cũng không thể lập tức vào ở, vì bên trong đã rất lâu không có ai quét dọn rồi.

Auerbach dẫn Tần Thi Âu vào một khách sạn nhỏ có phong cách cổ để nghỉ ngơi, nói là buổi chiều sẽ dẫn hân đi báo thuế với làm thủ tục.

Tần Thi Âu một là người, đã đến khách sạn liền ngã lên giường ngủ say như chết.

Vào lúc Tần Thi Âu đang nằm mơ thấy mình ở trong mộng ngồi du thuyền xa hoa, có vô số người đẹp vây quanh, muốn gì được nấy thì có người lay tỉnh hân. Vừa mở mắt nhìn, rõ ràng là cái gương mặt già nua nghiêm túc của Auerbach.

- Để tôi ngủ thêm một lát, tôi buồn ngủ quá.

Tần Thi Âu ôm chặt cái gối che lại đầu không chịu buông tay.

Auerbach cười cười một cái, lấy ra điện thoại Nokia rồi cho hân xem qua một tấm hình, trong hình là một tuyệt sắc giai nhân có ánh mắt dịu dàng, gương mặt mang theo nụ cười mỉm, chính là cô tiếp viên trưởng ở trên máy bay đã từng an ủi Tần Thi Âu.

- Lão chụp lên?

Tần Thi Âu kêu lên.

Auerbach lắc đầu nói :

- Chàng trai trẻ, đã đến cái tuổi này giống ta thì cậu sẽ biết rõ, phụ nữ chỉ như một bộ xương thôi! Nhưng mà ta tin là tấm ảnh này có thể chữa trị bệnh nằm lì không chịu dậy của cậu.

Quả thật, sau khi thấy được cô tiếp hàng không dịu dàng xinh đẹp kia thì hấn lập tức tỉnh táo lại.

Auerbach giải thích với hấn :

- Hiện tại cậu thấy mệt mỏi là do bị chênh lệch múi giờ cho nên ban ngày không thể ngủ, dù cảm thấy buồn ngủ đến cỡ nào cũng phải chịu đựng, đến buổi tối ngủ say một giấc. Ta đây xin thẻ với Thượng Đế, từ nay về sau cậu sẽ thích ứng múi giờ của Canada.

Tần Thi Âu cảm giác có chút xấu hổ, gãi gãi đầu cười nói :

- Auerbach tiên sinh, tôi cảm thấy không cần thiết phải làm việc này rồi, à ừ... tôi... ừm... tôi ý định bán đi tòa ngư trường này, sau đó mang theo tiền mặt trở về nước.

- Rất đáng tiếc, chàng trai trẻ!

Sau khi Auerbach nghe xong lời nói của hấn cũng không có khinh bỉ hấn, mà là nở nụ cười :

- Hóa ra người không có can đảm đi nghiên cứu di chúc của ông chú người, trong di chúc của hấn có nói rõ một việc : không được bán đi ngư trường. Nếu như cậu kiên trì muốn bán, vậy thì chính phủ St. John sẽ cưỡng chế thu hồi về quốc hữu.

Tần Thi Âu nhất thời có chút rối loạn "Ông chú hai à, ngài đùa giỡn kiểu gì thế? Ngài định để cho người cháu trai lớn không có tiền đồ này của ngài kế thừa nghề nghiệp của ngài thật ư? Nếu vậy trước tiên cũng phải xem cháu trai của ngài có năng lực và thiên phú này hay không đã!

Auerbach khích lệ nói :

- Cố gắng lên, chàng trai! Ta và ông chú của người là bạn tốt chí giao, hấn nói với ta, hấn chắc chắn trong tương lai cậu có thể làm cho tòa ngư trường này trở thành siêu cấp đại ngư trường nổi tiếng toàn thế giới, làm cho ngư trường Newfoundland một lần nữa tái hiện vinh quang.

Tần Thi Âu mặt như đưa đám, trong lòng có một vạn đầu thảo nê mà gào thét chạy qua : Ông ta coi trọng lão tử thì có tác dụng gì!

- Đi thôi. Chúng ta trước tiên đi cục thuế vụ trên trần để xác nhận số thuế cậu muốn nộp.

Cuối cùng Auerbach đánh cho hấn một gậy nặng nề, nhưng cho hấn biết bầu trời sẽ không tự nhiên rơi xuống bánh nướng, mà chỉ rơi xuống đĩa sắt.

- Ta còn phải đóng thuế? Lúc ở trong nước ta từng hỏi qua lão, lão nói Canada là không có thuế di sản.

Tần Thi Âu kêu lên.

Auerbach cười nói :

- Đúng vậy. Canada đúng là không có thuế di sản, nhưng có thuế nghiệm chứng di chúc.

Thuế nghiệm chứng di chúc là chỉ nếu có người lập di chúc một khi qua đời thì những di sản trong di chúc đó có được pháp luật bảo quản và chờ xử lý. Mặc dù người thừa kế di chúc về mặt luật pháp có quyền dựa theo di chúc để xử lý di sản, nhưng khi di chuyển tài sản để đầu tư hay làm bất động sản đều cần tòa án đối với di chúc tiến hành nghiệm chứng, mà việc chứng này là muốn thu phí đấy.

Auerbach nói với Tần Thi Âu chỉ những di sản có giá trị từ 2,5 vạn Canadian Dollar trở lên thì tỉnh Newfoundland mới thu thuế, mỗi 100 vạn dollar sẽ thu 1,4 vạn, 200 vạn sẽ thu 2,8 vạn, cứ thế mà tính tới. Nói cách khác, Tần Thi Âu cần phải giao nộp 52 vạn Canadian Dollar cho thuế nghiệm chứng di chúc, đổi thành nhân tệ chính là khoảng 300 vạn.

Tần Thi Âu liền tức giận rồi, trực tiếp quát lên :

- Lão lừa gạt tôi!

Auerbach trầm giọng nói :

- Cậu cũng có thể bỏ qua tòa ngư trường này, hơn nữa còn có thể nhận được 12,8% tiền bồi thường từ phía chính phủ. Nói cách khác, cậu quả thật có thể lấy được rất nhiều tiền.

- Nhưng mà...

Lão lập tức thay đổi chất giọng, nhìn chăm chú vào Tần Thi Âm rồi nói :

- Cậu có biết ngư trường Đại Tần là làm sao xây dựng lên chứ? Là ông chủ của cậu - một người ngoại quốc da vàng ở dưới sự xem thường cùng bức hiếp của vô số người, dùng trí tuệ, bền bỉ, cần cù và ánh mắt của hắc trãi qua vô số cực khổ mới xây dựng lên được, hắc là người đàn ông đỉnh thiên lập địa nhất mà ta từng gặp được. Chàng trai trẻ, hiểu ý của ta chứ! Đừng để cho một người đàn ông như vậy bị xấu mặt.

Tần Thi Âm trả lời :

- Lão cho là tôi muốn làm cho ông ấy xấu mặt ư? Nhưng hiện tại toàn thân tôi chưa đủ hai vạn nguyên, tài sản trong nhà nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi vạn nguyên thì kiếm đâu ra ba trăm vạn để nộp thuế?

Auerbach ngồi xuống cạnh hắc tử tôn nói :

- Thật ra tiền thuế này đã chậm trễ chín năm, nên cho dù có chậm trễ chín năm nữa cũng không sao cả. Hiểu ý của ta không? Cậu có đầy đủ thời gian để dùng ngư trường này đi kiếm tiền.

Tần Thi Âm không phải cái loại hèn nhát, nếu như còn có đường để xoay sở thì sao lại không liều mạng đánh cược một lần?

Cục thuế vụ trên trấn lại chỉ làm việc vào một ba năm trong tuần, hỏi Auerbach thì hắc nói do trấn nhỏ kinh doanh không tốt nên chính phủ không đủ tiền lương để trả, chỉ có thể giảm bớt giờ làm của nhân viên thuế vụ để hạ thấp mức lương của họ.

Tần Thi Âm có chút dờ khóc dờ cười, cuộc sống hằng ngày của những người lãnh đạo ở đây xem ra cũng không tốt đẹp gì mấy, điều này làm cho hắc đối với tương lai của ngư trường lại càng lo lắng hơn.

Auerbach mở ra chiếc Ford cũ của lão chở Tần Thi Âm dạo vài vòng quanh trấn để quen thuộc hoàn cảnh, cũng để hắc giải sầu.

Rẽ trái rẽ phải một hồi thì xe lái đến trước một hồ nước. Lốp băng trên mặt hồ này hòa tan không lâu nên nước hồ vô cùng trong suốt, ở trên đó còn đang trôi nổi những miếng băng nhỏ giống như là những cái gương nhỏ vậy.

Phong cảnh nơi này rất xinh đẹp, có cỏ nước xanh tươi, từng miếng băng trắng nõn, thỉnh thoảng còn có chim nước đập cánh bay tới bay lui, còn có con cá nhảy lên mặt nước, mỹ lệ mà lại trù phú.

Auerbach giới thiệu :

- Mọi người chỉ biết là ở Ontario có rất nhiều hồ nước, thật ra ở Newfoundland cũng có không ít. Cái hồ nhỏ này tên là hồ Trầm Bảo, nghe đồn từng có người thả xuống đây rất nhiều bảo vật.

- Tôi thật sự rất muốn lao xuống để mò thử một lần

Tần Thi Âm phì cười nói.

Đúng lúc này, có một chiếc thuyền đánh cá chậm rãi trôi về hướng này, một ngư dân tuổi trung niên hơi lùn quơ quơ cánh tay với Auerbach nói :

- Hey! Schectman tiên sinh, ngài và bằng hữu của ngài tới hồ Trầm Bảo để săn cá à? Vậy lên đây! Chúng ta cùng nhau đi săn nào.

Dù sao đều là đi giải sầu, Auerbach liền mang theo Tần Thi Âm lên thuyền đánh cá, vừa đi vừa giải thích :

- Săn cá là một hoạt động rầm rộ mới xuất hiện trong vài năm gần đây, tới đây... oh, chết tiệt!

Lão chưa nói hết câu thì thuyền cá kinh động đến một con cá chép dài khoảng một thước ở trong nước, cá chép bị kinh sợ đều sẽ nhảy lên, nên nó nhảy lên một cái làm mọi người trên thuyền không kịp phản ứng. Người ngư dân kia và Auerbach theo bản năng né tránh nhưng Tần Thi Âm chỉ biết đứng ở đuôi thuyền trông ra, bị cái đuôi to như cái quạt bò của con cá quất lên trên mặt, trực tiếp rơi vào trong hồ nước.

- Mau cứu người!

Auerbach gấp gáp kêu lên.

Đuôi cá chép rất sắc sảo, cái đuôi của nó giống như một lưỡi dao sắc, vừa quẹt vào liền cắt rách da cằm Tần Thi Âm.

Tần Thi Âm cảm giác mình giống như bị mô tô đụng trúng, làm một cái động tác xoay tròn rồi rơi vào trong nước. Không có ai chú ý tới, trong lúc này có một giọt máu tươi từ cằm hắc chảy ra rơi xuống vừa vụn rớt lên trên mặt đáy thuyền Hải Thần Chi Tâm ở trên ngực của hắc.

Vừa rơi xuống nước thì trước mắt Tần Thi Âm toàn bộ đều biến thành màu xanh lam, giống như hắc không phải rơi vào hồ nước mà là một đại dương mênh mông vậy. Nước trong hồ chảy vào mũi hắc thậm chí để hắc ngửi được mùi tanh của biển.

Ngay sau đó hắc liền nhìn thấy mặt đáy thuyền Hải Thần Chi Tâm đang lơ lửng trong nước, màu xanh lam mà ánh mắt hắc nhìn thấy chính là từ nó phát ra.

Đang ở trước mặt Tần Thi Âu, màu xanh lam lóe lên rồi biến mất, Hải Thần Chi Tâm ngưng tụ thành một đoàn ánh sáng màu lam rồi chui vào trong ngực của hắn.

Tần Thi Âu được vớt lên thuyền cá nhưng thần sắc lại có chút sững sờ vì lúc này trong mắt của hắn lại xuất hiện một hình ảnh mơ hồ : sóng nước nhộn nhạo, cỏ biển dập chòn, mấy con cá nheo dài bằng bàn tay nhanh nhẹn từ trong lớp bùn dưới đáy hồ chui ra, sau đó vui vẻ há mồm ra tìm kiếm thức ăn và tảo vụn từ trong lớp bùn bị nó khuấy lên. Ngoài ra, hắn vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cái đồ vật hình thoi đang trôi nổi trên đầu mình - đây không phải là thuyền cá mà hắn đang ngồi ư.

Nhưng... chuyện này là như thế nào? Hắn làm sao có thể thấy được cảnh tượng dưới đáy hồ, thậm chí còn có thể cảm nhận được cảm xúc của cá nheo?!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hòm Báu Trong Hồ Trầm Bảo

Đầu xuân thời tiết còn rét lạnh nên Auerbach mang Tần Thi Âu trở lại khách sạn. Trong phòng tắm, sau khi điều chỉnh tốt nước ấm thì Tần Thi Âu ngâm mình vào trong rồi bắt đầu nghiên cứu về biến hóa kì lạ của đôi mắt.

Đầu tiên, hắn xác định Hải Thần Chi Tâm đã biến mất, bây giờ trên cổ hắn chỉ còn sót lại sợi dây màu hồng; ngoài ra hắn còn phát hiện một màn hồi nẩy không phải là ảo giác của hắn, hắn thật sự có thể khống chế động tĩnh dưới nước của hồ Trầm Bảo.

Hắn có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong hồ từ trên mặt nước cho đến thẳm tới đáy nước, giống như ý thức của hắn tiến vào trong nước và có thể khống chế động tĩnh một trăm mét vuông xung quanh hắn.

Thân hình Tần Thi Âu ngâm ở trong bồn tắm ấm áp, ý thức thì lại quay trở lại trong hồ Trầm Bảo. Ở trong phạm vi ý thức hắn khống chế thì mặc kệ là ánh mặt trời chiếu sâu bao nhiêu thì nước đều là trong suốt đấy, cho dù là đáy hồ mờ mờ thì ở trong ý thức của hắn vẫn là sáng như ban ngày.

Hồ Trầm Bảo là loại hồ lục địa phổ thông, dưới đáy những chỗ nước cạn xung quanh hồ đều là hạt cát trắng mịn như tuyết. Thành thoảng cũng có một đàn cá trắm cỏ hoặc cá chép nhỏ lanh lẹ chui vào trong bùn, chờ đến lúc chúng chui ra thì sẽ mang theo một ít vật trầm tích như rong rêu rồi nhanh chóng nuốt vào.

Với tư cách là một người yêu thích đại dương, vừa liếc mắt nhìn thì Tần Thi Âu liền nhận ra chủng loại của hai loài cá này: mình đen bụng trắng, thân hình thô ngắn cường tráng; loại cá nhỏ có tính tính ăn tạp này chính là cá chép và cá trắm cỏ mà lúc nhỏ hắn thường thấy ở trong hồ chứa nước của gia đình.

Điều này làm cho Tần Thi Âu cảm thấy hết ỨC TÒ MÒ, Canada lại cũng có cá nước ngọt truyền thống của Hoa Hạ? Hắn cảm thấy hơi khó hiểu!

Ý thức từ bãi nước cạn chậm rãi bơi về hướng nước sâu thì một ít loài cá lớn thân dài bắt đầu xuất hiện, nhưng đều lấy cá chép, cá trắm cỏ và cá lóc Trung Quốc làm chủ.

Có vài con cá chép với cá trắm cỏ dài hơn một mét, động tác của bọn chúng hung mãnh hữu lực, tư thái ngang dọc không coi ai ra gì, giống như mình chính là bá chủ của hồ Trầm Bảo này vậy.

Thấy một đám cỏ nước lay động, Tần Thi Âu liền dùng ý thức bơi đi qua. Lúc này trong đám cỏ nước bỗng chui ra hai con cá chạch bùn dài chừng hai mươi centimet.

Hắn quan sát một lần, những con cá trạch bùn này toàn thân có màu vàng xám, trên người bao phủ đầy những chấm nhỏ màu đen, bề ngoài rất giống với cá Taeniura Melanospilos lúc trước hắn thấy được trong viện bảo tàng Hải Dương. Cá Taeniura Melanospilos là loài cá thường sống ở Bắc Mỹ, Tần Thi Âu có chút ấn tượng về loài cá này.

Hai con cá chạch bùn nhỏ liên tục khẹp mồm tìm kiếm cỏ nước non để ăn, kết quả một con cá chép trưởng thành dài cỡ cánh tay người lớn mạnh mẽ lao tới, mở ra miệng rộng nuốt vào từng đám cỏ nước.

Cá chạch bùn nhỏ sợ hãi chạy trốn, còn cá chép thì đem đám cỏ ăn gần như trụi sạch thì vẩy đuôi bơi đi.

Chỗ thú vị chính là Tần Thi Âu từ trên thân hai con cá chạch bùn nhỏ cảm giác được cảm xúc tức giận.

Cá chạch bùn nhỏ cũng biết tức giận? Tần Thi Âu không nhận được bắt đầu vui vẻ trở lại.

Theo ý thức của hắn tiếp tục bơi tới, hắn lại ở trong hồ nước thấy được cá chó phương bắc, cá tầm Balkai, cá vược miệng rộng và cá Pomoxis. Nhưng mà nhiều nhất vẫn là cá chép với cá trắm cỏ, hai loại này có hình thể tương đối lớn hơn.

Mặc dù thế giới trong hồ nước không muôn màu muôn vẻ bằng đất liền, nhưng cũng có đủ mọi màu sắc. Ý thức của hắn chỉ mới dạo quanh một phần

nhỏ trong hồ đã gặp được vài chục loại cá mà phần lớn trong số đó hẳn đều không biết, càng đừng nói tới mấy loại cỏ biển có hình thù kì quái khác rồi.

Tần Thi Âu cứ tưởng cá nước ngọt cũng chỉ có vài chủng loại, nhưng ở trong hồ Trầm Bảo này hẳn coi như được tăng thêm kiến thức, thì ra cá nước ngọt cũng có nhiều màu sắc nhiều chủng loại như vậy. Đáng thương hẳn trước kia còn đặc biệt quan tâm đến mấy loài cá, nhưng bây giờ gặp được loài cá thì tám chín phần đều không biết.

Đem ý thức dời đến trong hồ Trầm Bảo cũng có hai giờ rồi, trong thời gian này cũng thay nước bốn lần, cuối cùng hẳn dời đến trên giường chui vào chăn rồi tiếp tục tham quan hồ nước. Chờ đến hẳn thật sự cảm thấy mệt mỏi mới định thu hồi ý thức để nghỉ ngơi.

Đứng vào lúc này, một con cá chép dài hơn nửa mét đột nhiên vọt tới, đằng sau có một con cá Brook Trout màu sắc lộng lẫy đang đuổi theo. Không biết vì lí do gì mà con cá Brook Trout này cực kì tức giận, nghe rằng há miệng truy đuổi ở phía sau.

Cá chép bị rượt đến không chỗ để trốn liền một đầu đâm xuống đáy hồ, chắc là nó nghĩ muốn nhờ lớp bùn để trốn tránh. Kết quả nó vừa va vào lớp bùn một cái thì đáy hồ lập tức bị sụp xuống, lộ ra một cái động lớn khoảng ba bốn mét.

Cá chép thấy cá Brook Trout vẫn đuổi sát dí ở phía sau lại hướng về phía xa chạy trốn tiếp. Tần Thi Âu có chút tò mò nhìn cái động lớn, liền mang ý thức thăm dò vào xem thử một cái.

Cái nhìn này, làm cho trái tim của hẳn kích động không ngừng nhảy lên, bởi vì hẳn nhìn thấy trong động dưới lớp bùn này có hai cái hòm gỗ được chồng lên nhau.

Hai cái hòm một lớn một nhỏ này đều có hình lập phương, hòm lớn có diện tích chừng một mét rưỡi, hòm nhỏ cũng có tám mươi centimet. Hai cái hòm gỗ có chút cũ kĩ còn bị dây xích buộc lại rất chắc, rất dễ dàng làm cho người khác liên tưởng tới rương giấu bảo vật trong truyền thuyết.

Vị trí của hòm gỗ nằm ở dưới đáy giữa hồ, Tần Thi Âu ước thử một lần, phát hiện vị trí giữa hồ Trầm Bảo sâu đến hơn tám mươi mét. Ở loại thời tiết thế này mà muốn lặn xuống sâu như vậy thì đoán chừng chỉ có đội lặn chuyên nghiệp mới được.

Điều này làm cho Tần Thi Âu rất phiền muộn, bây giờ hẳn lấy đầu ra tiền để đi mời đội lặn chứ, mà cho dù hẳn có tiền thì trấn Farewell hoang vu như vậy có thể có đội lặn chuyên nghiệp ư?

"Nếu như ý thức của mình có thể nâng lên cái hòm báu này thì bớt việc rồi." Tần Thi Âu tiếc nuối nghĩ thầm.

Kết quả là hẳn vừa có cái ý nghĩ này thì nước hồ bốn phía hòm báu bỗng nhiên sôi trào lên, sau đó dưới xung lực của dòng nước và áp lực nước mạnh mẽ, hòm báu lại bị chậm rãi nâng lên!

Tần Thi Âu bị kinh hãi rồi!

Tâm thần Tần Thi Âu run lên, ý thức tán loạn làm cái hòm báu đang nổi lên lắc lư vài cái rồi lại chìm xuống dưới, khuấy động lên bùn cát làm cho vùng nước xung quanh hỗn loạn vô cùng.

Tần Thi Âu hít sâu hai hơi để tỉnh táo lại, sau đó hẳn lại nghĩ tới việc nâng cái hòm lên, hai cái hòm lại được chậm rãi nâng lên lần nữa.

Chỉ là điều khiển dòng nước để nâng lên cái rương rất hao phí sức lực, so với lúc mới đầu dùng ý thức để di chuyển trong hồ nước quả thật là hai việc không thể đánh đồng với nhau.

Cái hòm gỗ mới nổi lên chừng mười mét thì Tần Thi Âu đã mệt đến không chịu nổi, vì vậy hòm gỗ lại chìm xuống đáy hồ thêm lần nữa.

Cái cảm giác "hòm báu ở trước mắt nhưng mình lại vô pháp lấy được" làm Tần Thi Âu muốn phát điên. Về sau hẳn nghĩ ra biện pháp, sau khi nghỉ ngơi chốc lát thì hẳn điều khiển phương hướng nước chảy làm hòm gỗ từ từ lặn về phía khu vực nước cạn bên bờ hồ.

Cứ như vậy, hẳn chỉ cần dùng một ít sức là được.

Sau khi lặn hòm báu đến cạnh bờ, hẳn nhanh chóng mặc vào quần áo rồi chạy nhanh ra khách sạn. Hẳn nhìn thấy ông chủ khách sạn có một chiếc Ford Pickup đang đậu ở trước cửa, liền nói :

- Ông chủ! Là thế này, tôi cần xử lý một ít đồ trong ngư trường của ông chủ tôi, không biết có thể mượn xe của ông dùng một lát hay không? Yên tâm, tôi sẽ giúp ông đổ đầy bình cho xe.

Ông chủ người da trắng béo ục ịch cười haha nói :

- Tần! Ông bác của người là một người đàn ông vô cùng vĩ đại, ta rất là kính phục hẳn. Xem ở mặt mũi của hẳn nên cậu cần dùng xe ta thì cứ tùy tiện sử dụng, đương nhiên, nếu như cậu có thể đổ đầy dầu dùm ta thì càng tuyệt vời hơn.

Auerbach cũng đã giới thiệu qua thân phận của Tần Thi Âu, sau khi ông chủ này nghe nói hẳn là cháu trai của Tần Hồng Đức liền giảm hai mươi phần trăm tiền phòng cho hẳn.

Lúc này đã là xế chiều nên trấn nhỏ bắt đầu trở nên náo nhiệt lên, nhưng hồ Trầm Bảo cách trấn nhỏ đến năm cây số bởi vậy nơi đây vẫn rất yên tĩnh và quanh hiu, nhưng như vậy cũng để Tần Thi Âu làm việc thuận lợi rất nhiều.

Thừa dịp xung quanh không có ai, Tần Thi Âu dùng ý thức điều khiển dòng nước đẩy hai cái hòm gỗ vào bờ, sau đó ôm đở vào buồng sau xe.

Cất xong hai cái hòm gỗ, Tần Thi Âu trực tiếp lái xe chạy trở về ngư trường. Trong ngư trường có không ít nhà ở, Tần Thi Âu tìm được một tòa biệt thự hai tầng làm bằng gỗ phong, Auerbach nói cho hắn biết đây là chỗ ở và làm việc của ông bác hắn khi còn sống. Bên cạnh căn biệt thự này có hai cây phong là do ông chú hắn lúc mới đèo ngư trường đã tự tay trồng xuống.

Sau khi lên lầu, Tần Thi Âu liền đi lấy búa đập ra hòm gỗ. Bởi vì dây xích quấn quanh hòm gỗ đã tróc ra trong lúc bị lăn vào bờ nên hắn chỉ đập một cái là hòm gỗ đã mở ra.

Sau khi đập ra cái hòm thì ánh mắt Tần Thi Âu liền sáng lên, bởi vì trong hòm có rất nhiều bức tranh được dùng nilon bao bọc kĩ càng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hàng Xóm Mới.

Tần Thi Âu luống cuống tay chân mở ra bao nilon, nguyên nhân vì được phong kín kĩ nên những bức tranh này vẫn còn rất tốt. Bức tranh mà hắn mở ra là vẽ một khu rừng dương, đây là một bức phác họa, rừng cây được vẽ cũng không tệ lắm, nhìn vào trên mặt giấy có loại cảm giác gió thổi cây lay.

Đầu tiên, Tần Thi Âu đi xem trước chữ ký của tác giả bức phác họa này, kết quả lại không có tên mà chỉ có ba chữ cái "A.A.P"

"A.A.P là vị danh họa nào nhỉ?" Tần Thi Âu hơi nghi hoặc.

Sau đó hắn lại lục tục lật xem những bức tranh khác, cuối cùng cũng biết được tên gọi đầy đủ của vị "danh họa" A.A.P này - thì ra người này tên là Arthur Ashod Pinajian, Arthur Pinajian.

Tần Thi Âu liền hết hi vọng rồi, người này tuyệt đối không phải là một danh họa. Không phải vì hắn chưa nghe nói qua tên người này, mà tiếp theo hắn lại phát hiện một bức họa cũng có chữ ký của người này, nhưng lại vẽ một nữ lang vô cùng nóng bỏng mang đầy phong cách truyện tranh!

Nữ lang có dung mạo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, tay nghề vẽ truyện tranh của vị Pinajian kia tuyệt đối là đứng đầu. Chỉ là một bức tranh chân dung đều để Tần Thi Âu xem đến trong lòng rục rịch, điều này liền đủ để chứng minh năng lực của hắn.

Nhưng mà ngoài những danh họa như Picasso, Van Gogh, Monet thì Tần Thi Âu vẫn chưa nghe nói qua còn có người nào cũng vẽ truyện tranh.

Tần Thi Âu thờ dài một tiếng. Hắn cầm lên những bức tranh này xem hết một lần, tất cả đều là tác phẩm của cái gì Arthur Pinajian, trước sau hơn hai mươi bức. Có tranh phong cảnh, có tranh chân dung, cũng có truyện tranh; những bức họa này có phong cách không giống nhau, từ phác họa, tranh hoa văn, tranh sơn dầu cho đến tranh trù tượng, cái gì cũng có dính đến.

Ngay tại thời điểm Tần Thi Âu đang vô cùng ủ rũ thì kinh hi cũng ở trong lúc lơ đãng hàng lâm. Thời điểm hắn mở ra một bức tranh cuối cùng thì có nhiều đóa hoa Hướng Dương nở rộ ở trước mặt hắn, bên cạnh hoa Hướng Dương còn có một hàng chữ : cuộc sống làm cho ta cảm thấy bàng hoàng, Vincent - William - Van Gogh!

Những đóa hoa Hướng Dương này giống như từng quả cầu lửa cháy hừng hực, họa phong chính là hoa lệ như vậy, màu sắc chính là nồng đậm như vậy. Đợi sau khi Tần Thi Âu nhìn qua chữ ký của bức họa Hướng Dương này thì tâm tình hắn triệt để hưng phấn lên : đây là của Van Gogh đây!

Tần Thi Âu mơ hồ biết được hình như Van Gogh có hơn 20 bức « Hoa Hướng Dương », nhưng một vài trong số đó đã bị thất lạc không thấy nữa. Vì xác định điểm này, hắn lấy ra điện thoại lên mạng tìm tòi tin tức. Kết quả tin hiệu internet của hắn nhỏ quá kém, hắn lên mạng hơn mười phút reset cả trăm lần nhưng vẫn không tìm được một cái tin tức.

Không có biện pháp, Tần Thi Âu chỉ có thể gọi điện thoại cho Mao Vĩ Long. Cũng may là trước khi qua đây hắn đã đăng kí nghiệp vụ thông tin toàn cầu, nếu không đúng là không có cách gọi điện thoại.

Ở Canada lúc này đã là bốn giờ chiều, đặt ở trong nước chính là lúc rạng sáng, Mao Vĩ Long còn đang mơ mơ màng màng ngủ.

-Đồ chó chết! Mày đúng thật là cầm thú mà, lại gọi cho tao vào giờ này.

Tần Thi Âu đang rất nóng vội, la lớn lên :

- Nghiêm túc đằng hoàng chút, đồ chó chết! Tranh thủ thời gian tra cho tao một cái tin tức: Van Gogh đã vẽ bao nhiêu bức « Hoa Hướng Dương »? Đều có hình dạng thế nào? Bỏ mày ở Canada tìm được một bức rồi.

- Không thể nào? Loại tuyệt thế danh tác này làm sao có thể dễ dàng tìm được như vậy? Cháu trai như mày cũng quá may mắn đi!

Mao Vĩ Long hỏi.

Tần Thi Âu sốt ruột nói:

- Mau tranh thủ thời gian tra! Nếu nó là thật, sau khi bán đi bố sẽ mua cho mày một chiếc Bumblebee!

- Tao không cần Bumblebee, tao muốn Grand Cherokee.

Mao Vĩ Long tranh thủ cò kè mặc cả, bất quá hẳn rút cuộc cũng tỉnh táo. Bên kia rất nhanh liền vang lên âm thanh khởi động của máy tính.

Tần Thi Âu tức giận kêu lên :

- Bố sẽ mua cho mày hai mươi chiếc xe làm thành đoàn xe lái ra ngoài, một hồi lái thành hình chữ S, một hồi lái thành hình chữ B, vậy được chưa!

-Xong!

Mao Vĩ Long cười hi hi.

Sau đó, Mao Vĩ Long gửi đi tin tức mà Tần Thi Âu cần. Tranh 《 Hoa Hướng Dương 》 của Van Gogh xác thực không chỉ mười một bức, ở trong thư hẳn viết cho em trai có nhắc tới: hẳn tổng cộng vẽ đến hai mươi bốn bức, trong đó dùng mười hai đóa hoa Hướng Dương đại diện cho mười hai môn đồ của Christ. Ngoài ra hẳn đem thành viên của phòng tranh về Phương Nam định vì mười hai người, tặng thêm bản thân và em trai hai người, tổng cộng mười bốn người, lại vẽ thêm mười bốn bức.

Tần Thi Âu kích động rồi, nếu vậy thì bức tranh của hẳn có khả năng chính là thật.

Mang theo tâm tình đang kích động, Tần Thi Âu vô cùng chờ mong mở ra hòm gỗ lớn hơn, hẳn hi vọng trong hòm gỗ này có thể có một trong số mười hai bức 《 Hoa Hướng Dương 》khác. Kết quả sau khi mở ra hẳn liền thất vọng, trong hòm gỗ chỉ có một bức tượng điêu khắc bằng đồng xanh.

Pho tượng này ngược lại cũng không nhỏ, cao hơn một mét, điêu khắc một chàng trai thân hình cân đối khỏe mạnh, tay phải cầm đao, tay trái cầm đầu người, chân trái hơi cong đạp lên trên một thi thể, nhìn qua trông hung hãn vô cùng.

Đáng tiếc hòm gỗ này bị ngâm nước thời gian quá lâu nên đã thấm nước rồi, mặc dù pho tượng điêu khắc bằng đồng này đã được xử lý chống thấm nước nhưng như cũ vẫn có dấu vết loang lổ. Tần Thi Âu đoán chừng thứ này có đem bán phế liệu cũng chẳng được bao nhiêu tiền, còn không bằng để ở đầu giường xem như một vật trang trí.

Hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Tần Thi Âu gọi một cú điện thoại cho Auerbach, nói:

-Lão gia tử, đêm nay tôi sẽ ngủ ở trong ngư trường nên không trở về khách sạn rồi. Ngoài ra lúc trưa khi tôi dọn dẹp phòng của ông chú tôi thì tìm được vài thứ rất thú vị, hi vọng ngày mai lão có thể đến xem thử.

Auerbach lại hỏi thăm thân thể hẳn một phen, thấy không có vấn đề gì liền cúp máy.

Tần Thi Âu kiểm tra thử một lượt, phát hiện điện nước trong ngư trường vẫn còn hoạt động, thậm chí sau khi hẳn bật lên Tivi Samsung trong phòng ngủ thì trên màn hình còn có tiết mục đang phát, hữu tuyến ti vi vẫn chưa bị cắt bỏ.

Hắn quét dọn qua loa một phen rồi mới vào ở trong biệt thự, như vậy ngày mai cũng dễ giải thích những bức tranh kia là từ đâu ra.

Bữa tối rất dễ giải quyết vì dụng cụ nấu ăn trong phòng bếp đều có đầy đủ hết. Tần Thi Âu lái xe lên siêu thị trên thị trấn dạo một vòng, siêu thị này tựa như một con chim sẻ - thân hình tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, bên trong có đầy đủ mọi thứ từ hải sản, rau dưa đến các loại thịt.

Đương nhiên nhiều nhất còn là các loài cá: cá hồi Đại Tây Dương, cá hồi Chinook cùng cá hồi Coho, cá hồi vân cùng các loại cá từ Bắc Băng Dương. . . rục rờ muôn màu. Ngoài ra còn có Hàu, cua Dungeness, bò bít tết Alberta và các nguyên liệu nấu ăn cao cấp khác.

Phần lớn các loài cá đều rất rẻ, chỉ cần một Canadian Dollar là có thể mua được một hai pound, còn cam đoan đều là cá tươi mới.

*1 pound ~0,45 kg.

Làm cho Tần Thi Âu cảm thấy kì quái chính là trong hồ Trầm Bảo có rất nhiều cá trắm cỏ, cá chép, cá trích và cá lóc Trung Quốc, nhưng trong siêu thị này lại không có bán. Hắn nhìn thấy ở khu rau dưa có bán mấy loại gừng tới ốt liền chuẩn bị đi hồ Trầm Bảo bắt một con cá chép lớn về làm món canh cá ầm áp dạ dày, cá hồi và các loại cá khác... hẳn không biết làm.

Một người cũng ăn không được bao nhiêu thứ. Tần Thi Âu lại đi bộ đến khu hoa quả chọn một ít Việt quất xanh, cà chua bi, táo và nho đen Bắc Mỹ.

Nhân viên phục vụ ở đây nói Việt quất đen và táo ở đây đều là mọc tự nhiên, Tần Thi Âu không biết thật giả nhưng thấy giá cả cũng hợp lý nên cũng mua một ít, lại mua thêm một lọ sốt Myonnaise, trở về chuẩn bị làm món salad hoa quả.

Y nguyên mượn chiếc Pickup ông chủ khách sạn, Tần Thi Âu chạy tới hồ Trầm Bảo. Ý thức của hẳn vừa tiến vào trong hồ nước thì vừa vịn có một đầu

cá chép dài nửa mét mạnh mẽ xông thẳng tới, chính là nó!

Đang lúc Tần Thi Âm sinh ra ý nghĩ bắt đầu cá chép lớn này thì người sau vốn vô cùng khó thuần phục lập tức trung thực an tĩnh lại, để cho dòng nước chảy đến chỗ nước cạn. Lúc này Tần Thi Âm mới phát hiện thì ra ý thức của mình còn có tác dụng lớn như vậy.

Con cá chép lớn dài nửa mét này lại nặng đến mười bốn mười lăm cân, Tần thi Âm chỉ cắt lấy một ít thịt làm một ít lựu ngư phiến và nấu nồi canh.

*1 cân = 0,5 kg

Sau khi chín hẳn nếm thử một cái, hương vị vừa ngon lại thơm nồng, đúng là cá sống trong hoang dã có khác, so với cá được nuôi cho ăn thức ăn trong ao của quốc nội thì không thể so sánh với nhau.

Ăn xong bữa tối thơm ngon thì Tần Thi Âm chuẩn bị đi ngủ, chợt hẳn nhìn thấy bên cạnh cây phong ngoài cửa sổ có một ao nước nhỏ, trong lòng vừa động ý thức của hẳn liền tiến vào trong.

Hắn muốn thử xem có phải là chỉ cần nơi nào có nước thì ý thức của hẳn đều có thể tiến vào.

Quả nhiên như thế, tất cả mọi thứ trong áo chứa nước đều ở trong lòng bàn tay của hẳn, hẳn có thể cảm giác được lúc này có một con sóc lùn Châu Phi đuôi lớn đang tắm rửa trong ao nước.

Tần Thi Âm mang Hải Thần ý thức bao phủ lên người con sóc nhỏ này, hẳn cảm giác giống như mình có thể ảnh hưởng đến nó. Sau đó hẳn cảm thấy mình có chút mệt mỏi, liền thu hồi ý thức rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

~oOo~

Sáng sớm sáu giờ rưỡi, bên ngoài trời mới vừa tờ mờ sáng Tần Thi Âm cũng đã thức dậy.

Rùng mình vươn hai tay ra một cái, Tần Thi Âm hít sâu hai hơi gió biển tươi mát đang nhẹ thổi vào, trong nhất thời cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Thừa dịp mặt trời vừa mọc thời tiết rất tốt, Tần Thi Âm trước tiên dạo quanh ngư trường một vòng mới khoan thai trở về nấu canh cá.

Tiếp theo, Tần Thi Âm mang trái cây rửa sạch, đem cà chua bi và táo đều cắt làm hai, lại để vào nho đen cùng Việt quất xanh rồi dùng Salad cùng nước đường trộn đều, một phần Salad hoa quả liền hoàn thành.

Canh cá cũng mới vừa phát ra mùi thơm, Tần Thi Âm bung đĩa trái cây trở lại phòng ngủ, lấy điều khiển TV chuyển đến kênh kinh điển của Newfoundland. Kênh buổi sáng đang tại phát một bộ phim, hẳn nhìn nhìn, là phim « Young Style », một trong những bộ phim mỹ mà hẳn thích nhất vào thời đại học.

Vừa xem điện ảnh vừa ăn Salad, đang lúc Tần Thi Âm xem đến đoạn cao trào thì cửa sổ kính trong phòng ngủ đột nhiên vang lên vài tiếng "phịch phịch phịch".

Hắn nghiêng đầu qua xem thì ngạc nhiên thấy được một con sóc lùn Châu Phi đứng ngoài cửa sổ, tò mò dùng cái đầu nhỏ của mình đụng lên trên mặt kính.

Con sóc này vẫn còn nhỏ, thân thể mới lớn bằng ngón giữa của hẳn, ánh mắt ngăm đen trong suốt, lông toàn thân ngắn và có màu nâu đỏ. Lúc này hai chân sau nó hơi quỳ xuống, chân trước vịn vào trên mặt kính, cơ hồ muốn dán dính vào trên mặt kính để nhìn vào bên trong. Cái đuôi lớn màu nâu đỏ của nó cứ quơ qua quơ lại, trông giống như một trái cầu lông bị gắn lên móng của nó vậy.

Thấy Tần Thi Âm đi qua, sóc lùn Châu Phi "vèo" một cái liền nhảy lên một nhánh cây trên cây phong bên cạnh cửa sổ, sau đó linh hoạt vung vẩy cái đuôi chui vào trong một cái động nhỏ trên cây, sau đó nhay bèn thò cái đầu nhỏ nhìn ra phía bên ngoài.

Thấy vậy, Tần Thi Âm liền nở nụ cười, thì ra đây là hàng xóm của hẳn. Con sóc nhỏ này chắc là sinh sống ở trên cây phong này, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ thì nó hẳn là con sóc mà khuya hôm qua Hải Thần ý thức của hẳn gặp được ở trong ao chứa nước.

Hắn mở cửa sổ ra, sau đó quay lại trên giường ôm đĩa Salad tiếp tục xem điện ảnh. Chỉ chốc lát trên đầu hẳn bỗng có một cái đuôi to xù xù quét qua, hẳn lại nghiêng đầu thì nhìn thấy con sóc nhỏ này đứng ở trên giường ôm hai móng trước ngực đầu tò mò nhìn xem hẳn.

Hoa Hướng Dương

(1)Nữ lang : đại loại tương tự như kiều nữ, hot girl, chân dài,...

(2)Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ : ẩn ý nói một thứ gì đó tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ, toàn diện, không thiếu gì cả.

(3)Lựu ngư phiến: chả biết tên việt là gì nên để nguyên HV, đại loại món cá lát mỏng gì gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Van Gogh Là Giả Đây, Picasso Mới Là Thật!

Tần Thi Âu cúi đầu kì quái nhìn xem sóc lùn Châu Phi, nó cũng ngửa đầu lên rồi ngoe đầu nhìn xem hắn, nhất thời mắt to cùng mắt nhỏ đối mắt với nhau.

Sóc lùn Châu Phi sinh ra không được vài tháng cộng thêm bình thường ngư trường rất ít người lui tới nên đoán chừng còn chưa từng nhìn thấy con người, không những không sợ hắn mà còn dùng cái đuôi lớn của nó quét qua quét lại mu bàn tay Tần Thi Âu.

Tần Thi Âu cười cười, mu bàn tay bị lông đuôi mềm như bông của nó quét rất thoải mái. Hắn đưa tay ra cầm lấy một quả Việt quất xanh đã dính nước đường sau đó từ từ đưa cho sóc lùn Châu Phi.

Sóc lùn Châu Phi ngoe đầu nhìn xem trái cây có màu làm này, nó duỗi ra hai móng tiếp lấy. Sau khi nghiên cứu một hồi thì mới dùng hai móng ôm quả Việt quất xanh đưa đến trên trên miệng "Răng rắc" một cái liền cắn mất một nửa làm quai hàm phồng lên tròn vo, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nhai "bẹp bẹp".

Việt quất xanh mà Tần Thi Âu mua hương vị rất ngon, thịt non nước nhiều, chua chua ngọt ngọt. Sóc lùn Châu Phi sau khi ăn xong một ngụm thì trở nên cao hứng, không chút do dự đem một nửa còn lại cũng nhét vào trong miệng, nhanh chóng "bẹp bẹp" ăn lấy.

Đang ăn Việt quất xanh, sóc lùn Châu Phi đặt móng ngồi ở trước tấm đệm mà Tần Thi Âu dựa vào, sau đó cũng bắt chước dựa vào gối hắn, hai mắt híp lại nhìn qua rất là vui sướng.

Tần Thi Âu lại nở nụ cười, con sóc lùn Châu Phi này làm cho hắn nhớ tới con chuột vàng Hamster mà hắn từng nuôi khi còn bé, cũng đáng yêu giống như vậy.

Ăn xong quả Việt quất xanh nó lại ngửa đầu nhìn hắn, Tần Thi Âu thấy vậy cầm lấy một trái nho đen Bắc Mỹ đưa cho nó. Kết quả sóc lùn Châu Phi rất thông minh, nó dùng móng vuốt đẩy quả nho ra, đôi mắt nhỏ đen nhánh lại nhìn chăm chăm vào quả Việt quất xanh trong đĩa trái cây.

- Thứ này ăn rất ngon.

Tần Thi Âu vừa cười vừa nói, hắn cắn quả nho một miếng nhỏ sau đó cố ý nhai lớn tiếng.

Sóc lùn Châu Phi sững sờ nhìn xem hắn, Tần Thi Âu đem phần còn dư lại của quả nho chấm vào nước đường rồi đưa cho nó. Lần này nó không do dự chút nào liền đưa móng vuốt ra tiếp lấy quả nho đen, nhẹ nhàng cắn một miếng, cảm giác hương vị đúng là ăn ngon mới bắt đầu "bẹp bẹp" ăn tiếp.

Tần Thi Âu dùng đầu ngón trỏ xoa xoa đầu sóc lùn Châu Phi, nó cũng không thấy chán ghét nên cúi đầu ôm nho đen cuồn cuộn, đối với nhỏ như nó thì đây quả thật chính là một bữa tiệc lớn.

Ăn xong nho đen sóc lùn Châu Phi cũng lớn gan hơn nên men theo tấm đệm bò lên vai Tần Thi Âu. Nó dầm dẫm chân một hồi, tìm một vị trí thoải mái rồi nằm lên đó, trừng mắt nhìn vào đĩa trái cây.

Tần Thi Âu sợ nó bị bội thực nên mang đĩa trái cây cất đi rồi quay lại xem điện ảnh tiếp. Kết quả sóc lùn Châu Phi xoa xoa hai chân trước lại tiếp tục đứng trên vai hắn giậm chân, nhả ra đầu lưỡi nhỏ hồng hồng nhìn đĩa đựng trái cây.

Thấy nó còn chưa no, Tần Thi Âu lại cho nó thêm một quả Việt quất xanh. Ôm lấy quả Việt quất xanh, lần này nó không lập tức ăn ngay mà nghiêm túc nhìn chăm chăm vào gò má Tần Thi Âu.

Tần Thi Âu đang xem điện ảnh đến nhập tâm nên cũng không chú ý tới, sóc lùn Châu Phi ăn được chừng hai quả Việt quất xanh thì ôm phần còn lại cũng học xem tivi, hai mắt nhìn không nháy một cái.

Mỗi lần lúc Tần Thi Âu bị nội dung phim và bốn tên diễn viên chọc cười thì sóc lùn Châu Phi trên vai hắn cũng dậm dậm bước chân. Tần Thi Âu quay sang nhìn thì nó yên tĩnh lại, trừng to mắt đối mắt với Tần Thi Âu.

Mắt to đối với mắt nhỏ, một người đối với một sóc.

Sau khi xem hết phim thì Tần Thi Âu vẫn cảm giác có chút chưa thỏa mãn, sóc lùn châu Phi tựa hồ cũng có ý tứ này, liền ma sát hai chân trước kêu hai tiếng 'Chít chít'.

Tần Thi Âu cẩn thận đưa tay ra đem sóc lùn châu Phi nắm lấy, nó cũng không sợ hãi, ở trong lòng bàn tay của hắn không ngừng vò đầu bứt tay.

-Đặt cho mày cái tên gọi nhé.

Tần Thi Âu nhìn thấy bộ lông màu nâu đỏ của sóc lùn thì ác thú vị nhất thời phát tác "sau này kêu mày là tiểu Hồng thế nào?"

Sóc lùn Châu Phi nghe không hiểu lời nói của Tần Thi Âu, chỉ biết dùng sức chạy quanh người hắn, nhưng như vậy nhìn qua giống như là nó đang phản đối tên do hắn đặt.

Tần Thi Âu thấy vậy thì làm bầmr

-Nếu vậy thì để tao trước tiên xem thử mày là đực hay là cái, nếu như là giống cái thì nhất định phải gọi là tiểu Hồng.

Hồi còn học tiểu học thì hắn từng nuôi qua chuột Hamster, cho nên biết cách phân biệt giới tính cho những loài vật nhỏ thế này. Ở giữa hai chân sau của sóc lùn Châu Phi xoa bóp nhẹ một hồi liền có một cái tiểu đĩnh đĩnh dựng thẳng lên, Tần Thi Âu thấy vậy liền nở nụ cười, nói:

-Được rồi, vậy thì đổi lại tên cho mày, mày là giống đực vậy kêu tiểu Minh đi!

Hắn thả ra sóc lùn Châu Phi, đang định chuẩn bị huấn luyện một lần để tiểu tử này phản xạ có điều kiện với tên gọi của mình, kết quả ngoài cửa sổ vang lên tiếng kèn ô tô.

Đột nhiên nghe được âm thanh chói tai làm sóc lùn Châu Phi sợ hết hồn, vội vàng từ cửa sổ chạy về chui vào trong ổ nhỏ trên cây phong của mình.

Tần Thi Âu đoán nhất định là Auerbach tới rồi. Quả nhiên, không cần chờ lâu thì cái mặt mo vô cùng uy nghiêm của ông lão này liền xuất hiện.

Quê của Auerbach ở ngay trấn Farewell này, bây giờ lão đã về hưu rồi nên quay về sống ở đây. Nhưng nếu như người chung quanh cần giúp đỡ về phương diện pháp luật thì lão rất vui lòng trợ giúp miễn phí, cho nên người dân trên trấn này đều rất kính trọng lão..

Ở vùng Bắc Mĩ, phí thuê luật sư là rất cao nên gia đình bình thường đều mời không nổi luật sư, bởi vậy câu thien ngoài miệng 'Trước khi luật sư tư nhân của tôi đến tôi sẽ không mở miệng' thường thấy trong mấy bộ phim của Hollywood đều là nói nhảm.

Tần Thi Âu mang những bức tranh kia toàn bộ lấy ra, mà Auerbach hiển nhiên cũng có chuẩn bị trước khi tới. Chỉ thấy lão khởi động laptop, bên trong có hàng loạt tác phẩm của Van Gogh, kể cả ảnh chụp rõ nét của mười một bức 《 Hoa Hướng Dương 》 còn ở trên đời.

- Cậu từ đâu tìm được những bức tranh này thế?

Auerbach vừa lật xem những bức t này vừa hỏi.

Tần Thi Âu chỉ chỉ trên đầu, nói:

-Ở trong biệt thự, ông chủ của tôi có thói quen mang những thứ quý hiếm giấu ở nơi mình ở, cho nên ngày hôm qua tôi liền nghĩ : không biết ông chủ hai của mình có đem cái gì đó giấu ở trong biệt thự này hay không ? Kết quả rất may mắn, ta tìm thấy những bức tranh này."

Auerbach xem thử vài bức tranh phác họa phong cảnh, gật đầu nói:

- Vị Pinajian tiên sinh này có họa công rất tuyệt, mặc dù ta chưa bao giờ nghe nói qua tên của hắn, nhưng có cảm giác hắn hẳn là một họa sĩ vĩ đại.

Tần Thi Âu không có tâm tình cùng lão tham thảo về thân phận của Pinajian, hắn cẩn thận lấy ra bức 《 Hoa Hướng Dương 》 rồi đưa cho Auerbach, người sau lại đẩy laptop cho hắn, nói :

-Cậu tự nhìn đi.

Phun ra một câu nói như vậy, Auerbach tiếp tục vui đầu quan sát những tác phẩm của Pinajian, mỗi một bức đều rất nghiêm túc xem xét.

Tần Thi Âu trượt con chuột, từng ảnh chụp rõ nét của bức 《 Hoa Hướng Dương 》 lần lượt xuất hiện. Mới nhìn được một chút thì hắn lập tức buồn bực, bởi vì trong số những tấm ảnh này thì có một bức tranh cùng bức tranh trong tay hắn giống nhau như đúc, bên cạnh ảnh chụp còn có chú thích, nói bức tranh này được phát hiện vào năm 1900, hiện nay đang được bảo tồn tại Viện bảo tàng nước Anh.

- Bà mẹ nó! Không phải chứ, bức tranh này của ta lại là hàng giả?"

Tần Thi Âu nhìn như đưa đám.

Cứ như vậy, hi vọng cả đêm của Tần Thi Âu giống như là tuyết đọng gặp ánh mặt trời, chỉ trong thoáng chốc tan rã hầu như không còn.

Hắn đem bức tranh trong tay ném về phía Auerbach, người sau né một cái rồi cẩn thận nhặt lên bức tranh, nói:

- Chàng trai trẻ, cẩn thận một chút! Nếu như cậu làm hỏng bức tranh này, ta dám đánh cược là lát nữa cậu sẽ hối hận đến muốn tự sát!

- Những bức tranh do vị Pinajian gì đó vẽ thì có thể có bao nhiêu giá trị?

Tần Thi Âu hữu khí vô lực nói.

Auerbach nở nụ cười, lão lắc lắc đầu nói:

- No no no! Chàng trai trẻ! Bức tranh này không phải!

Tần Thi Âu kinh ngạc, ngày hôm qua mình đều xem rõ ràng hết rồi, ba mươi bức tranh đều là của Pinajian mới đúng. Nhưng hắn biết rõ Auerbach làm việc trầm ổn, sẽ không bắn tên không đích, liền gom góp qua xem thử.

Bức tranh Auerbach đang cầm trong tay dài chừng một mét, rộng nửa mét, vẽ cái gì thì Tần Thi Âu lại xem không hiểu cụ thể là gì, nó chỉ là dùng vô số đường cong để phác họa hình dạng một người, trên bức tranh có vài chữ cái được viết ngược: Femme-Au-Tambourin.

Nhìn thấy bức tranh này, Tần Thi Âu lập tức nhớ tới trong số những bức tranh này thì có bốn năm bức được vẽ theo trường phái trừu tượng để hắn xem không hiểu, hắn thấy cũng chẳng có gì đẹp nên chỉ liếc mắt nhìn rồi tiện tay ném qua một bên.

-Bức tranh này rất đáng giá?

Ánh mắt Tần Thi Âu rực sáng lên.

Auerbach mỉm cười, chỉ vào mấy chữ cái nhỏ ở góc phải phía dưới rồi nói:

-Nếu như những chữ cái này thật thì nó đúng là rất đáng giá.

Tần Thi Âu nửa tin nửa ngờ, hắn nhìn xem góc phải phía dưới của bức họa này tổng cộng chỉ chít hơn trăm cái chữ cái, liền ngạc nhiên nói:

-Thượng đế, chẳng lẽ lão muốn nói cho tôi biết những chữ cái này là họ tên của một người chứ? Hắn là người Châu Phi ư? Đồng hương của siêu sao bóng rổ Dikembe Mutombo Hiệp hội bóng rổ quốc gia?

Auerbach lắc đầu, hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt lên mặt giấy, nói:

-Đây là chữ Tây Ban Nha, tác phẩm tên là « Nữ Nhân Cầm Vàng », mà những chữ cái ở phía dưới này quả thật là họ tên của một người, đọc là: Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz y Picasso!

Nghe được một cái từ đơn cuối cùng, Tần Thi Âu nhin không được hít vào một hơi. Picasso là ai, chỉ cần là người của trái đất này đều biết! Mà Picasso am hiểu về cái gì nhất? Người của trái đất này cũng biết - chính là tranh trừu tượng!

Bất quá có hàng giả « Hoa Hướng Dương » Van Gogh ở phía trước, Tần Thi Âu liền bình tĩnh hơn nhiều, nghi ngờ hỏi:

-Lão sẽ không cho rằng bức tranh này là thật đi?

Auerbach chậm rãi gật đầu, ngưng trọng nói:

-Nếu như không có gì bất ngờ thì bức tranh này có thể là chính phẩm. Còn nguyên nhân tại sao, ta sẽ nhường cho một người bạn già của ta tới giải thích cho người. Lời nói của hắn càng đáng tin hơn, bởi vì hắn là người chuyên làm về nghề này.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiến Vào Biển Rộng.

Auerbach mang đến máy quay phim, lão đem « Nữ Nhân Cầm Vàng » để ở các góc độ khác nhau rồi tiến hành quay chụp, lại từ trong những bức tranh của Pinajian lựa chọn một bức « Gió Sớm Thổi Rừng Cây », cũng quay chụp một chút.

-Ta sẽ gửi qua cho bạn già của ta, để cho hắn dùng ánh mắt chuyên nghiệp phán đoán.

Auerbach giải thích nói

-Người kia là Tổng thanh tra nghệ thuật của phòng đấu giá ở Ottawa nên ánh mắt sẽ không sai.

Tần Thi Âu mang những bức tranh này cất kỹ, Auerbach định rời đi chợt nhìn thấy chiếc Pickup đang đậu trong sân, liền gật đầu nói:

-Từ ngư trường tới trấn thị quả thực bất tiện, chuyện này là sơ sót của ta. Như vậy, cậu sử dụng xe Ford của ta đi, còn chiếc Pickup này để ta kêu Anderson tới mang về.

Anderson chính là tên của ông chủ khách sạn. Nghe xong lời này, Tần Thi Âu có chút cảm động, nói ra:

-Lão đem Ford cho tôi thì lão đi lại bằng gì?

Auerbach nói:

-Ta còn có một chiếc BMW 750Li, nên ta liền dùng BMW.

Tần Thi Âu: @#%&*"...

Auerbach vừa đi, một mình Tần Thi Âu ở trong biệt thự cũng không có chuyện gì làm, liền lấy máy hút bụi với chổi lông gà chuẩn bị quét dọn vệ sinh.

Căn biệt thự nhỏ này có hai tầng, tầng thứ nhất có hai cái phòng ngủ, hai cái toilet, một cái phòng khách, một cái phòng chứa đồ và một cái phòng bếp, tổng thể diện tích vượt qua ba trăm mét vuông, chỉ riêng phòng khách thì có gần trăm mét vuông.

Lầu hai có diện tích nhỏ hơn, nhưng cũng có cỡ hai trăm rưỡi đến hai trăm sáu mươi mét vuông. Được phân thành ra sáu cái phòng ngủ diện tích bằng nhau, ngoài ra còn có phòng giữ quần áo khoảng hai mươi mét vuông, rất là rộng rãi. Xếp đặt thiết bị cũng là phong cách giản dị, cả lầu nhỏ mặc kệ sàn nhà hay là vách tường đều bằng gỗ đỏ, vừa chống ẩm lại mỹ quan.

Đến bữa cơm trưa, Tần Thi Âu chuẩn bị thay đổi khẩu vị. Cá tuyết khu Newfoundland vô cùng nổi tiếng, hắn đem ý thức chuyển dời tới trong đại dương, chuẩn bị hoàn thành tâm nguyện lúc mới đến, ném thử một con cá tuyết nướng.

Cảnh tượng mỹ lệ của hồ Trầm Bảo để Tần Thi Âu . đối với đại dương rất lớn hướng tới. Vốn là hắn nghĩ, cảnh tượng của một hồ nước đều sáng lạn huyền lệ như vậy thì thế giới rộng lớn dưới đáy biển nên càng mỹ lệ hơn mới đúng.

Nhưng những gì ý thức hắn nhìn thấy lại làm cho hắn thất vọng rồi. Xung quanh khu vực nước sâu hai mét, đáy biển phần lớn chỉ có vô số hạt cát tuyết trắng tinh tể tí mĩ, ngoài ra cách ba năm mét cũng có thể thấy được đá ngầm.

Ý thức của hắn lại lặn sâu thêm nữa, đến chỗ nước sâu khoảng bốn năm mét thì đáy biển mới xuất hiện san hô. Nhưng không giống với san hô nhiệt đới có đủ mọi màu sắc của Australia trên TV, vùng biển san hô xung quanh ngư trường phần lớn đều có màu xám trắng, tạo nên một loại cảm giác trầm lắng thiếu sức sống.

Tần Thi Âu tưởng rằng đây vốn là màu sắc của san hô vùng hàn đới, sau đó trong lúc ngẫu nhiên hắn nhìn thấy một mảnh san hô màu phấn hồng cùng vàng nhạt đan xen với nhau.

Từ trên những san hô nơi này, Tần Thi Âu có thể cảm nhận được sức sống bùng bùng. Nơi này do một đám rong dài hẹp và san hô sống chung một chỗ, tạo thành một rặng san hô nhỏ.

Thấy như vậy, Tần Thi Âu liền hiểu đám san hô màu xám trắng kia không phải san hô sống, mà là đá san hô do thi thể của con san hô tạo thành.

Ý thức của Tần Thi Âu tiếp tục di động ở trong biển rộng, nhưng không thể di động ra rất xa, phạm vi cực hạn chính là khoảng cách ngư trường hai khoảng hai hải lý. Dù vậy nhưng khu vực mà hắn đi qua cũng rất lớn rồi, chỉ là ý thức ở trong nước tìm kiếm thật lâu, lại không thấy một con cá nào!

Không khí của khu vực biển ở gần ngư trường rất trầm lắng thiếu sức sống, hoàn cảnh đáy biển bị phá hư rất lợi hại dẫn đến cá nhỏ đều rời đi nơi đây. Ngoài ra vùng biển này cũng bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, chất lượng nước tương đương ác liệt, tăng thêm nhiệt độ nước tương đối thấp là nguyên nhân chính mà cá nhỏ rời đi.

Thời điểm thu hồi ý thức trở về, Tần Thi Âu nhìn thấy một con sứa trong suốt dài bằng cánh tay đang bơi về phía hắn.

Con sứa này dài hơn 40cm, đường kính có 5cm, ngoại hình của nó giống như là cánh tay hình xoắn ốc. Chính thể cân xứng, nhưng hai đầu hơi nhỏ, thân hình là do màng ngoài cùng màng trong tạo thành, chính giữa trống rỗng, toàn thân có màu trắng hơi mờ nhạt.

Tần Thi Âu nhận ra đây là một đám hải miên. Mặc dù nhìn qua rất lớn nhưng thật ra cấu tạo của nó và san hô cũng tương tự như nhau. San hô là do vô số san hô trùng nhỏ tạo thành, còn nó lại là do vô số sứa nhỏ tạo thành.

Sứa là sinh vật rất thường thấy trong vùng biển Đại Tây Dương, đám hải miên này là do sứa biển sâu tạo thành. Một con sứa nhỏ chỉ dài khoảng 2mm, bình thường chúng đều ở chung, phải hơn ngàn con sứa nhỏ tổ hợp lại mới có cấu tạo như vậy.

Nhìn thấy đám hải miên này Tần Thi Âu có chút cao hứng vì thứ này có thể hấp dẫn tới cá nhỏ, vì nó bảo vệ được cá nhỏ nên nó còn được xưng 'mái nhà của cá nhỏ'.

Mọi người đều biết, quy luật trong đại dương chính là cá lớn nuốt cá bé. Nhưng một đám hải miên có thể phát triển dài tới mấy mét thậm chí dài vài chục mét. Đối với các loài cá lớn thì nó giống như là một quái vật, làm chúng không dám dễ dàng công kích nó.

Như vậy cá nhỏ ẩn núp ở bên trong thì có thể tăng cao tỷ lệ sinh tồn của mình, mà vật phân bố và vật bài tiết của cá nhỏ lại là đồ ăn của những con sứa này, nên có thể xem quan hệ cộng sinh của hai bên là một đại kỳ quan của đại dương.

Khi ý thức của Tần Thi Âu tới gần đám hải miên này thì phát hiện sức sống của những con sứa nhỏ vào lúc này rất yếu ớt, phía ngoài cùng thậm chí bị thủng ra một cái hố.

Nhưng sau khi sửa tới gần ý thức của Tần Thi Âu thì sức sống của nó bắt đầu chậm rãi hồi phục, mà Tần Thi Âu lại cảm thấy mình bắt đầu có chút mệt mỏi. Hắn lập tức gạt mình hiểu ra, thì ra ý thức của hắn còn có thể tiến hành trị liệu thậm chí cứu hộ cho các sinh vật biển.

Khi Tần Thi Âu thu hồi ý thức trở về thì đám hải miên vẫn một mực bơi theo hắn, cuối cùng bơi đến bên cạnh rặng san hô màu phấn hồng, vàng nhạt đan xen nó mới ngừng lại.

Lúc này sức sống của bầy sửa cũng đã hồi phục lại tràn đầy, Tần Thi Âu có thể cảm giác được những vật nhỏ này vô cùng cảm kích và không muốn xa rời hắn.

Vừa thu hồi ý thức thì Tần Thi Âu liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi ập tới, còn cảm giác đói bụng vô cùng.

Cá tuyết thì không có tìm được, Tần Thi Âu lại chẳng muốn ăn tiếp món cá chép bèn dứt khoát mở xe chạy lên thị trấn, tìm được một nhà hàng nhỏ tên là Hickson.

Từ bên ngoài nhìn vào thì nhà hàng này có chút cũ kỹ, nhưng bên trong lại được dọn dẹp sạch sẽ vô cùng. Ở ngoài có một ông lão người da trắng trên cằm có chòm râu được thắt thành bím tóc nhỏ đang vội vàng quét dọn vệ sinh, từng cái bàn gỗ được lau đến sáng lóng lánh, hiển nhiên là có người thường xuyên lau qua.

-Này! Chàng trai! Muốn ăn chút gì không?

Nhìn thấy Tần Thi Âu, ông lão liền cười hỏi.

Tần Thi Âu vừa định lên tiếng, ông lão này cẩn thận quan sát hắn một hồi lại đột nhiên lao nhanh tới nhẹ nhàng đâm một quyền vào ngực hắn :

-Cậu sử dụng xe của lão già Auerbach kia, ta nghe nói lão già kia mang cháu trai của Tần đưa tới trên thị trấn, chính là cậu sao?

Xem ra ông bác của mình quả thật rất được hoan nghênh, Tần Thi Âu lập tức cười nói:

-Đúng vậy! Tôi là tiểu Tần! Tần ở trong miệng ông là ông bác của tôi.

Hắn rất hi vọng, hi vọng ông lão này cũng sẽ giảm giá cho hắn giống như ông chủ của khách sạn vậy, nếu có thể mời hắn ăn com luôn thì càng tốt.

Kết quả ông lão mập mạp này cười ha ha nói:

-Thật tốt quá! Hải tử! Ông bác của cậu còn thiếu ta hơn một ngàn dollar tiền com đây, sau này nhớ trả tiền giúp hắn nhé.

Tần Thi Âu tức thì có chút không biết nên khóc hay cười, nhưng ngay sau đó lão đầu lại vỗ bờ vai của hắn một cách thân mật rồi nói:

-Bất quá bữa com đầu tiên ta sẽ mời. Ta đáp ứng qua Tần, chờ đến lúc con cháu của hắn tới tiếp nhận ngư trường sẽ mời bọn hắn ăn com.

Ông lão có chòm râu như bím làm việc rất là nhanh gọn dứt khoát, sau khi để hắn ngồi xuống liền vọt vào phòng bếp. Tần Thi Âu sững sờ nhìn bóng dáng lão biến mất, im lặng một hồi mới nói:

-Đại gia! Ta còn chưa nói muốn ăn cái gì này.

Bốn năm phút sau, một phần com chiên có mùi thơm nức mũi được bung lên. Chỉ thấy trên com trắng là thịt cá hồi càng thêm trắng nõn được thêm một chút váng dầu màu vàng để làm đẹp, xung quanh còn có từng mảnh trứng chiên vàng óng rực rỡ. Ngoài ra, trên mặt com chiên bị rưới lên một lớp thịt vụn đỏ rực, vừa nhìn liền có thể làm cho người khác thèm thuồng không dứt.

Tần Thi Âu dùng thìa múc thịt vụn và com ăn thử một ngụm, sốt thịt thơm mềm cùng với hạt com ấm áp ở nỗ vang trên đầu lưỡi, hắn giờ ngón tay cái lên với ông lão râu quai nón, hàm hồ nói:

-Quá tuyệt vời! Đây là com chiên ngon nhất mà tôi từng ăn qua.

Nghe được hắn tán dương, ông lão cười đến con mắt híp lại, ông ta móc ra một điều thuốc đốt lên ngậm ở trên miệng, nhổ ra ngụm khói rồi nói:

-Đây chính là món com chiên cá hồi nước mắm cay mà Hickson ta sở trường nhất. Trước kia ông bác của người cũng rất thích ăn món này, cho nên ta suy đoán người cũng sẽ thích.

-Nó đúng là nhân gian mỹ vị.

Tần Thi Âu lại khen thêm lần nữa.

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, Hickson thoáng cái an tĩnh lại, hắn cẩn thận quan sát Tần Thi Âu lần nữa, trong ánh mắt vậy mà ẩn ẩn có sương mù chớp động.

Tần Thi Âu không biết xảy ra chuyện gì, Hickson suy nghĩ thật lâu, nói khẽ:

-Nhóc con, lần đầu tiên khi ông chú người ăn món com chiên này cũng dùng cái từ này: 'Nhân gian mỹ vị'! Khi đó cha ta còn đang quản lý nhà hàng này, chỉ nháy mắt, rất nhiều năm liền trôi qua rồi!

Sau đó Hickson không nói thêm gì nữa, mà ngậm tẩu thuốc đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời bao la xanh thẳm. Khói thuốc lượn lờ quanh thân thể lão, có lẽ lão đang nhớ lại năm tháng tuổi trẻ của mình.

Trời xanh còn như cũ, người quen lại chẳng còn.

Ăn xong bữa com này, Tần Thi Âu định trả tiền thì Hickson lại kiên trì không chịu thu, ngược lại còn xin lỗi:

-Vừa này ta nghĩ tới một số việc của quá khứ, nên có thể làm cho không khí có chút áp lực. Trưa mai cậu lại đến, ta sẽ làm thêm cho cậu một phần, được chứ?

Tần Thi Âu nói cảm ơn rồi trở lại ngư trường. Buổi chiều không có việc gì làm nên tinh thần của hắn cũng có chút uể oải, liền nằm trên giường xem TV.

Canada và Mỹ có quan hệ rất mật thiết, cộng thêm tư cách là tiểu đệ của người sau nên gần như có thể chia sẻ đến tất cả các kênh của nước Mỹ. Tần Thi Âu đang xem một bộ phim truyền hình ở trong nước vẫn chưa được chiếu, tên là 'X-Killer' .

X-Killer có chút bất chúc X-Men, nhân vật chính cũng là một người biến chủng, cũng có được công năng đặc dị. Năng lực của hắn là sau khi tiếp xúc đến ADN của người nào liền có thể biến thành bộ dáng của người đó. Nội dung cốt truyện là câu chuyện kể về việc hắn lợi dụng siêu năng lực để trừng gian phạt ác.

Đến buổi tối thì Auerbach gọi điện thoại tới, nói người bạn cũ làm ở phòng đầu giá Lee's Brother của lão đã lên máy bay tới Newfoundland, sáng sớm ngày mai sẽ tới giúp hắn giám định mấy bức tranh kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ba Cái Tin Tức

Vẫn là buổi sáng 6 giờ 30 rời giường. Ngày hôm qua lúc Tần Thi Âu rời đi nhà hàng Hickson có thuận đường đi siêu thị mua chút gạo để buổi sáng làm chút cháo cá.

Mùi thơm nồng nặc của cháo cùng với vị ngọt của cá hoang dại, hạt cháo trắng như tuyết và thịt cá óng ánh hòa quyện vào nhau tạo nên một món ăn sắc hương vị đều có hết.

Tần Thi Âu đang vui vẻ ăn bữa sáng thì cửa sổ phòng ngủ bị gõ vang "phanh phanh". Hắn vừa mở ra cửa sổ thì sóc đồ tiểu Minh lập tức nhảy tiến vào, cặp móng vuốt nhỏ ôm ở trước ngực, ngửa đầu dùng đôi mắt nhỏ ngặm đen ngây ngốc nhìn xem hắn, đầu lưỡi thì liếm tới liếm lui.

-Tên nhóc nhà người là ghiền ăn món salad trái của ta đi à nha?

Tần Thi Âu nở nụ cười, hắn buông bát đĩa đi lấy Việt quất xanh cùng nho đen, dùng chén nhỏ trộn một ít nước đường cùng sốt Mayonnaise rồi đặt ở trên bàn com.

Hắn cầm lấy một quả Việt quất xanh, gõ gõ cái bàn rồi kêu:

-Tiểu Minh, lên đây!

Sóc lùn Châu Phi không rõ chuyện gì, ở dưới mặt đất chạy tới chạy lui, quơ móng vuốt liên tục kêu "chi chi".

Tần Thi Âu kêu lại một lần nữa, sóc lùn Châu Phi nháy nháy đôi mắt đen, theo chân bàn leo đi lên, chạy tới vị trí Tần Thi Âu chỉ.

Tần Thi Âu đối với trình độ thông minh của sóc lùn Châu Phi có chút bất ngờ, hắn đưa quả Việt quất xanh cho nó. Lại lặp lại vài lần, chờ đến lúc hắn gọi 'Tiểu Minh' thì sóc lùn Châu Phi liền vui vẻ chạy đến trước mặt hắn.

-Trời! Còn khôn hơn cả chó ca nuôi.

Tần Thi Âu cảm thán một câu. Đang khen nó thì sóc lùn Châu Phi ăn no xong liền vung quẫy đuôi lớn "vụt" một tiếng liền chạy mất.

Không được bao lâu thì sóc tiểu Minh lại sôi nổi chạy trở về, đi theo nó đấy còn có một con sóc đồ thân hình so với nó lớn hơn một chút.

Tần Thi Âu bị phiền muộn đến nở nụ cười, tên này là đem nơi này của mình trở thành nhà từ thiện rồi, còn hô bằng hoán hữu tới ăn nữa chứ.

Nhưng mà hai con sóc lùn Châu Phi này không có trực tiếp tiến lên ăn cái gì, tiểu Minh mang theo con sóc mới tới chạy đến trước mặt Tần Thi Âu rồi đuổi ra chân trước, trong tay mỗi con tự nâng một quả thông tròn trịa. Còn biết mang theo lễ vật đến nữa!

Đây là thức ăn mà chúng dự trữ dùng để vượt qua mùa đông cùng độ xuân. Mùa xuân ở Canada tới chậm, mãi cho đến tháng tư thì sóc đều tìm không thấy đồ ăn, nên đối với chúng thì phần lễ vật này quả thật là thứ rất trân quý.

Hai quả thông này đều rất tròn trịa, Tần Thi Âu cầm vào tay thì tiểu Minh vui sướng nhảy dựng lên, còn một con sóc khác lại có chút câu nệ, thành thành thật thật nằm sấp ở một bên.

Tiểu Minh leo đến trên bàn com rồi kêu to 'Chi chỉ', một con sóc khác nhìn nhìn Tần Thi Âu sau đó cũng từ từ bò lên trên bàn com.

Tần Thi Âu đem quả thông để xuống nhưng tiểu Minh lại nhảy qua cầm lên một quả đưa tới trước người của hắn, ý bảo là muốn hắn ăn đi.

Không có cách, Tần Thi Âu đành phải đập ra một quả rồi bỏ vào trong miệng. Kết quả quả thông này ngọt lịm, so với hoa quả trộn với nước đường của hắn còn ngọt hơn, mùi vị rất ngon, những hạt thông xào ở trong nước cần bàn không có tư cách so với nó.

Nhìn thấy hắn ăn hết hai quả thông, tiểu Minh mới vui vẻ sôi nổi chạy quanh đĩa trái cây.

Tần Thi Âu đem Việt quất xanh đưa cho nó, lần này nó không ăn ngay mà lại đưa cho con sóc đỏ nhỏ kia.

Tần Thi Âu mang theo hai con sóc trở lại phòng ngủ xem TV. Tiểu Minh cũng cảm thấy hình ảnh trong TV rất thú vị, Tần Thi Âu cười một tiếng nó liền nhảy lên một cái. Một con sóc nhỏ khác thì ôm một quả nho đen ghé vào trên bờ vai Tần Thi Âu ngủ gà ngủ gật.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tiếp theo giọng nói của Auerbach truyền tới, nói lão và người bạn ở phòng đấu giá Lee's Brother sắp đến rồi.

Không qua bao lâu, một chiếc BMW 750Li lái vào ngur trường. Auerbach bước xuống xe, ngoài ra còn có ba người xuống theo. Người đầu tiên là một ông già bị hói nửa đầu nhưng tinh thần vô cùng phấn chấn, hai người còn lại là người trung niên da trắng tóc vàng mặc vest tây.

Auerbach lên tiếng giới thiệu ông già đầu hói cho Tần Thi Âu:

-Người này là bạn tốt của ta Krzyzewski, tổng thanh tra nghệ thuật của phòng đấu giá Lee's Brother ở Ottawa. Hai vị này là đồng sự của hắn, đều là giám định sư của phòng đấu giá Lee's Brother."

Hai cái nam nhân mặc vest tây tự giới thiệu một chút: một người tên là Kelvyn, chủ yếu nghiên cứu về phác họa; người còn lại gọi Pitt Lluç, lại tương đối sở trường về tranh sơn dầu.

Auerbach giới thiệu sơ qua phòng đấu giá Lee's Brother cho Tần Thi Âu, nó mặc dù không có biện pháp so với những phòng đấu giá đỉnh cấp của thế giới như Sotheby's, Christie's, Philipp's. . . nhưng ở Canada, danh tiếng của phòng đấu giá này còn là rất lớn.

Phòng đấu giá Lee's Brother được thành lập vào năm 1958 ở thành phố Kelowna tỉnh British Columbia thuộc Anh Canada. Hiện tại tổng bộ thiết lập tại đảo Vancouver tỉnh British Columbia thuộc Anh Canada. Nó tại toàn cầu có được hơn 110 cơ cấu nghiệp vụ, có được vượt qua 1160 danh chức nhân viên tạm thời, trong giới đấu giá của Canada nó hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu.

Krzyzewski là một người nghiêm túc chăm chú, sau khi nhìn thấy bức tranh thì hai hàng lông mày của lão liền nhíu chặt, vừa nghiên cứu vừa thảo luận với hai người cấp dưới.

Ba gã giám định sư đầu tiên giám định những bức tranh của Pinajian, có một vài bức còn giám định vô cùng cẩn thận. Ước chừng dùng đến một giờ, Krzyzewski đi tới bên cạnh Tần Thi Âu, ngồi xuống nói ra:

-Chào ngài, Tần tiên sinh! Căn cứ vào phân tích của chúng ta, những bức tranh của Pinajian tiên sinh đều là bút tích thực.

Tần Thi Âu nghi hoặc , bút tích thực cùng hàng giả thì có cái gì khác nhau? Chẳng lẽ vị Pinajian này còn là một vị danh họa? Trước đây hắn lên mạng tìm tòi qua nhưng không có tìm được tin tức của người này ah. Krzyzewski liền giải đáp nghi hoặc của hắn:

-Arthur Pinajian là một gã họa sĩ Armenia có Mỹ tịch, là một họa sĩ truyện tranh. Hắn sinh ra vào năm 1914, cùng với cha mẹ may mắn còn sống trong vụ giết hại chủng tộc ở năm 1915, sau đó trở về nước Mỹ. Từ lúc nhỏ thì đã bắt đầu tự học vẽ.

-Giống như phần lớn nghệ thuật gia nổi tiếng, Pinajian tiên sinh khi còn sống cũng trải qua rất nhiều thất bại, chỉ có thể dựa vào vẽ tranh cho công ty truyện tranh để duy trì cuộc sống và qua đời vào năm 1999. Tại sau khi ông ấy qua đời được 1 năm, thành tựu của ông ở lĩnh vực nghệ thuật mới bị giới nghệ thuật phát hiện. Ông tại lĩnh vực tranh chân dung, tranh phong cảnh cùng với tranh trừu tượng có tạo nghệ thâm hậu, nhất là tranh trừu tượng của ông thể hiện chủ nghĩa, được đánh giá là có giá trị nghệ thuật rất cao.

Krzyzewski giới thiệu đơn giản một lần, trong lòng Tần Thi Âu liền vui vẻ, hỏi:

-Những bức tranh kia của Pinajian tiên sinh rất đáng giá ư?

Nghe xong lời này, Krzyzewski mỉm cười, nói:

-Đúng vậy! Hiện tại quả thực có một bộ phận tranh của Pinajian tiên sinh tương đối đáng giá, nhưng điều này chỉ giới hạn trong tranh trù tượng của ông. Mặc dù ngài ở đây cũng có bốn bức tranh trù tượng, đáng tiếc đều là tác phẩm lúc đầu của ông ấy, nên cũng không phải rất đáng tiền.

Tần Thi Âu trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, người này nói chuyện không thể trực tiếp một chút sao, cái loại cảm giác vừa vui vừa buồn này rất không thoải mái, hần đơn giản dứt khoát hỏi:

-Vậy lão cho rằng những bức tranh ở chỗ này của ta đại khái trị giá bao nhiêu tiền?

Krzyzewski trầm ngâm một chút mới mở miệng:

-Nếu như tách ra những bức tranh này của Pinajian để bán thì đại khái có thể bán được từ 200 vạn Canadian dollar đến 220 vạn Canadian dollar. Nhưng nếu gom lại đấu giá lại chỉ có thể bán được khoảng 150 vạn Canadian dollar.

Auerbach hỏi:

-Giá cả như thế nào lại chênh lệch lớn như vậy?

Ngược lại Tần Thi Âu rất hài lòng, ít nhất hần cũng có đủ tiền để trả tiền thuế nghiệm chinh di chúc rồi, hần có thể tiếp nhận cái ngư trường này rồi.

Krzyzewski giải thích:

-Vật lấy hiếm là quý, nếu như 30 bức tranh cùng lúc xuất hiện trên thị trường sẽ giảm xuống giá trị bức tranh Pinajian. Còn tách ra để bán —— không phải tách ra đấu giá —— thì sẽ không có lo lắng này.

-Tại sao không thể tách ra đấu giá?

Auerbach hỏi.

Krzyzewski lại phải giải thích sâu hơn nữa:

-Bởi vì yêu thích bức tranh của Pinajian đều là những nghệ thuật gia mà không phải người sưu tầm.Nghệ thuật gia sẽ không tham gia hội đấu giá, bọn hần không có tiền để cạnh tranh với những cự thương và đám nhân vật nổi tiếng kia. Mà từng bức bán đấu giá thì lấy bức tranh có danh tiếng thấp như vậy người sưu tầm sẽ không cảm thấy hứng thú, chỉ có thể gom lại mới đấu giá được.

Thấy ông bạn cũ có chút thất vọng, lão ta liền an ủi:

-Ngược lại là bức 《 Hoa Hường Dương 》 mà Pinajian vẽ nhái theo có thể đơn bức đấu giá, ta định giá là 30 vạn Canadian dollar, giá cuối cùng sẽ không quá thấp.

Đồng thời, Krzyzewski cũng giải thích cho Tần Thi Âu vì cái gì giám định ra bức 《 Hoa Hường Dương 》 chính là giả. Mọi người đều biết Van Gogh là người Hà Lan, nên chữ viết mà ông sử dụng tự nhiên cũng là chữ Hà Lan.

Tiếng Hà Lan cùng tiếng Anh giống nhau ở chỗ đều là do các chữ cái tổ hợp, nhưng trong tiếng Hà Lan lại không có ba chữ cái 'Q, X, Y' . Mà câu: cuộc sống làm cho ta trở nên bàng hoàng được viết trong bức 《 Hoa Hường Dương 》， ở trong câu này lại có sử dụng cái chữ cái X và Y, cho nên hiển nhiên đây không phải bút tích thực.

Tần Thi Âu đối với kết quả như vậy cũng xem như thoả mãn rồi, hần bây giờ cần gấp chính là bộ phận tiền thuế nghiệm chinh di chúc, sau khi những bức tranh này được đấu giá thì hiển nhiên có thể giải quyết khẩn cấp của hần. Còn về phần kiếm nhiều tiền hơn thì Tần Thi Âu không nóng nảy, hần có một cái ý thức có thể tùy ý tung hoành đại dương, nên việc phát hiện bảo tàng bị chìm cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trọng điểm còn lại chính là giám định bức 《 Nữ Nhân Cầm Vàng 》của Picasso là thật hay giả. Krzyzewski nói với hai người, giám định tranh Picasso rất là lãng phí thời gian, mất ít nhất cũng phải hai giờ, bởi vì bọn họ còn muốn kết nối mạng để tiến hành thảo luận với chuyên gia của bộ phận danh họa công ty quốc tế.

Tần Thi Âu chờ một hồi thì cảm thấy không có gì thú vị nên bỏ lên phòng ngủ trên lầu cùng nhau xem TV với hai con sóc lùn Châu Phi.

Trong lúc lơ đãng đã tới 11 giờ! Krzyzewski gõ cửa đi vào, vừa vào cửa hần liền thấy được pho tượng đồng xanh dùng để trang trí đang đặt ở trên đầu giường, ông ta lập tức bị nó hấp dẫn lực chú ý, liền chạy nhanh qua cẩn thận quan sát.

Pho tượng này được vớt lên từ trong hồ Trầm Bảo chung với những bức tranh kia, Tần Thi Âu thấy pho tượng này loang lổ dấu gì nên cảm giác hần là không đáng tiền mới đứng.

Krzyzewski vòng vo vài vòng quanh pho tượng, thật lâu sau lão ta mới quay đầu lại, cau mày nói:

-Tần tiên sinh!Hiện tại ta có một tin tức tốt, một tin tức xấu và một tin tức không xác định muốn nói cho ngài, ngài muốn nghe tin nào trước?

Tần Thi Âu gào thét trong lòng, đại gia ngài đùa giỡn với ta ư? Chúng ta cũng không phải đóng phim, ngài có tin tức gì cứ việc nói thẳng, còn tin tức tốt tin tức xấu tin tức không xác định muốn nghe tin nào trước?

Bất quá người ta dù gì cũng là tôi hỗ trợ, Tần Thi Âu khẳng định phải bảo trì lễ phép, liền nói:

-Tiên sinh, ngài tùy ý!

Krzyzewski gật đầu một cái, nói:

-Vậy đầu tiên nói tin tức tốt trước. 《 Nữ Nhân Cầm Vàng 》 quả thực là chính phẩm của Picasso, căn cứ biểu hiện giám định của máy Cacbon-14, bức tranh kia được vẽ vào năm 1939.

"Tin tức xấu thì bức tranh này là tác phẩm vào thời kỳ chuyển hình của Picasso, hẳn là ông ta tiện tay vẽ đấy nên giá trị sẽ không cao, khả năng chỉ cao hơn một chút so với bức 《 Hoa Hướng Dương 》mà Pinajian vẽ nhái.

-Ngoài ra còn có một tin tức không xác định, chính là pho tượng Perseus and Medusa của ngài rất có thể đúng là chính phẩm. Ta sẽ mời đồng sự lập tức tiến hành giám định, nếu như đúng là chính phẩm, ta đây định giá ít nhất cũng giá trị 3000 vạn Canadian dollar!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cứu Hộ San Hô

Nghiệm chứng pho tượng này ngược lại so với giám định tranh vẽ nhanh hơn, Krzyzewski chụp ảnh toàn bộ phương vị xong truyền về công ty, sau đó lấy một chút bột đồng rồi dùng máy than 14 mang đến tiến hành kiểm tra trắc định.

Kết quả mà máy móc trắc ra tới là pho tượng này xuất từ trung kỳ của thế kỷ 16, nhìn thấy kết quả này, Krzyzewski chắc chắn nói: "Chúc mừng ngài, Tần tiên sinh, ngài khả năng có được một pho tượng đáng tiền nhất của năm nay !"

Kỳ thật bởi vì chuyện bức 《 Hoa Hướng Dương 》là hàng nhái , Tần Thi Âu đã làm xong chuẩn bị tâm lý, chính là những bức tranh này đều không đáng tiền, dù cho bức họa cuối cùng của Picasso được nghiệm chứng là hàng giả, hẳn thậm chí cũng có thể bình tâm đối mặt.

Nhưng là bây giờ giám định ra được cái kết quả này, hẳn thật sự không thể gắng giữ lòng bình thường: pho tượng bị hắn cho rằng bán đồng nát đều bán không được mấy trăm đồng tiền, dĩ nhiên là đồ cổ có giá trị 3000 vạn, hơn nữa 3000 vạn này còn là Canadian dollar!

Biết được ý nghĩ của hắn, trên gương mặt bất cầu ngôn tiểu của Krzyzewski cũng lộ ra dáng tươi cười, hắn nói ra: "Nếu không phải vì pho tượng « Perseus and Medusa » bảo tồn không tốt nên bị rỉ sắt, giá trị kia khả năng còn phải tăng cao thêm 1000 vạn. Ngài có thể không biết, pho tượng là tác phẩm vĩ đại nhất của một trong những nhà điêu khắc nổi tiếng nhất Italy vào thế kỷ XVI, Cellini tiên sinh!"

Tần Thi Âu đối với những thứ này xác thực không hiểu, hắn chỉ hiểu, chính là lần này hắn thật sự biến thành phú nhất đại rồi..

Giám định xong xuôi thì đám người Krzyzewski cũng không có rời đi, bởi vì tổng giám đốc của phòng đấu giá Lee's Brother ở ngay trong ngày liền mang theo các chuyên gia bộ điều khiển lên đường. Ngày mai cũng sẽ đuổi tới ngư trường để tiến hành cuối cùng giám định thật giả cho pho tượng. Ngoài ra, Krzyzewski nói cho Tần Thi Âu, công ty bọn họ hi vọng hợp tác với hắn, đạt được quyền đấu giá của pho tượng cùng những bức tranh này.

Tần Thi Âu có chút do dự, mặc dù danh khí của phòng đấu giá Lee's Brother không nhỏ, nhưng thật ra nó càng nổi danh chính là đấu giá máy móc. Về phương diện văn vật cùng tác phẩm nghệ thuật, có lẽ là phòng đấu giá Sotheby's thậm chí cả Christie 's càng đáng tin cậy hơn.

Krzyzewski không phải là nhân viên chào hàng, hắn nhìn ra chỗ khó xử của Tần Thi Âu liền cười cười không có nhắc lại đề tài này, mà bắt đầu trò chuyện về những bức tranh cùng pho tượng.

Căn cứ phỏng đoán của Krzyzewski, bức tranh 《 Nữ Nhân Cầm Vàng 》 kia hẳn là Pinajian thông qua bằng hữu cầu mua Picasso, chuyên môn dùng để học tập. Đã từng có một thời kì, kỹ xảo tranh trừu tượng của Pinajian đột nhiên tăng mạnh, khả năng chính là sau khi nhận được nguyên tác Picasso, đã lấy được linh cảm.

Điều mà hắn hiểu kỳ chính là Tần Thi Âu là từ đâu lấy được pho tượng này ?

Auerbach giúp hắn giải thích, nói: "Tần Hồng Đức là một cái nam nhân rất giỏi, thời điểm chiến tranh thế giới lần hai hắn đã từng là người phụ trách của đội vận chuyển mìn quân trên biển tại khu Newfoundland. Nên ta nghĩ thứ này có thể là bị hắn lấy được vào thời kỳ đặc thù đó."

Tần Thi Âu choáng luôn, Nhị gia gia của mình còn có danh tiếng lớn như vậy?

Buổi tối mời ba người Krzyzewski ăn cơm, bữa tiệc nằm tại tiệm cơm phong vị của Hickson, hưởng thụ lấy một châu bữa tiệc lớn nguyên vị Newfoundland, còn được thưởng thức đến rượu nho băng nổi tiếng toàn thế giới của nơi này.

Uống đến chóng mặt nức ních thì Tần Thi Âu trở lại phòng ngủ, vừa nằm xuống thì ý thức lại lần nữa chuyển dời đến trong đại dương.

Thế giới đáy biển vẫn còn có chút hoang vu, ý thức của hắn tiến lên ở trong sa mạc bằng phẳng của đáy biển, thật lâu không thấy dấu hiệu sinh mạng, lại chỉ có một loại bi thương.

Là nguyên nhân gì lại để cho một cái đại ngư trường đã từng phồn thịnh lại biến thành mộ trường dưới đáy biển hôm nay? Tần Thi Âu thề, hắn sẽ dùng tiền lấy được sau khi đấu giá toàn lực cải thiện ngư trường, khiến nó toả sáng sinh cơ một lần nữa.

Ý thức chuyển dời đến trên san hô hồng nhạt, đám bọt biển kia chậm rãi chấp chờ ở chung quanh. Hắn cảm thụ một lần, sức sống của đám bọt biển này đã không có vấn đề, việc này cuối cùng cũng để cho Tần Thi Âu một ít vui mừng.

Kết quả chờ hắn cẩn thận dò xét san hô lại phát hiện sự tình không tốt lắm. Ngày hôm qua không có chú ý, thật ra tình cảnh của đám con san hô đám còn bết bết hơn!

Hiện tại ở chung quanh san hô, chỉ có một mảnh diện tích lớn khoảng 5-6m vuông ở nơi này là còn san hô sống, một nửa là màu hồng phấn, một nửa khác là màu vàng nhạt. Bên ngoài cũng có san hô, nhưng đều là đá san hô tính chất xám trắng.

Những đá san hô này đều là thi thể của con san hô ngưng tụ mà thành.

Cái mảnh san hô sống này càng đi về bốn phía sắc thái càng nhạt, sinh mệnh khí tức cũng càng nhạt. Nếu như chỉ cảm nhận vị trí trung tâm thì đám con san hô xác thực sức sống mười phần. Nhưng nếu như cảm thụ bốn phía, ở trên những con san hô kia lại là mang theo tử khí.

Vì vậy kỳ tích xuất hiện, mọi người đều biết, muốn hình thành một mảnh san hô cần trải qua thời gian rất lâu, bởi những con san hô đều rất nhỏ, tuy nhiên bọn chúng không ngừng sinh sôi nảy nở, nhưng là cũng đang không ngừng tử vong.

Nhưng mà giờ phút này, con san hô màu hồng nhạt cùng con san hô màu vàng nhạt đột nhiên bắt đầu điên cuồng sinh sôi nảy nở. Mắt thường có thể thấy được san hô dưới đáy biển đang nhanh chóng lan tràn về phía chung quanh. Chỉ dùng hai phút, không gian san hô sống chỉ có 5-6m vuông đã mở rộng đến chừng 10m vuông!

Tần Thi Âu cũng cảm thấy một môi trước nay chưa từng có, hắn trực tiếp rút về ý thức rồi lâm vào trong ngủ say. Hai ngày qua, Tần Thi Âu đều là hơn sáu giờ sáng liền tỉnh lại, lần này hắn ngủ thẳng tới hơn tám giờ, hay là thời điểm sóc lùn châu Phi gõ cửa sổ mới bị tỉnh lại.

Thân thể một môi trước nay chưa từng, Tần Thi Âu rất bất đắc dĩ, xem ra năng lượng ý thức này của mình cũng không thể lạm dụng, nếu không mạng nhỏ chính mình đều gặp nguy hiểm.

Tần Thi Âu mở ra cửa sổ thả vào hai chỉ sóc lùn châu Phi, nó nhìn xem bộ dạng một môi không chịu nổi của hắn, trong chớp mắt cùng nhau chạy ra ngoài. Lại lần nữa trở về thì đám sóc lùn châu Phi đưa tới hai khóa hạt thông.

Sờ tác sờ vi của sóc lùn châu Phi lại để cho nội tâm Tần Thi Âu trở nên ấm áp. Hắn đem hai tên nâng trong tay hôn một cái lại phát hiện một con sóc nhỏ khác là cái, lập tức nở nụ cười, dùng chỉ bụng vuốt ve đầu tiểu Minh, nói: "Thành thật khai báo, có phải là yêu sớm rồi?"

Tiểu Minh đuổi ra đầu lưỡi phấn nộn liếm liếm ngón tay của hắn, ôm lấy hạt thông kêu 'Chít chít' rồi đưa cho hắn.

Tần Thi Âu đập ra hạt thông, cười nói: "Hối lộ vô dụng, người nhỏ như vậy liền có người yêu? Là muốn tức chết ta sao? Ta đều hai mươi sáu hai mươi bảy còn không có vợ nì."

Sóc cái yên tĩnh nhìn xem hắn, Tần Thi Âu nghĩ nghĩ, nói: "Được rồi, về sau người gọi tiểu Hồng, tiểu Minh cùng tiểu Hồng là một đôi trời sinh."

Bộ lông của con sóc cái này còn đỏ hơn so với tiểu Minh, là một con sóc đỏ tiêu chuẩn của Bắc Mỹ.

Mang theo hai con sóc lùn châu Phi một bên xem TV một bên cùng nhau ăn điểm tâm, đến giữa trưa, đoàn chuyên gia của phòng đấu giá Lee's Brother đại quy mô chạy đến.

Tần Thi Âu đem đồng điều* ôm xuống dưới, nhìn thấy hắn ôm ra pho tượng giống như là đang xách một thùng nước, trông mắt Krzyzewski đều sắp trừng đi ra. Lúc này một cái trung niên nam tử mang theo mắt kính chừng ba mươi tuổi cười nói: "Tần tiên sinh có sức mạnh thật lớn."

(*)Đồng vật bằng đồng được điêu khắc.

Nghe nói như thế, Tần Thi Âu chợt nhớ tới một cái vấn đề gần đây không có chú ý tới, khí lực của hắn giống như trở nên lớn hơn rất nhiều. Thật pho tượng thanh đồng này là hoàn toàn bằng đồng, cân nặng có đến 70-80 kg, nhưng hắn cầm trên tay lại cảm giác rất dễ dàng, giống như chỉ là đang cầm một thứ gì đó có 7-8kg.

Hắn suy đoán Hải Thần Chi Tâm cũng có quan hệ với việc này.

Auerbach giới thiệu cho hắn một chút, trung niên nam tử nho nhã chính là tổng giám đốc phòng đấu giá Lee's Brother, Robert Blake IV.

Trước đây Tần Thi Âu đã có chỗ hiểu rõ, Blake là một cái gia tộc nổi tiếng ở phía Đông Canada, tập đoàn Blake mà bọn hắn không chế là một trong tám đại tập đoàn của Canada, có năng lực rất lớn.

"Ngài có thể gọi ta tiểu Blake, bằng hữu của ta đều xưng hô ta như vậy, tiểu Blake." Robert Blake IV chủ động vươn tay, đồng thời vừa nắm tay vừa cười nói, "Tần tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao, hiện tại liền nắm giữ ngư trường lớn như vậy, lúc ta bằng tuổi ngài thì còn đang dùng tiền của cha mẹ để theo đuổi nữ hài xinh đẹp nì."

Chỉ mới mấy câu thì tiểu Blake đã kéo gần quan hệ với Tần Thi Âu.

Tần Thi Âu pha cà phê cho mọi người, tiểu Blake lôi kéo hẳn bắt đầu nói chuyện phiếm, đầu tiên từ Cổ Cung cùng Bát Đạt Lĩnh Trường Thành, sau khi biết được tỉnh Sơn Đông là quê quán của hẳn, lại bắt đầu giảng văn hóa Không Mạnh cùng tư tưởng Nho gia.

Không hổ là tổng giám đốc của một phòng đấu giá nổi tiếng, tiểu Blake rất hiểu kỹ xảo khi nói chuyện phiếm. Nói hẳn đều chỉ tỏ vẻ hiểu sơ những đề tài này, chủ yếu là hướng Tần Thi Âu thỉnh giáo, chỉ mấy câu liền bắt đầu đem Tần Thi Âu tăng bốc lên.

Auerbach ở bên cạnh chỉ cười mà không nói, đây cũng là cơ hội phát triển của Tần Thi Âu, lại để cho hẳn biết một chút về thủ đoạn của những nhà tư bản thuộc xã hội thượng lưu.

Cuối cùng một trương giấy giám định đi ra, sau khi tiểu Blake xem xong thì đưa cho Tần Thi Âu, pho tượng này xác thực là chính phẩm.

Tần Thi Âu còn có chút nghi vấn, nói: "Ngày hôm qua ta lên mạng tra một chút, pho tượng « Perseus and Medusa » này hình như là đang ở trên quảng trường Michelangelo thành phố Florence(tỉnh) Italy a? Làm sao ở đây còn có một cái?"

Tiểu Blake cười nói: "Không không không, tiểu nhị, đó là giả dối, đó là hàng nhái phẩm. Ngài đặc biệt không, pho tượng này là đại công tước Cosimo ủy thác điêu khắc đại sư Cellini sáng tác vào năm 1545, hai cái thể kỷ sau liền thất lạc. Về sau mấy địa khu ở Châu Âu đều có người nói từng gặp qua nó, nhưng mà vẫn không có ai có thể chính thức đem nó phô bày với công chúng, hiện tại, ngài làm được."

Tần Thi Âu vội vàng nói mình chỉ là vận khí tốt, người chung quanh cũng không ngạc nhiên, bọn hẳn đã thấy nhiều vật phẩm đấu giá, rất nhiều người đều vận khí rất tốt.

Tiểu Blake ho nhẹ một tiếng, Tần Thi Âu liền biết rõ đến chính đề, hẳn lập tức ngồi nghiêm chỉnh, chuẩn bị cự tuyệt thỉnh cầu của phòng đấu giá Lee's Brother.

Không hề nghi ngờ, loại tác phẩm nghệ thuật có giá trị thể này, hay là đặt ở phòng đấu giá có cấp bậc như Sotheby's càng có thể đánh ra giá trị của nó.

"Tần tiên sinh, ngài biết rõ công ty của chúng ta một mực chuyên chú về phương diện đấu giá cơ giới, thành tựu ở trên tác phẩm nghệ thuật liền thường thường. Nhưng là vào đầu năm nay, ban giám đốc chúng ta nhất trí quyết định, công ty muốn chuyển hình sang hướng tác phẩm nghệ thuật. Cho nên ta hi vọng, ngài có thể đem vinh dự khi đấu giá những tác phẩm nghệ thuật này ban cho công ty của chúng ta."

"Ta biết rõ phòng đấu giá Christie 's hoặc Sotheby's thích hợp cho những tác phẩm nghệ thuật này hơn, nhưng là bây giờ khoảng cách sang xuân chỉ không đến nửa tháng. Ngài nên hiểu rõ, giá trị của tác phẩm nghệ thuật là cùng mức độ đầu tư tuyên truyền có quan hệ trực tiếp, ta nghĩ nếu như ngài hiện tại đưa đi tham gia xuân đập, là đập không xuất ra giá cả tốt."

"Nếu là công ty chúng ta có thể được đến quyền đấu giá, ta đây cam đoan với ngài, chúng ta sẽ vận dụng toàn bộ sức mạnh để tuyên truyền những tác phẩm nghệ thuật này, kể cả những bức tranh của Pinajian tiên sinh."

"Ngoài ra, theo thông lệ tiền phí khi đấu giá tác phẩm nghệ thuật là 12%, nếu là ngài nguyện ý giao do chúng ta tới đấu giá, chúng ta đây nguyện ý đem tiền thuê cắt giảm đến 5%; hơn nữa, ta cho rằng ngài hiện tại khả năng cần gấp tài chính để vận tác ngư trường, công ty của chúng ta có thể trả trước cho ngài 1000 vạn Canadian dollar tiền mặt!"

Tần Thi Âu trầm mặc một chút, thành giao!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Làm Thẻ Ngân Hàng

Giá cả của một kiện tác phẩm nghệ thuật, là cùng phòng đấu giá có quan hệ trực tiếp. Phòng đấu giá càng lớn, càng có tư lịch lại càng có thể hấp dẫn hộ khách có tiền

Tần Thi Âu tin tưởng, nếu như giao pho tượng Perseus and Medusa cho Sotheby's hoặc là Christie 's đến xử lý, cuối cùng tiền mà hẳn lấy được nếu so với phòng đấu giá Lee's Brother sẽ nhiều hơn ít nhất 10%

Bất quá, hẳn còn là quyết định đem quyền đấu giá pho tượng này giao cho phòng đấu giá Lee's Brother, một là tiểu Blake người này cho hẳn cảm giác rất không tới; thứ hai phòng đấu giá Lee's Brother nguyện ý cắt giảm 7% phí đấu giá; thứ ba là phòng đấu giá Lee's Brother nguyện ý giao trước cho hẳn

1000 vạn tiền đặt cọc, cái này mới là trọng yếu nhất.

Hiện tại Tần Thi Âu quá thiếu tiền rồi, ngay cả thuế đi chức đều chưa đóng nổi.

Sau khi Tần Thi Âu đáp ứng thì tiểu Blake lập tức nhẹ nhàng thở ra, hắn cởi bỏ nút thắt trên quần áo tây, hỏi: "Tiểu nhị, như vậy chúng ta bây giờ liền đi ngân hàng chuyển khoản, thuận tiện ký kết hợp đồng, như thế nào?"

Phòng đấu giá Lee's Brother rất coi trọng cái này pho tượng thanh đồng này, hiện tại bọn hắn đang tiến quân vào lĩnh vực đấu giá tác phẩm nghệ thuật, cần gấp một chi quân tiên phong hấp dẫn khách hàng cho bọn họ. Không hề nghi ngờ, pho tượng Perseus and Medusa có thể hoàn mỹ đảm nhiệm cái trách nhiệm này.

Sau khi hai bên đàm phán hoàn tất, tiểu Blake trực tiếp lấy ra hợp đồng đấu giá, đồng thời mời Tần Thi Âu ngồi lên chiếc Mercedes S600 của hắn, đi trước ngân hàng của tiểu trấn để chuyển khoản.

Tần Thi Âu làm vung tay chường quây*, Auerbach tiếp nhận hợp đồng nhìn thoáng qua, nói: "Robert, không thể làm như vậy được, ông chủ của ta là người Hoa, cho nên hợp đồng của chúng ta không riêng chỉ có bản tiếng Anh, còn cần có bản tiếng Trung."

(*)Chỉ loại ông chủ đem hết công việc giao cho cấp dưới còn mình thì không làm gì hết, có thể xem như một câu châm biếm (tự giải nghĩa, bác nào thấy không hợp lý thì bỏ sung)

Canada là một cái quốc gia di dân, có đa dạng sắc tộc và đa nguyên văn hóa nổi danh toàn thế giới. Nhân khẩu của Hoa duệ*, Ấn Độ duệ, Châu Âu duệ, Châu Á duệ cùng Châu Phi duệ đều có rất nhiều, cho nên sử dụng ngôn ngữ cũng có chút hỗn loạn, trong đó số người sử dụng tiếng Anh nhiều nhất, cho nên tiếng Anh là ngôn ngữ chính của quốc gia này.

(*)Nghĩa đại khái là đời sau của những người từng di dân đến Canada, có thể là duệ trong hậu duệ.

Tiểu Blake ảo não nói: "Đáng chết, là sơ sót của chúng ta, xin yên tâm, ta đây lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách bộ pháp vụ của chúng ta. Tin tưởng lúc chúng ta đến ngân hàng thì bản hợp đồng tiếng Trung đã ở chỗ đó chờ chúng ta."

Tần Thi Âu đối với Auerbach giơ lên ngón tay cái, lão lại mỉm cười không thêm để ý, nói: "Ông chủ, ngài bây giờ chính là cần lựa chọn một ngân hàng để gửi tiền, ngài ý định đem tiền gửi ở ngân hàng nào?"

Trần Farewell tuy không lớn nhưng ngân hàng không ít, thậm chí có đến bốn nhà, theo thứ tự là ngân hàng Hoàng Gia Canada, ngân hàng Phong Nghiệp Canada, ngân hàng Montreal, ngân hàng Đế Quốc Thương Nghiệp Canada.

Tần Thi Âu dưới đề cử của Auerbach, lựa chọn ngân hàng Montreal.

Đây là ngân hàng có lịch sử dài lâu nhất Canada, đến nay đã có gần hai trăm năm lịch sử rồi. Tờ tiền giấy thứ nhất của Canada chính là nó phát hành, nhà ngân hàng này cũng là một trong mười ngân hàng lớn nhất Bắc Mỹ, rất đáng tin cậy.

Thời điểm làm chi phiếu, Tần Thi Âu lấy ra thẻ căn cước cùng hộ chiếu Trung Quốc của hắn, thấy vậy quản lý kinh doanh của ngân hàng, Teleng hỏi: "Như thế nào, ngài không có di dân sao?"

Tiểu Blake cũng có vẻ mặt nghi vấn, nói: "Tần, tiểu nhị của ta, ta còn tưởng rằng người đã muốn làm thủ tục di dân, như vậy thì xem như tương đối phiền toái rồi."

Tần Thi Âu hỏi: "Làm sao vậy?"

Auerbach giải thích nói: "Đấu giá vật phẩm là muốn nộp thuế, nếu như ngài dùng thân phận người Trung Quốc đến đấu giá cái pho tượng này, như vậy cuối cùng đều phải cho chính phủ Newfoundland, chính phủ Canada cùng chính phủ quốc gia của ngài nộp thuế, tiền tới tay khả năng vẫn chưa tới một nửa."

"Ta đề nghị ngài di dân đến Newfoundland, hài tử, như vậy có thể giúp ngài tiết kiệm không ít tiền, không riêng gì không cần hướng chính phủ quốc gia của ngài nộp thuế, tiền thuế mà chính phủ Canada có thể thu cũng sẽ giảm mạnh." Teleng đề nghị nói.

Thay đổi quốc tịch nhưng là một việc lớn, bất quá Tần Thi Âu cũng không có như thế nào phản cảm điểm này. Hắn không phải người trong tổ chức cũng không phải nhân viên công vụ, chỉ là một dân chúng ở xã hội tầng dưới chót, nơi nào sống tốt thì đi nơi nào rất bình thường.

Do dự một lát, Tần Thi Âu liền thụ ý Auerbach giúp hắn làm thủ tục thay đổi quốc tịch, hắn còn có chút bận tâm, hỏi: "Ta nghe nói hiện tại Canada đối với di dân quản lý vô cùng nghiêm khắc, cơ hồ chỉ tiếp thu tiến cử của nhân tài kỹ thuật, ta có thể phù hợp điều kiện sao?"

Auerbach cười nói: "Ngài đây không cần lo lắng, chính phủ trấn Farewell hận không thể xin ngài di dân qua đây, vì quá ít người nguyện ý tiếp nhận những ngư trường này. Nếu như ngài tiếp nhận ngư trường Đại Tần, như vậy vừa có thể mang đến thuế thu cho chính phủ lại có thể cung cấp chỗ trống nghề nghiệp, chính phủ đương nhiên sẽ hoan nghênh ngài di dân."

Tần Thi Âu hỏi di dân cần thủ tục gì, Auerbach nói: "Những việc này ngài không cần lo lắng, ta đều đã chuẩn bị xong cho ngài, buổi chiều ngài chỉ cần ký vài phần tài liệu văn bản liền OK."

Nghe xong lời này, Tần Thi Âu không hiểu ra sao, hẳn lúc nào chuẩn bị qua thủ tục di dân ?

Auerbach từ trong cặp công văn lấy ra một chồng tài liệu văn bản, cười giống như một con cáo già, nói: "Ta chỉ biết ngài cuối cùng cũng sẽ di dân, cho nên trước kia lúc giúp ngài làm hộ chiếu, cũng thuận tay xử lý những thủ tục này."

Tần Thi Âu im lặng: đại gia, lão còn làm thầy tướng số sao?

Đợi đại khái nửa giờ sau, liền làm ra một tấm thẻ ngân hàng tạm thời, là một trương dự trữ thẻ vàng có ánh vàng rực rỡ của ngân hàng Montreal. Sau khi hẳn làm tốt thủ tục thay đổi quốc tịch thì hẳn cần phải trở về đổi thẻ, đổi thành loại thẻ gửi và rút.

Lấy đến thẻ, Tần Thi Âu liền đi lên máy ATM thăm tra một chút, những số '0' liên tiếp trên màn hình thiếu chút nữa làm mù ánh mắt của hắn.

Lấy đến thẻ, Tần Thi Âu liền đi lên máy ATM thăm tra một chút, những số '0' liên tiếp trên màn hình thiếu chút nữa làm mù ánh mắt của hắn.

Hết thấy giống như nằm mơ vậy, tựa hồ một giây đồng hồ trước hẳn vẫn còn đang ở trong phòng vì mỗi tháng 1000 khối tiền thuê nhà trong thành phố Hải Đảo mà sâu khổ, nhưng một giây sau hẳn liền có được một tòa ngư trường lớn cùng chi phiếu 1000 Canadian dollar.

"Nhân sinh như giấc mộng, cái này xem như việc không thể đoán trước trong nhân sinh cuộc sống đi." Tần Thi Âu nhìn thẻ vàng trong tay nhin không được thờ dài.

Hắn trước tiên chuyển cho cha mẹ mười vạn, không dám chuyển quá nhiều, sợ hù đến hai người. Hắn nói mười vạn khối này là phí an gia của công ty vì về sau hẳn khả năng muốn công tác ở nước ngoài.

Nghiêm khắc mà nói thì 1000 vạn này là tiền của phòng đấu giá Lee's Brother cho hẳn mượn, bởi vì tác phẩm nghệ thuật còn không có đấu giá cho nên hiện tại hẳn còn không cần nộp thuế.

Chuyển khoản về sau, Tần Thi Âu thống khoái ký xuống hợp đồng, đến trưa hẳn xin mời đám người tiểu Blake đi tiệm com của Hickson ăn com.

Auerbach giới thiệu cho đám người tiểu Blake nói: "Đây chính là tiệm com cực kỳ có lịch sử ở trấn Farewell, ông chủ cùng đầu bếp đều là đại đại tương truyền*, đại biểu phong vị hải sản thuần chính nhất của đảo chúng ta."

(*)Ở đây có nghĩa là đời này truyền qua đời khác, cha truyền con nối, đời đời truyền xuống. Đọc thử vài lần từ đại đại và đời đời xem.

Rất hiển nhiên, những lão gia hỏa này đều rất quen thuộc với nhau, sau khi nhìn thấy Auerbach, Hickson đi lên cho lão một cái gấu ôm, sau đó cao hứng hỏi: "Hôm nay tới chút gì đó ? Đây, tiểu Tần thân yêu, thật cao hứng khi nhìn thấy ngươi."

Bắt chuyện qua, Hickson bắt đầu biểu diễn ra tuyệt chiêu sở trường của lão, trước tiên đem lên các món khai vị và rượu như khoai tây chiên nước sốt phô mai, cà phê thạch, salad rau phô mai khô.

Cứ việc chỉ là món khai vị, nhưng mỗi một món đều được cấu tứ chế tác rất sáng tạo, sợi khoai tây vàng óng ánh, nước thịt nồng đậm, món ăn này còn chưa bắt đầu ăn thì đã có mùi thơm nồng đậm xông vào mũi.

Về phần cà phê thạch, Hickson đem cà phê thạch cắt thành khối vụn, để vào trong ly thủy tinh, trên từng khối thạch lại có lá bạc hà, bộ dáng rất là đẹp mắt, mà uống vào đến tât nhiên hương vị càng tuyệt.

Tiểu Blake uống vào cà phê thạch ăn sợi khoai tây cùng salad, tán thán nói: "Hương vị cực kỳ ngon, bọn tiểu nhị, ta phải phải nói, đây là mỹ vị mà Thượng Đế ban cho chúng ta!"

Lúc này món ăn, rượu cũng đưa đi lên, Auerbach giờ lên rượu nho đỏ bùng đối với Hickson nói: "Kính Thượng Đế đã ban cho chúng ta đồ ăn, kính Thượng Đế đã giúp đỡ tiệm ăn, kính Tần hào sảng hào phóng!"

Một đoàn người ào ào nâng chén, lão đầu bím tóc cười không ngấm miệng được.

Ném qua món ăn khai vị, có thể hưởng thụ bữa ăn chính rồi, Geoduck sashimi, gà Canada chiên giòn, cá hồi hun khói nước sốt bí truyền, vịt nướng Bắc Kinh. . . Quả thực được bung lên giống như là nước chảy, mọi người ăn cao hứng phi thường.

Tần Thi Âu thích nhất còn là rượu vang đá do Hickson tự mình làm, loại rượu này có thể nói là quốc tửu của Canada. Mà Newfoundland bởi vì tới gần phương Bắc hơn, cho nên làm ra loại này rượu ngon lại càng được hoan nghênh.

Chứng kiến Tần Thi Âu liên tiếp nâng chén, Hickson rất là cao hứng, liền giới thiệu bảo bối của hắn một lần : "Đây là bí chế rượu ngon đại đại tương truyền của nhà Hickson, nho muốn một mực ở trên dây leo khiến cho nó chín mộng trên đó, sau đó đợi cho dòng khí lạnh hàng lâm, thời điểm nhiệt độ xuống đến âm 8 độ mới ngắt lấy. Lúc này nước trong quả đều đông băng lại, ti trọng đường cao nhất, chờ đến lúc này lại ép nước chế riêng, hương vị tuyệt đối là ngon nhất!"

Rượu vang đá có nồng độ còn khá thấp, không giống rượu đế ở những vùng băng giá bình thường đều có nồng độ còn nồng nặc, nhưng bởi vì đều xuất từ rượu đế nên vẫn mang theo hương thơm đặc biệt của rượu đế. Hơn nữa, nguyên liệu chủ yếu của rượu này là nước nho, tự nhiên sẽ có mùi của quả chín, mùi vị rượu cùng hương hoa quả hòa quyện vào nhau, tự nhiên mỹ không sao tả xiết.

Tần Thi Âu có tư lượng không tệ, Auerbach nhìn hấn uống vui vẻ nên mình cũng rất vui vẻ, nói ra: "Ngài cùng lão Tần đều giống nhau, hấn cũng thích uống rượu vang đá của nhà Hickson nhất, hơn nữa ưa thích phối đồ ngọt, hay thịt lợn sữa nướng kiểu Trung Quốc, vị nướng, mứt hoa quả nướng, tiếp theo lại để cho lão gia hòa Hickson này làm cho người nếm thử."

Hickson gãi gãi đầu, hiện tại tình cảnh của nhà hàng hấn cũng không tốt lắm, mấy loại như lợn sữa, thịt gà nướng này bình thường không có bao nhiêu người ăn nên mấy thứ này cũng không có hàng tồn.

Bữa cơm này ăn được khách và chủ đều vui vẻ, cơm nước xong xuôi, tiểu Blake phải trở về đến Toronto đi chuẩn bị cho buổi đấu giá không lâu sau đó, mà Tần Thi Âu thì chính là trở về ngủ ngon.

Ngủ một giấc tỉnh rượu, Tần Thi Âu bắt đầu đã tâm bưng bưng kiến thiết ngư trường. Hấn bây giờ nhưng là có 1000 vạn Canadian dollar trong tay, cái eo lập tức bắt đầu cứng ngắc.

Bất quá, việc cấp bách là cho ngư trường kéo lên internet, đối với người trẻ tuổi thế kỷ hai mươi mốt mà nói, không có Internet không khỏi nhức cả trướng dái.

Tần Thi Âu biết một chút, mấy công ty điện tín bản địa nổi danh nhất Canada là ROGER, TTC, TELUS, FIDO cùng KODOO. . .

Trong đó, ROGERS tương đương với di động Trung Quốc, công ty có thực lực mạnh nhất, người sử dụng nhiều nhất, tài nguyên phổ biến nhất, nhưng thu phí cũng cao nhất; TELUS thì đồng dạng với liên thông Trung Quốc, tín hiệu thiếu một ít, nhưng giá cả nghiệp vụ đều tương đối thấp, nhằm vào bình thường dân chúng; FIDO cùng KODOO thực lực tương đối kém cỏi nhất, nhưng bọn hấn thường xuyên làm hoạt động, cho nên cũng thắng được rất nhiều khách hàng.

Tần Thi Âu hiện tại không thiếu tiền, trực tiếp đi phòng giao dịch của ROGERS ở trên trần xử lý một năm sợi quang học, thuận tiện mua một cái máy tính Apple.

Hấn mua chính là máy tính Apple iMac - MF886 CH, cái máy tính này ở trong nước bán gần hai vạn, nhưng ở trần Farewell mới không tới 2500 Canadian dollar, đổi thành nhân dân tệ thì là chỉ hơn một vạn đồng khối, đây là còn muốn nạp thuế cho Newfoundland, nếu không còn thấp hơn nữa.

Không thể không nói, tại quốc gia tư bản chủ nghĩa chỉ cần có tiền thì mọi việc liền dễ làm. Sau khi Tần Thi Âu tại phòng giao dịch ROGERS giao tiền, lúc này liền có công trình sư mang theo công nhân đi ngư trường của hấn phổ trải cáp quang.

Giá cả một đầu cáp quang này rất không thấp, so với Laptop Apple còn đắt hơn 500 dollar. Bởi vì ngư trường đã bị hoang phế hơn mười năm, chỉ có đường dẫn bình thường cho băng thông internet, không có đường dẫn cáp quang. Mà thị trấn dù có cải tạo đường dẫn thì cũng không thể kéo dài tới ngư trường xa như vậy đi.

Nhân viên kỹ thuật chuyên dụng của tiệm bán Apple cũng dựa theo yêu cầu của Tần Thi Âu lắp đặt hệ thống Win7 bản tiếng Trung. Nguyên bản công trình sư muốn cài Win8, nhưng là lúc Tần Thi Âu ở trong nước đã ăn đủ thiệt thòi của cái hệ thống đáng chết này, cho nên kiên trì muốn cài Win7.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bách Phế Đãi Hưng

Hết thầy đều làm thỏa đáng, Tần Thi Âu kết nối internet liền trước tiên đăng nhập vào QQ*, kết quả vừa mở ra, một đám ảnh chân dung nhỏ bắt đầu nhảy lên.

(*)Giống yahoo của nước ta.

Hấn mở ra những ảnh chân dung này, phát hiện đều là đồng học đại học nhấn lại, phần lớn là hỏi thăm về việc hấn đi Canada.

Sau khi trả lời lại, hấn mở ra kênh đồng học, ở trong kênh đang thảo luận chính khí thế ngất trời, mà hấn thành linh lại là nhân vật chính:

Lớp trưởng Chung Đại Tuấn: kháo*, ngốc nức ních, không pháo là bị bán đến Canada để làm heo đi à nha?

Mã Kim: hấn làm sao có khả năng ah, ta tính toán qua quẻ cho hấn, không có tính toán đến hấn ở nước ngoài có thân thích trâu bò như vậy ah, lưu lại một cái ngư trường cho hấn ?

Trần Lỗi: lão tử cũng có ngư trường ah, nhà của ta cũng là mở ngư trường.

Tổng Tuấn Mai: Lỗi ca, nhà của người đó là hồ nước, cùng ngư trường là hai khái niệm!

Trần Kiến Nam: tề liệt về sau đi ăn hôi ah, tiểu tử này hiện tại nhưng có chấp rồi!

Nghiêm Phi: thả câu Newfoundland, uống rượu tây, quả thực chính là tấm gương của chúng ta ah.

(*)Kháo = thao = F*ck = các người hiểu.

Tần Thi Âu xem xét những tin tức này liền biết Mao Vĩ Long đều đem chuyện của hắn thông tri bạn học cùng lớp, cái này cũng có thể lý giải, miệng rộng của tên này có thể nói là nhất tuyệt trong lớp.

Vừa mới lúc này Mao Vĩ Long cũng phát tin tức: sát, ảnh chân dung cầm thú sáng!

Tần Thi Âu mừng thầm tên hồn đần Mao Vĩ Long này có con mắt thật là sắc, vội vàng thò đầu ra: các huynh đệ tốt, bọn tỷ muội tốt, ta Tần Hán trở về.

Mao Vĩ Long: oa, người lại vẫn còn sống, cái này thật sự là quá tốt.

Trần Lỗi: biến, ca đương nhiên còn sống, hắn còn sống hào hào, có phải là ca?

Triệu Hằng: quỳ liếm ca, ca V587* !

Trần Kiến Nam: ca, người đang ở chỗ nào của Canada? Có thể đi tìm tiểu thiếp pháo của đội Raptors xin cái ảnh chụp kí tên cho ta được hay không ?

(*)V587 theo cách type chữ bên TQ có nghĩa là DAEBAK = Tuyệt vời.

Tần Thi Âu phát hiện mình hiện tại thành nhân vật chủ đề, hắn vừa xuất hiện ở trong kênh liền lập tức náo nhiệt, bắt đầu rồi các loại trả lời khiêu khích, thậm chí Mã Kim còn bắt đầu phát xoát bình biểu cảm*.

(*)Liên tục spam icon đầy màn hình.

Máy tính là bày ở trong phòng ngủ Tần Thi Âu, sóc đồ tiểu Minh theo ngoài cửa sổ chui đi vào, liền từ trên cái ghế bò lên trên bả vai Tần Thi Âu, dùng đầu lưỡi phấn nộn phối hợp liếm láp móng vuốt chơi.

Tần Thi Âu vội vàng hồi phục tin nhắn của các bạn học nên không cách nào chơi với sóc lùn châu Phi. Kết quả trong lúc đó đột nhiên bắn ra một cái cửa sổ, hắn xem trên màn hình là thỉnh cầu của Mao Vĩ Long, liền mở ra.

Trên màn hình vừa mở ra, trước tiên liền truyền ra âm thanh như cái chiêng sắp bị đánh nát của Mao Vĩ Long: "Mau mau quay lại, lại để cho ta nhìn người đã thành bộ dáng gì rồi. . ."

Âm thanh của hắn xuất hiện vô cùng đột ngột, tiểu Minh đang tập trung tinh thần liếm móng vuốt, bị cái âm thanh đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, nhất thời không có đứng vững, giống như một quả bóng lông từ đầu vai Tần Thi Âu té xuống.

Tần Thi Âu vội vàng đỡ lấy nó, nhưng ở đâu còn kịp? Cũng may loài sóc có cân đối tính tốt, tiểu Minh lắc lắc đuôi lớn liền bình yên rơi xuống đất, sau đó lăn một vòng liền chạy ra ngoài, hiển nhiên là bị âm thanh của Mao Vĩ Long làm sợ hãi.

Mao Vĩ Long tắc chính là 'Ồ' một tiếng, nói: "Vừa rồi là thứ gì ở trên bờ vai của người?"

Tần Thi Âu liếc mắt, nói: "Một con sóc."

"Sóc ở đâu tới?"

Tần Thi Âu đành phải đem lai lịch của tiểu Minh cùng tiểu Hồng giải thích cho hắn một lần, Mao Vĩ Long nghe xong chắc lưỡi xưng kỳ: "Chỗ đó của người lại có hoàn cảnh tốt như vậy ah, ngoài cửa sổ chính là một gốc cây cây Phong lớn, trên cây còn có sóc ở lại? Ngọa tào*, có thời gian ta nhất định chỗ đó của người nhìn xem, đúng rồi, Van Gogh của người thế nào?"

(*)Câu thien ngoài miệng dùng để biểu lộ sự kinh ngạc, bất ngờ,.. giống á đù hay lol của VN ta.

Tần Thi Âu cố ý thờ dài nói: "Giả, đó là hàng giả."

Mao Vĩ Long an ủi hắn: "Không có sao, mình cứ xem như vật phẩm trang sức a, người cũng nên có chuẩn bị tâm lý a? Chân tác của Van Gogh làm sao có thể tìm được dễ dàng như vậy?"

"Tranh của Van Gogh là giả, bất quá trong đó còn có một bức tranh là của Picasso, bức đó là thật."

"Cái quái gì? ! Picasso? ! Ngọa tào, người là đang trêu chọc ta? !" Tiếng nói của Mao Vĩ Long lập tức cất cao mười cái đề-xi-ben.

Sóc tiểu Minh vốn là đang nằm ở ngoài cửa sổ liền thò đầu ra để xem tình huống, vừa nghe được tiếng nói đột nhiên cất cao này, sợ tới mức lông toàn thân đều dựng đứng lên, trong chớp mắt nhảy lên cây Phong chạy trốn.

Tần Thi Âu tiếp tục trêu chọc Mao Vĩ Long: "Này, cái này không có gì, bức tranh kia cũng không đáng tiền, nhiều lắm là bán được 180 vạn, chuyên gia phòng đấu giá đã đến nhìn rồi."

Mao Vĩ Long cá giận nói: "Không có thiên lý ah, 180 vạn mà người còn nói không đáng tiền? ! Khoác lác chém gió sẽ gặp sét đánh ah! Người muốn bị trời phạt ah!"

Tần Thi Âu thần nhiên nói: "Cùng một chỗ với những bức tranh này, ta còn tìm được một cái pho tượng thanh đồng, nghe nói là đồ vật của thời kỳ văn hóa Phục Hưng gì đó, chuyên gia phòng đấu giá nói với ta nó giá trị hơn 2000 vạn. . ."

"PHỐC. . .!"

Màn hình đột nhiên đen, Tần Thi Âu quơ quơ con chuột, không phải do bên này của hắn, là Mao Vĩ Long bên kia hạ tuyến.

Không lâu sau đó, Mao Vĩ Long phát cho hắn một cái tin nhắn : lão tử lập tức đi định vé máy bay bay đến chỗ của người !

Vào buổi tối Auerbach tìm đến hắn, Tần Thi Âu làm cá Phiê chua ngọt, cá chép kho tàu đến chiêu đãi hắn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, nói chính là về vấn đề thủ tục di dân của hắn.

Auerbach nói cho hắn biết, thủ tục là không có vấn đề, hơn nữa hôm nay đã trình đến cục di dân, chỉ cần xét duyệt một lần liền đã xong, nhiều nhất không dùng được hai ngày.

Tần Thi Âu hơi giật mình về hiệu suất xử lý công việc của chính phủ Canada, về sau mới biết được là Auerbach tìm lão bằng hữu hỗ trợ. Bằng hữu của lão là quan lớn trong cục di dân, xử lý những thủ tục này tự nhiên nhanh chóng.

Ném qua cơm tối, Auerbach rời đi rồi, Tần Thi Âu đưa lão đi ra ngoài, nói: "Auerbach lão tía, người quá khách khí, về sau loại tin tức này chỉ cần gọi điện thoại cho ta biết là được , không cần cố ý đến thăm."

Auerbach nhún nhún vai, nói: "Vậy không được, ta không đi thì ai sẽ chuẩn bị bữa tối cho ta đây ?"

Cười lớn, Auerbach chui vào BMW 750 của mình rồi nghênh ngang rời đi.

Tần Thi Âu tròn mắt há hốc mồm, nhìn xem thân ảnh duyên dáng của BMW, đột nhiên nghĩ đến chính mình cần phải mua xe rồi. Hiện tại chính mình cũng là eo quần bạc triệu, sao còn phải chạy chiếc xe rơm kia nữa ?

Trở lại trên giường, ý thức Tần Thi Âu liền tiến vào đại dương.

Vừa vào biển, hắn liền đi trước xem đá san hô, kết quả phát hiện trước kia san hô không khí trầm lắng bây giờ trở nên sức sống mười phần. Lần trước lúc hắn rời đi, san hô sống chỉ có chừng 10m vuông, bây giờ lại rất nhanh mở rộng đến hơn 20m vuông rồi.

Rất hiển nhiên, sức mạnh thần bí của hắn là có tác dụng chậm rãi về sau, đám con san hô bảo trì sức sống hơn nữa không ngừng phân liệt sinh trưởng, lại để cho một mảnh hải vực này một lần nữa trở nên đủ mọi màu sắc.

Tại bên cạnh đá san hô, là sứa Jellyfish đã hoàn toàn khôi phục bình thường, theo mạch nước ngầm trong nước từ từ di động, đầu sứa Jellyfish này không ngừng vận vẹo, nhìn qua tựa như là nó đang khiêu vũ.

Ngoài ra, Tần Thi Âu cảm giác được rất rõ ràng, đợi cho ý thức của hắn vừa xuất hiện, đám con san hô cùng sứa Jellyfish lập tức trở nên càng sống động. Hắn có thể phát giác được con san hô cùng sứa đều đang giãy giụa về phương hướng có ý thức của hắn, tựa hồ khao khát được hắn vuốt ve.

Tần Thi Âu đem ý thức bao trùm lên đi, nhất là đối với con san hô, hắn lại một lần nữa đem năng lượng thần bí rót đi vào. Bởi vì hắn biết rõ, đối với gần biển mà nói, có san hô thì còn trùng thủy sinh cùng tham thực vật mới có thể sinh trưởng, mà những thứ này đều là đồ ăn trụ cột của loài cá.

Mặc dù hắn cải tạo đối với đáy biển rất nhỏ bé, nhưng đã có thể nhìn thấy hiệu quả. Trước kia đáy biển còn âm trầm tĩnh mịch giờ đã xuất hiện loài cá. Ví dụ như ý thức Tần Thi Âu tới không lâu, liền có hai con cá màu ngân bạch nhỏ lắc đầu vẫy đuôi bơi tới.

Tần Thi Âu quan sát hai con cá nhỏ này, thân chúng dài chừng 10cm, hình thể bị vảy nhỏ hơi mỏng hình tròn bao lại, ngoài ra bộ phận vây trên lưng chúng có vảy rất phát đạt, kéo dài từ phần đầu về đến phía sau, thân hình thô ngắn hữu lực.

Bơi tới về sau, hai con cá màu bạc nhỏ tại trên đá san hô tìm chút ít phù trùng ăn, sau đó liền chui vào trong sứa Jellyfish, tựa hồ chúng cũng biết vật này có thể bảo vệ chúng.

Tần Thi Âu một bên thúc đẩy đám con san hô phân liệt sinh trưởng một bên quan sát cái này hai đầu cá bạc này. Căn cứ vào bộ dạng của hai con cá này, hắn phán đoán hắn là một loại cá nước lạnh mà trong nước cũng có, tên là cá trích Thái Bình Dương.

Sở dĩ biết rõ loại này cá, là vì Tần Thi Âu lúc ấy thẩm tra tư liệu về loài cá thì rất kinh ngạc phát hiện, lại vẫn có loài cá sinh con, thì phải là cá trích Thái Bình Dương.

Cảm giác có chút mệt nhọc, ý thức Tần Thi Âu liền thoát ly đám con san hô, tiếp tục xuất phát tiến về chỗ sâu trong đại dương.

Hải Dương Chi Tâm là một thứ gì đó rất cường đại, chỉ cần ý thức Tần Thi Âu có thể khai thác ra tới khu vực đại dương thì hắn đều có thể khống chế đến.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, giống như là hấn có được Thiên Lý Nhân, những nơi mà ý thức của hấn khai thác ra, dù là ý thức của hấn rời đi, cũng có thể cảm giác được hết thay động tĩnh của chỗ kia.

Theo ý thức rời xa bờ biển, chất lượng nước biển bắt đầu tăng lên, tánh mạng trong nước cũng bắt đầu tăng nhiều. Nhưng cái loại hoàn cảnh có đủ mọi màu sắc, huyền lệ nhiều về của đại dương mà hấn chờ mong còn không có xuất hiện.

Bách phê dài hưng ah, ý thức Tần Thi Âm một bên chạy một bên cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Sago Tiên Sinh

Ý thức trở về thân thể về sau, Tần Thi Âm cảm giác không thể nào mệt mỏi.

Trước đó lần thứ nhất gây giống cho đám con san hô, Tần Thi Âm mệt đến tình trạng kiệt sức, nhưng tựa hồ trải qua lần đó làm cho tinh thần lực của hấn mạnh mẽ hơn. Cho nên hấn suy đoán tinh thần lực của mình là có thể rèn luyện, theo rèn luyện có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Nằm ở trên giường, Tần Thi Âm không có việc gì làm, hấn và đám người Mao Vĩ Long ở trong kênh chém gió một hồi, sau đó quyết định đi chợ đêm của trấn Farewell dạo một vòng. Vì vậy ở trong tiếng nắng của mọi người, lưu lại một câu 'Lão tử muốn đi hưởng thụ cuộc sống về đêm ở Canada' liền bỏ của chạy lấy người.

Lớp trưởng Triệu Hằng hiện tại làm nghiệp vụ nên đều đi không ít nơi ở trời nam biển bắc, hấn tại bầy thảo luận nói: "Tên cầm thú ngu ngốc này, Canada có cái rắm sống về đêm! Cái chỗ kia ngàn dặm không có người ở, chỉ có lão đầu với lão thái thái dương sinh mới đi nơi đó! Người tốt nhất là ngoan ngoan ở tại chỗ này nói chuyện phím cùng các đại gia, đừng có chạy lung tung!"

Tần Thi Âm mới không tin, bất quá chờ hấn lái xe đến thôn trấn về sau, rất đau xót phát hiện, hết thấy bất hạnh bị mô quạ đen của Triệu Hằng nói trúng rồi. Cuộc sống về đêm ở Canada xác thực đơn điệu, nhất là loại tiểu trấn có kinh tế rớt lại phía sau như trấn Farewell. . .

Farewell, loại tiểu trấn kinh tế rớt lại phía sau này. . . Mới hơn tám giờ tối mà cơ hồ mọi nhà trấn Farewell đều đóng cửa, Tần Thi Âm đi dạo một vòng mới tìm được một quán bar còn buôn bán.

Quán bar tên là 'Ngôi Sao Sáng', sau khi hấn đỗ xe đi vào mới phát hiện trong quán rượu cũng không loạn. Quán bar có chừng hơn 400m vuông lại chỉ lỉnh lỉnh tán tán ngồi hai mươi mấy người đang uống rượu, trên trung tâm sàn nhảy cũng chỉ vờn vờn có bốn năm cái tiểu thanh niên tại đùa giỡn khiêu vũ.

Hiển nhiên, những người trong quán rượu này đều rất quen thuộc lẫn nhau, dù sao trấn Farewell nhỏ như vậy, nhân số cũng chỉ có vài người như vậy, muốn chưa quen thuộc đều không được.

Như vậy, Tần Thi Âm đi vào liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người đang ngồi, một thanh niên người da trắng trên sàn nhảy khoa trương nói: "Ah, Thượng Đế, ta đều đã nhiều năm không thấy được người Hoa rồi, tiểu nhị, người là người Hoa, người là người Hoa đúng hay không?"

Tần Thi Âm cũng rất cảm tạ tiểu tử này không nói mình là người Nhật Bản, nghe nói người Hoa ở nước ngoài hay sẽ bị người tưởng lầm là người Nhật Bản, hấn phát tay đánh cho cái bắt chuyện, liền trực tiếp đi quầy bar, nói: "Đến một ly Icewine, thêm chút Whiskey."

Đây là lúc buổi chiều tiểu Blake nói cho hấn biết một loại uống pháp. Uống rượu như vậy thì vừa có tinh khiết và thơm của rượu vang lại có nóng bỏng Whiskey, có một phen tư vị khác.

Bartender* mặc áo khoác cao bồi màu đen và áo sơ mi trắng nhiều hứng thú đánh giá Tần Thi Âm, nói: "Tiểu nhị, người là. . . Người không phải là cháu trai lão Tần à?"

(*)Người điều chế, pha chế rượu.

Tần Thi Âm nghĩ thầm chẳng lẽ người ở trong trấn đều biết Auerbach đi đón chính mình rồi? Nếu không làm sao đến một cái địa phương xa lạ cũng có người biết thân phận của mình?

Lấy được hoàn toàn xác nhận từ Tần Thi Âm về sau, bartender bỗng nhiên nở nụ cười, hấn đối với DJ gật gật đầu, lớn tiếng nói: "Đến một bài Ice Age, bọn tiểu nhị, để cho chúng ta cùng nhau nâng chén, hoan nghênh cháu trai lão Tần đi vào trấn Farewell!"

"CHEERS*!" Một đám người rống lớn rồi giơ chén rượu lên.

(*)Giống như cạn ly hoặc dzô.

Tần Thi Âu đứng dậy cảm ơn mọi người, trong lòng của hắn cảm giác được có chút khó tin. Trước kia lúc còn ở trong nước hắn thường nghe nói người da trắng đối với người da vàng, quốc gia phát đạt đối với người Trung Quốc kỳ thị. Nhưng từ khi đi vào trấn Farewell hắn phát hiện những người này đối với người da vàng gần như đều rất thân thiện.

Bánh ít đi thì bánh quy lại, Tần Thi Âu giờ ly hư không kính mọi người một ly, sau đó cao giọng đối với bartender nói: "Mỗi người đều cho thêm một ly, tiểu nhị, tính vào hóa đơn của ta."

Những câu nói thế này là có thể kích thích không khí quán bar nhất. Tần Thi Âu vừa mới nói xong, trong quán rượu lập tức vang lên tiếng sôi tru.

Quán bar tự nhiên cũng rất vui vẻ, Tần Thi Âu trực tiếp trả nợ, thuận tay ném cho hắn năm mươi dollar tiền boa, lại để cho hắn càng vui vẻ hơn.

Tần Thi Âu vừa lay động thân thể theo bạo phát của âm nhạc vừa nhắm nháp Icewine, cảm giác cuộc sống như thế này cũng không tệ.

Lúc này có đầu đại hán lão đạo đi tới, hắn đặt mông ngồi ở trước quầy bar, đối với bartender nói: "Neel, rượu của ta đâu này? Không phải Tần mời khách sao? Tại sao không có rượu của ta?"

Neel liếc nhìn đại hán, tức giận nói: "Sago, không có rượu của ngươi, phần mà Tần mời ngươi ta sẽ trừ vào sổ nợ cho ngươi. Đừng quên ngươi là còn thiếu ta hơn 500 dollar nì."

Tần Thi Âu hướng bên cạnh nhìn một chút, tên đại hán này thân cao chừng 1m9, cao lớn vạm vỡ, thể trạng cường tráng như núi, từng sợi râu dưới hàm râu quai nón của hắn như cương thú, cả người ngồi xuống giống như là một tòa núi đang chặn trước quầy bar vậy !

Newfoundland rất gần phía Bắc nên thời tiết buổi tối vào tháng tư cũng rất rét lạnh, nhưng là đại hán này chỉ mặc một kiện quần áo cao bồi, hơn nữa ngực trần mở rộng, lộ ra lồng ngực giống như cỏ dại bốn phân hóa học, tươi tốt vô cùng. Mà cặp cơ ngực to lớn kia lại càng khoa trương, giống như là trong ngực được nhét vào hai trái dưa hấu.(vãi xoài)

Nói đơn giản một điểm, chính là toàn thân đầu đại hán này tràn đầy hơi thở bạo lực, nói hắn là một con bò rừng có hình người tựa hồ càng thích hợp hơn.

Tần Thi Âu cảm giác loại người này hơn phân nửa là ác ôn các kiểu, hắn không muốn dính dáng nhiều với loại người này. Mặc dù từ lúc dung hợp Hải Thần Chi Tâm, hắn cảm giác khí lực của mình tăng lên gấp đôi, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, nhưng nếu như phải đánh nhau với loại ác hán này, hắn còn không có lòng tin chiến thắng.

Đại hán sừng sờ rồi nhìn chằm chằm vào Neel, Tần Thi Âu cảm giác không khí hiện trường lập tức thay đổi. Đại hán này giống như là một lời không hợp liền muốn đánh nhau, không khỏi vì Neel ngất mồ hôi lạnh.

Nhưng mà Neel căn bản không quan tâm, nhìn cũng không nhìn đại hán, chỉ chuyên tâm chà lau chén rượu ở đó.

Đại hán thấy Neel không để ý tới hắn, liền xoay người nhìn về phía Tần Thi Âu.

Trong Tần Thi Âu lòng nghĩ thầm đến rồi, cơ thể lập tức căng cứng lên. Dựa theo tình tiết trong kịch truyền, hắn phỏng chừng ác hán này khẳng định sẽ mở miệng để cho hắn mời khách, nếu như hắn không mời thì hai bên sẽ xung đột vũ trang.

Neel giành mở miệng trước: "Được rồi, Sago, đừng giả vờ giả vịt rồi, Tần có thể là Auerbach tiên sinh mời về. Ngươi nếu trêu chọc hắn không vui, Auerbach tiên sinh cũng sẽ không vui, ngươi cũng biết Auerbach tiên sinh nhưng là thần tượng Alice."

Tần Thi Âu bị mối quan hệ quanh quẩn mà Neel nói làm đầu choáng váng, Alice là ai?

Bất quá lời nói của Neel rất có tác dụng, sau khi hắn nói xong thì đại hán kia thở dài, hai tay hung hăng gãi cho tóc trên đỉnh đầu rối bời, buồn rầu nói: "Chết tiệt, ta làm sao sẽ trêu chọc Tần? Lão Tần đối với ta giúp đỡ rất nhiều —— trên thực tế, ngươi biết, Neel, ta chỉ muốn uống một chén mà thôi."

Neel nói: "Sago, đừng như vậy, chẳng lẽ ngươi lại muốn say rượu ? Nếu như Alice biết rõ ngươi mỗi ngày đều uống đến say khướt, nàng sẽ nghĩ như thế nào?"

Tráng hán Sago thống khổ gãi đầu, lầm bầm nói: "Hiện tại ngay cả học phí cho Alice ta đều lợi nhuận không tới rồi, cắt chó thể đạo, chết tiệt ngư trường, ta đã một tuần không có bắt được bất kỳ con cá gì. Mỗi lần ra biển ngay cả tiền dầu Diesel đều không thể lợi nhuận trở về ! Chết tiệt, ta thật sự không biết mình nên làm như thế nào!"

Nói xong, tráng hán lung la lung lay hướng trong góc quán bar đi đến, tùy tiện tìm một cái bàn lớn liền nằm đi lên.

Lúc này Tần Thi Âu mới nhẹ nhàng thở ra, hắn hỏi Neel nói: "Người là ai vậy này? Đây là chuyện gì xảy ra?"

Neel thở dài, nói: "Đây là Sago Satinson, ngư dân tốt nhất trấn Farewell, lúc còn trẻ tuổi đã từng một người một chiếc thuyền bắt được một đầu cá mập hổ cát cho nên đổi tên gọi 'Sago (Shark, nghĩa là cá mập) '. Nhưng hiện tại ngư nghiệp điêu tàn, kinh tế sụp đổ, ra biển căn bản lợi nhuận không đến tiền, cho nên cuộc sống gần đây của hắn rất khó khăn."

"Vì cái gì không đi ra ngoài tìm công việc?" Tần Thi Âu kỳ quái hỏi.

Neel nói: "Bởi vì nữ nhi của hắn —— Alice có thân thể không tốt, hắn cần phải ở nhà để chiều cổ con gái."

Tần Thi Âu sờ sờ râu ria trên cằm mình, hỏi Neel nói: "Hắn gọi Sago Satinson, đúng không?"

Lấy được trả lời khẳng định, hắn đi ra quán bar gọi điện thoại cho Auerbach, hỏi: "Lão đầu, lão biết Sago Satinson người này a? Hắn thế nào? Lão biết là hiện tại ta thiếu giúp đỡ."

Bề ngoài của Sago rất tốt, nhưng Tần Thi Âu không biết tính tình cùng tính cách của hắn, cái này phải hỏi Auerbach.

"Sago? Hắn là người tốt, tuy nhiên tính tình có chút gấp, tính tình có chút quật cường, nhưng hắn là một gia hỏa đáng tin cậy. . . Bất quá, người cần mướn người gấp như vậy sao? Ta đề nghị người trước tiên chờ một thời gian ngắn, ngư trường của người còn không có đi vào quỹ đạo nì."

Tần Thi Âu không nghe Auerbach nói liên miên cần nhân khuyên can liền cúp điện thoại, trở lại quán bar tìm được Sago, vỗ vỗ cái bàn nói: "Tiểu nhị, chỗ của ta có một phần công tác, không biết người có hứng thú hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nấu Đường Phong

Nghe được có người giới thiệu công tác thì Sago đột nhiên ngẩng đầu lên, râu dài tung bay phát phới trông giống như một đầu sư tử vừa tỉnh ngủ, làm trái tim nhỏ bé của Tần Thi Âu đều ngừng nhảy hai nhịp.

Trời ạ, nếu như thông báo tuyển dụng hàng này làm ngư dân cho ngư trường thì có tiết kiệm luôn cả tiền bảo vệ, Tần Thi Âu cảm thán trong lòng.

"Người?" Sago hoài nghi nhìn xem Tần Thi Âu.

Tần Thi Âu ngồi xuống, nói: "Người biết, ta hiện tại vừa kế thừa ngư trường Đại Tần, mà ngư trường này đã giải tán từ mười năm trước, ta muốn đem nó mở cửa lại thì đương nhiên cần nhân thủ."

Nghe xong lời nói của hắn thì Sago không có vui vẻ mà lại càng lo lắng hơn, hắn thở dài nói: "Tần, người không biết, muốn thành lập một cái ngư trường không phải đơn giản như vậy. Hơn nữa nói thật, ta nhận qua ân huệ của lão Tần, ta phải nói thật, hiện tại ngư trường của người chỉ sợ đã không còn cái rồi."

Từ những lời nói này Tần Thi Âu có thể đoán được, người tên Sago này là một gia hỏa không tệ, không có vì công tác của mình mà lừa dối Tần Thi Âu. Ngoài ra hắn cũng có chút bản lĩnh, Tần Thi Âu là nhờ vào Hải Thần Chi Tâm mới biết được tài nguyên của ngư trường đã khô kiệt, còn Sago hiển nhiên không có Hải Thần Chi Tâm.

Tần Thi Âu nói: "Không có sao, tiểu nhị, ta nhất định phải làm cho ngư trường của gia gia ta khôi phục lại vinh quang. Không có thuyền vậy thì mua thuyền, không có người vậy thì thuê người, không có cá, ta liền đi mua cá bột về nuôi dưỡng!"

Hắn nhưng là có cái máy gian lận Hải Thần Chi Tâm này, nếu ngay cả cái ngư trường đều làm không được, hắn còn không bằng nhảy vào trong nước tự sát đến vinh. quang.

"Nhưng mà những việc này cần rất nhiều tiền." Sago thành thành thật thật nói.

Tần Thi Âu vỗ bàn một cái, hào phóng nói: "Ta chính là không thiếu tiền!" Hắn vỗ tay phát ra tiếng, "Tiểu nhị, đêm nay tiền rượu của hắn ta trả, người muốn uống cái gì cứ việc uống cái đó!"

Xem xét Tần Thi Âu tự tin như thế, ánh mắt Sago sáng rực lên, bartender đem một thùng bia đen chuyển tới, nói: "Sago, người có thể gặp may rồi."

Tần Thi Âu hỏi trắng hán Sago nói: "Đây là bia mà người thích nhất sao?"

Sago nhếch môi cười nói: "Đây là thích hợp nhất."

Tần Thi Âu lại vỗ bàn một cái, đối với bartender nói: "Đến loại bia tốt nhất!"

Không phải hắn sợ tiền mình có cháy sạch, cũng không phải muốn làm coi tiền như rác, mà hôm nay là thời kỳ đầu gây dựng sự nghiệp của hắn, Sago lại là người đại tướng thứ nhất mà hắn tuyển nhận, hắn nhất định phải ổn định xuống tâm tư của viên hán tướng này, cho nên phải biểu hiện ra tài lực chính mình.

Quy tắc làm ăn ở trong nước chính là không ở trên bàn rượu bàn về tiền bạc, mà Tần Thi Âu cùng Sago ngược lại, hai người uống rượu liền định ra tiền lương của Sago : lương một tuần 2000 Canadian dollar, căn cứ vào tình huống phát triển của ngư trường, cuối năm còn có tiền thưởng.

Tần Thi Âu cho Sago tiền lương như vậy đã tính là không thấp rồi, tiền lương cộng lại đều có 8000 dollar một tháng rồi, cùng tiền lương của công nhân vệ sinh không khác biệt lắm——Canada rất quái lạ, công nhân vệ sinh đều có tiền lương tương đối cao, bởi vì bọn họ cùng nhân viên quản lý sách báo, nhân viên phục vụ thị chính phủ đều thuộc về "Hiệp hội công nhân thị chính", đãi ngộ phong phú. Lương hàng năm của một người công nhân vệ sinh lâu năm khoảng 12 vạn Canadian dollar.

Mà thành phần tri thức bình thường trong thành thị một tuyến của Canada, tiền lương cũng chỉ có 3000 dollar đến 4000 dollar, cùng tiền lương của công nhân không sai biệt lắm cũng chỉ có như vậy. Nhưng các ngành nghề như ngư dân, thợ mỏ các loại bởi vì tính nguy hiểm của công việc nên đãi ngộ có thể cao hơn một chút.

Hiện tại kinh tế của trấn Farewell đang đề mê, bình thường thì ngư trường thuê ngư dân nhiều nhất chỉ cho 5000 dollar tiền lương, Tần Thi Âu cho ra cao như vậy, đùa chính là ngân vàng mua xương ngựa*.

(*)Nguyên văn là thiên kim mã mĩ cốt hoặc thiên kim mã cốt, thành ngữ này dùng để ví với việc khao khát có được người hiền tài.

Bản tốt tiền lương, Tần Thi Âu chợt nghe Sago nói cho hắn một ít tiểu bí quyết để quản lý ngư trường. Sago một bên ngắm lớn uống bia một bên giảng giải đến mặt mày hớn hở, nhưng người phía trước lại nghe không vào bao nhiêu. Từ lúc Tần Thi Âu không tốt, đằng sau trực tiếp co quắp ngã xuống trên mặt bàn.

Sau khi tỉnh lại lần nữa, Tần Thi Âu phát hiện mình ngủ ở trên giường trong nhà mình, say rượu một đêm nhưng hắn lại cảm thấy sảng khoái tinh thần. Việc này có thể cùng Hải Thần Chi Tâm có liên quan với nhau, thứ này vẫn một mực cải thiện thể chất của hắn.

Đổi đi bộ quần áo cũ tràn đầy mùi rượu, Tần Thi Âu mở ra cửa sổ, kết quả nhìn thấy một thân ảnh cường tráng đến quá phận đang ngồi ở dưới cây Phong bên cạnh biệt thự, trong miệng ngậm một điều thuốc vui vẻ thôn vãn thổ vụ, đúng là đại tướng Sago Sardinia mà hắn vừa tuyển nhận.

"Tiểu nhị, đến đủ sớm đấy." Tần Thi Âu cười nói, "Tối hôm qua nhất định là ngưoi đã đem ta đưa về nhà."

Sago cũng nở nụ cười, nói: "Chính là Auerbach tiên sinh nói cho ta biết chỗ ở của ngưoi, nếu không ngưoi phải ngủ trong khoang chứa cá tôm ở nhà ta rồi."

Tần Thi Âu gọi điện thoại cho Auerbach, lão liền mang theo hợp đồng chạy đến. Vì vậy Sago nhìn qua thấy không có vấn đề, sau khi ký tên liền trực tiếp bắt đầu đi làm ở ngư trường.

"8000 dollar tiền lương, điều này quá tuyệt vời, ta nghĩ việc này sẽ làm cho người trên thị trấn chấn động." Sau khi ký kết thì Sago một mực phấn khởi lắm lắm, tại Newfoundland có kinh tế phổ biến đề mê, đãi ngộ của hắn tuyệt đối là cao cấp.

Chân chính làm cho Sago vui vẻ chính là tiền lương của hắn có thể giải quyết khẩn cấp của hắn rồi. Trước kia hắn triệt để cùng đường rồi, học phí của con gái, tiền chữa trị cùng phí sinh hoạt của gia đình những số tiền này ép tới hắn thở đều không nổi.

Ký xong hợp đồng, Sago xoa xoa bàn tay lớn hỏi: "BOSS, chúng ta bây giờ cần làm gì?"

Tần Thi Âu cười nói: "Không cần phải gấp gáp, tiểu nhị. Ngưoi cũng biết, ngư trường của chúng ta tương đương với kiến thiết lại từ đầu, hiện tại có thể nói là không có gì cả."

Xác thực là không có gì cả, những thứ có thể sử dụng và hơi có chút giá trị của ngư trường, ví dụ như thuyền đánh cá, lưới đánh cá, dầu tồn kho vãng vãng đều bị cục thuế vụ cùng ngân hàng lấy đi rồi.

"Ta có một khoản tiền còn chưa nhập sổ sách, đợi đến khoản tiền kia vào sổ sách về sau, chúng ta lại bắt đầu làm. Hiện tại cần làm, chính là chuẩn bị công việc cho giai đoạn trước, mua chút vật phẩm cần thiết, quét dọn ngư trường một lần." Tần Thi Âu nói ra.

Sago nói: "Không có vấn đề, ta đây liền đi tính toán những vật phẩm cần thiết một lần, về phần quét dọn ngư trường, BOSS, ngưoi không cần động thủ, xem ta a!"

Tần Thi Âu xác thực không muốn động thủ, vì ngư trường quá lớn, phòng cũng quá nhiều——nhà ở, nhà kho, bến tàu, kho chứa lúa, kho dầu, hầm chứa nước đá. . . Gần hai mươi, ba mươi phòng, thậm chí có phòng hắn cũng không biết là để làm gì.

Bất quá Sago cũng không để cho Tần Thi Âu nhàm chán nhàn rỗi, hắn nói ra: "BOSS, nếu như ngưoi không có việc gì làm, có thể chế biến chút đường phong. Vừa này ta xem rồi, rễ hai cây Phong này ăn vào trong đất rất sâu, nhất định chứa đựng không ít đường phong."

"Chế biến đường phong?" Tần Thi Âu cảm thấy có chút hứng thú.

Mọi người đều biết, Canada có cây phong rất dồi dào, người dân nước này đối với cây Phong có tình cảm rất thâm hậu, cũng đem nó làm thành tiêu chí của quốc gia. Lớn từ quốc kỳ, quốc huy, quốc hoa, nhỏ đồ dùng trong cuộc sống dân chúng, đồ án của cây Phong chỗ nào cũng có, xâm nhập nhân tâm.

Người Canada đặc biệt ưa thích cây Phong, không chỉ vì nó có giá trị thương mại, cũng bởi vì có thể dùng đến nó chế tác nước đường, cung cấp mọi người hưởng dụng.

Tần Thi Âu biết rõ những điều này, còn biết Canada có lễ hội đường phong, nhưng hắn cũng không biết thứ này là làm sao chế biến ra tới.

Sago nói cho hần biết, thật ra luyện chế đường phong rất phiền toái, nhưng thu thập nhựa đường rất đơn giản. Hai cây đại thụ bên cạnh biệt thự đều là cây Phong có đường, hàm lượng nhựa đường trong cây có thể đạt tới 7% đến 10%, chỉ cần thu thập nhựa cây sau đó đơn giản chế biến một lần, là có thể ra nước đường.

"Nhiệt lượng của đường phong so với đường mía, fructoza, đường ngô. . . đều thấp hơn, nhưng lại bao gồm các thành phần Calcium, Mg, axit Organic so với các loại đường khác cao rất nhiều, hàm lượng đường Lascotin trong đường phong lại càng cao tới 10%, còn cao hơn sữa bò, cho nên BOSS, uống nhiều điểm đường phong mới có lợi." Sago giải thích nói.

"Vậy thì tranh thủ thời gian dạy ta một chút đi, tiểu nhị, nói thật, ta đã không thể chờ đợi được." Tần Thi Âm cười nói.

Thu thập nhựa cây Phong nói đến không khó, Sago chỉ cho Tần Thi Âm ở trên cành cây phong đục lỗ tốt, lại nhét vào một cái đầu cắm kim loại, kết nối với ống dẫn bằng nhựa, ống dẫn nối vào bình chứa, nhựa cây liền chảy xuôi tiến vào.

Một bên khoan, Sago vừa nói: "Cây phong có 50 tuổi trở lên mới có thể thu thập nhựa cây Phong, nếu không đối với sinh trưởng của cây bất lợi. Mặt khác, BOSS, người phải chú ý, chiều sâu của lỗ khoan không thể vượt qua ngón trỏ của người, đường kính muốn nhỏ hơn độ rộng ngón trỏ, hơn nữa muốn hơi nghiêng hướng lên trên, từng lỗ khoan chỉ được thu thập nhựa 10 phút phải dừng lại."

Tuy nhiên mới bắt đầu Tần Thi Âm đối với hoạt động này tràn đầy hứng thú, nhưng khi nhìn đến cây Phong bị nhét vào một đám đầu cắm, hần lại cảm thấy có chút tàn nhẫn, nhìn không được nhớ tới quá trình lấy mật gấu ở trên tin tức thời sự mà hần thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chế Tạo Đá San Hô

Tần Thi Âm đem lo lắng của mình nói ra, Sago gãi gãi đầu, lẩm bầm nói: "Hần là không có việc gì, bởi vì chúng ta làm như vậy cũng có vài chục năm rồi, chẳng phải cây phong vẫn sống tốt đấy sao?"

Auerbach này giờ vẫn một mực bên cạnh cười tùm tùm xem Tần Thi Âm bận rộn lại nở nụ cười, hần giải thích nói: "Tần, đến, ta cho người biết đáp án. Người biết, khu Newfoundland dựa vào Bắc Cực, mùa hè có thời gian ngắn, mùa đông thời gian lại dài. Mà vào lúc mùa hè, cây Phong lợi dụng sự quang hợp sản xuất tinh bột, trước khi mùa đông bắt đầu sẽ chuyển hóa thành đường loại."

"Mùa đông rất giá lạnh, nếu như chất lỏng trong thực vật mà đóng băng thì màng tế bào sẽ vỡ tan, thực vật dĩ nhiên là sẽ chết. Bởi vì nhựa cây của cây phong bao hàm đường điểm, cho nên ở dưới độ âm mới không dễ dàng đóng băng, như vậy chúng mới có thể tại khu rét lạnh của cao vĩ độ sinh tồn."

"Nhưng đợi khi xuân hè đã đến, độ ẩm lên cao, cây Phong bắt đầu lợi dụng hơi nước sinh trưởng, như vậy phần đường trong nhựa cây sẽ càng ngày càng cao, một khi độ dày của nó cao hơn độ dày tế bào dịch thì tế bào hơi nước xói mòn, đồng dạng không tốt cho sinh trưởng của chúng."

"Cho nên, lúc này, tốt nhất chính là lấy ra đường phong, để ở dưới sự quang hợp của lá cây chứa đựng tinh bột một lần nữa. Trên thực tế dù cho chúng ta không thu thập đường phong, cây Phong cũng sẽ đem những vật này phân bố đi ra."

So sánh xuống, hiển nhiên thì Auerbach có văn hóa hơn rồi, Sago ở một bên cuống gật đầu, đoán chừng cũng nghe không hiểu.

Tốt xấu thì Tần Thi Âm cũng là người học qua sinh vật học, cho nên hần hiểu được đạo lý này, liền thu thập nhựa cây mà không hề có áp lực tâm lý.

Bởi vì hai khóa cây Phong này đều có hơn tám mươi năm tuổi, cây phồn cành茂, thân cây thì lớn bằng hai cái Sago ôm mới hết nên nhựa cây rất là dư thừa, cắm vào đầu cắm liền bắt đầu ồ ồ chảy xuôi ra bên ngoài nhựa cây màu hổ phách.

Tần Thi Âm đưa tay ra chấm rồi nếm thử, nhựa cây dính như hồ này lại có một loại hương thơm ngọt của cỏ cây, so với hượng vị của chè hơi nhạt, nhưng lại có một phen cảm giác khác.

Sau khi Sago vừa rời khỏi, sóc tiểu Minh liền từ trên cây bò xuống, nhảy lên trên một cái bình chứa rồi đưa đầu vào nhìn xem nhựa cây ở bên trong.

Tần Thi Âm dùng ngón tay chấm một ít nhựa cây rồi đưa tới trước mặt tiểu Minh, nó nhanh chóng duỗi ra đầu lưỡi phản nộ rồi liếm một cái, sau đó vung vẩy đuôi lớn nhảy xuống bình.

Xem ra sóc cũng ăn đường, Tần Thi Âm nhìn xem tiểu Minh đang lắc đầu vẩy đuôi giống như rất là vui vẻ thì nở nụ cười.

Trên thực tế không cần đến Tần Thi Âm phải cho ăn, tiểu Minh quan sát một hồi, chính mình liền bò lên chỗ một cái phân nhánh nhựa cây. Chỗ đó cũng đâm một cái đầu ống, tiểu Minh từ trên cao nhìn xuống, thỉnh thoảng lại liếm một lần nhựa cây chảy xuống từ đầu ống nên nhìn giống như là đang uống nước vậy.

Hai khóa đại thụ này quả nhiên cất giữ lượng lớn nhựa cây, chỉ là một buổi sáng thì Tần Thi Âm liền lấy được hơn 20 kg nhựa cây.

Biện pháp chế biến đường phong què mùa nhất chính là dùng cái nồi để chưng nấu, theo hơi nước bốc hơi, cuối cùng lưu lại chính là nước đường.

Sau khi đốt lửa cháy lên thì Tần Thi Âm cũng không cần quan tâm tới, hắn liền đem tâm thần kéo dài đến trong đại dương, đi thăm dò xem những thay đổi dưới đáy biển ngư trường.

Đá san hô có diện tích lớn hơn, vậy mà kéo dài phân tán ra đến hơn 50m vuông, cuối cùng thì cũng cảm giác đáy biển có chút sắc thái sắc sỡ.

Tần Thi Âm tâm thần hướng về bốn phía lan ra, gặp được loài cá về sau liền dẫn về hướng vị trí của đá san hô, trải qua cố gắng của hắn, chung quanh đá san hô đã náo nhiệt hơn rất nhiều.

Con san hô màu sắc rực rỡ mở rộng ra tiềm mao chính là hình thức xúc tua đang vò, một ít tảo trùng hoàng tán lạc tại bốn phía, hấp thu Cacbon điôxít cùng lân và đạm bên trong vật bài tiết do con san hô thả ra.

Đồng thời, tảo trùng hoàng sẽ phóng thích đường khí cùng đường, đây là đồ ăn mà con san hô dựa vào sống, hai bên tạo thành quan hệ cộng sinh.

Ngoại trừ tảo trùng hoàng, trên san hô còn có các loại tảo như tảo san hô cùng tảo lam, tảo hạt..., đây đều là gần đây mới mọc ra. Trước kia ở chỗ này tảo lam cùng tảo hạt gần như diệt tuyệt, đoán chừng chỉ còn lại một ít 'Hạt giống', chờ đến lúc Tần Thi Âm dùng năng lượng thần bí gây giống cho con san hô, chúng cũng được lợi theo.

Cũng chính là có sự tồn tại của tảo san hô, tảo lam, tảo hạt mới có thể hấp dẫn đến cá trích Thái Bình Dương và các loài cá khác, chúng chính là dùng các loại rong biển này làm thức ăn.

Hắn đi dạo ở dưới đáy biển một hồi, chủ yếu là để khai thác những khu vực quanh biển cạn, cho nên không có khả năng tìm được thuyền đắm gì đó hay là các loại bảo tàng, hắn cảm thấy hơi vô nghĩa liền định thu hồi tâm thần.

Nhưng ở thời điểm sắp thu hồi thì hắn đụng phải một đầu cá nhỏ kì quái. Con cá nhỏ này đại khái dài bằng bàn tay, có hai màu xanh đỏ giao nhau nên thân thể nhìn rất đẹp, trên thân thể của nó có rất nhiều chấm đen dày đặc, giữa thân có một cái tuyến màu hồng tựa như cầu vòng, có tính thường thức rất mạnh.

Tần Thi Âm có chút ngạc nhiên rồi, hắn hẳn là nhận thức loại cá này, đây chính là đại danh đình đình cá hồi vân.

Cá hồi vân là loài cá đặc sản của Bắc Mỹ, thuộc về trần phẩm trong loài cá nước lạnh, vị thịt ngon, có vài nơi thậm chí dùng thịt cá của nó đến giả mạo cá hồi, trong cảng kịch cũng thường xuyên xuất hiện thân ảnh của nó.

Nhưng mà theo Tần Thi Âm biết thì cá hồi vân hẳn là cá nước ngọt, bình thường đều sinh sống ở Alaska của lục địa Bắc Mỹ, một vài con sông lớn trong Canada cũng không thấy nó, làm sao lại gặp ở trong biển đây?

Tâm tình của con cá nhỏ này rất là vội vàng xao động, tựa hồ gặp phải cái gì, khả năng là từ trong miệng của thiên địch chạy trốn ra ngoài. Đại đa số loài cá trong đại dương đều là ở chung, nên khi nào có con cá làm độc hành hiệp thì bình thường đều là bị thiên địch tách ra bầy cá nên phải lưu lạc bên ngoài.

Tần Thi Âm dùng tâm thần bao phủ lên, cá nhỏ lập tức an tĩnh lại, một đường đi theo dẫn dắt của Tần Thi Âm thì nó cũng đến đá san hô, sau đó lắc đầu vẫy đuôi đi tìm kiếm đồ ăn.

Lại không có việc gì, Tần Thi Âm liền thu hồi tâm thần, sau khi hắn lên mạng đi tra xét mới bừng tỉnh đại ngộ.

Con cá nhỏ kia xác thực là loại cá hồi vân, tên là cá hồi đầu thép, loại cá này là loại hồi lưu cá hiếm thấy trong cá hồi vân, sinh ra ở trong sông lại trưởng thành trong biển.

Tần Thi Âm hiện tại đã rõ ràng, nếu muốn ngư trường bắt đầu phát triển thì không thể thiếu đá san hô được, thứ này có thể cung cấp thức ăn cùng nơi che chở cho các loài cá.

Nghĩ nghĩ, hắn đi tìm Sago, hỏi: "Tiểu nhị, ngươi có biết làm thế nào để cho san hô có thể sinh trưởng nhanh hơn một chút hay không?"

Sago không biết có chuyện gì, Tần Thi Âm liền giảng giải quan hệ ở trong đó, hiểu được về sau, hắn khó xử nói: "BOSS, cái này rất không dễ dàng, trước kia chúng ta tại đây có không ít tám phóng san hô, nhưng về sau chất lượng nước càng ngày càng kém nên san hô sống không nổi."

Bình thường thì san hô ưa thích ở nơi ấm áp, nước có độ trong suốt cao, rất ít sinh tồn tại vùng biển cạn nhiệt đới có dinh dưỡng thấp. Nhưng chúng có chủng loại rất đa dạng, phân bố rất rộng, tại khu vực biển cạn của ôn đới cùng vùng băng giá cũng có không ít chủng loại san hô.

Thậm chí, tại khu vực biển sâu của vùng băng giá, cũng phát hiện thân ảnh của bọn nó, ví dụ như 《National Geographic》của nước Mỹ từng đưa tin, bọn hắn từng tại trong chỗ sâu 8800m dưới đại dương phát hiện một loại san hô sừng đen.

Nhưng san hô là một loại sinh vật rất kiêu nộ, chúng đối với độ mặn nước biển, pH, ánh sáng, độ trong suốt, hàm lượng đường khí cùng nước ô nhiễm phi thường mẫn cảm. Hiện tại theo bởi vì nước biển bị Cacbon điôxít ô nhiễm làm cho độ toan gia tăng, san hô gặp phải nguy cơ sinh tồn cực lớn.

Sở dĩ san hô chung quanh vùng biển đảo Farewell chết nhiều như thế, hẳn là có quan hệ với nước bị ô nhiễm. Lúc tâm thần Tần Thi Âu tiến vào trong đại dương, bản năng cảm giác được không quá thoải mái, cũng bởi vì nước bị ô nhiễm.

"Nếu như sau này chất lượng nước được cải thiện đây?" Tần Thi Âu hỏi.

Sago nói: "Vậy thì dễ xử lý rồi, chúng ta có thể hướng đáy biển ném các loại tảng đá, giá gỗ..., chỉ cần cấu tạo lên khung xương thì con san hô sẽ leo lên phía trên, thời gian lâu liền kéo dài thành đá san hô."

Tần Thi Âu gật đầu đã hiểu, bắt đầu dự tính về sau như thế nào nhân công chế tạo đá san hô.

Đường phong một mực nấu chế đến xế chiều, thời điểm Sago đi trên thị trấn thuận tiện mang về vài tên nhóc, những tên nhóc này nhìn thấy đường phong được chế biến thành gần như màu vàng kim óng ánh đều cao hứng bưng bưng, hải tử vĩnh viễn đều thích ăn đường.

Mấy người hải tử đều là bảy tám tuổi, Sago võ một tiểu gia hỏa có vóc người lớn nhất rồi tự hào giới thiệu nói: "BOSS, đây là nhi tử của ta, tiểu Sago, là đứng sĩ cùng bảo bối của gia tộc Satinson."

Tần Thi Âu cười khỏ, chẳng lẽ người Canada không muốn đặt tên chữ cho hải tử sao? Làm sao không phải cùng tên với cha chính là cùng tên với gia gia? Lúc trước Robert Blake IV ông chủ nhỏ của phòng đấu giá Lee's Brother là như thế này, hiện tại nhi tử của Sago cũng là như thế này.

Cách ăn đường phong rất đơn giản, dùng máy tạo đá làm ra một ít tuyết sạch, đem đường phong rắc lên trên, sau khi làm lạnh là có thể ăn được.

Tần Thi Âu ăn được một cái, đường phong thơm tuyệt ngọt mà không ngấy, nguyên nhân vì có tuyết nên quả thực là mát thấu tâm, Băng Băng sáng, so với các loại kẹo que ở trong nước còn ngon hơn nhiều lắm.

Auerbach hướng dẫn Tần Thi Âu dùng đường phong chế tác bánh pudding đường phong, đây là quả vật đặc sắc của Newfoundland. Dùng dầu sữa tươi, đường phong, lòng đỏ trứng cùng một ít lá bạc hà làm nguyên vật liệu rồi nướng thành.

Quá trình cũng không phức tạp, trộn đều lòng đỏ trứng với bơ, đường phong rồi quấy đều đặn, lại dùng lưới loại bỏ ra nhựa trong bánh pudding đường phong, tiếp theo đổ vào khuôn rồi dùng cái thìa chấm bề bột khí mặt ngoài, cuối cùng lại cho vào trong lò nướng nướng chín là xong, để vào trong tủ lạnh tùy thời ăn tùy thời đun nóng, rất thuận tiện.

Buổi chiều lại không có việc gì, Sago vội vàng tính toán những thứ cần mua, Tần Thi Âu thì chính là ôm một bàn salad hoa quả cùng bánh pudding đường phong uốn người trên ghế sofa xem TV, trực tiếp tiếp nhận đài truyền hình có tuyến của Bắc Mỹ, mặc dù là kênh thu phí, nhưng chất lượng tiết mục tương đương cao, ít nhất không chen vào truyền bá quảng cáo.

Một ngày liền cứ như vậy trôi qua. Vào buổi tối, Tần Thi Âu không có chuyện gì còn chuẩn bị đi quán bar chơi, kết quả xe không mở được, việc này làm cho hắn có chút phiền muộn, nên hắn quyết định, ngày mai sẽ đi mua xe!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Xe Của Tổng Thống

Nói được là làm được, ngày hôm sau vừa rời giường thì Tần Thi Âu liền tính toán đi mua xe.

Auerbach biết được kế hoạch của hắn, cười nói: "Vừa vặn, thể căn cước của ngươi cũng đều làm xong rồi, chúng ta cùng đi St. John's lĩnh đi ra cho ngươi."

Vốn Tần Thi Âu không có ý định đổi xe nhanh như vậy, mua xe đây là khẳng định, tốt xấu gì thì hắn cũng là chủ ngư trường có thân gia vài ức, nếu như không có xe còn xem được sao?

Trước kia, hắn ý định đợi mấy ngày nữa lúc Lee's Brother cử hành hội đấu giá ở Ottawa thì thuận tiện dẫn ra một chiếc xe con. Bây giờ xe cũ của Auerbach lại bãi công, nên phải đem kế hoạch sớm đăng lên nhật báo.

St. John's ở vào phía Đông Nam bộ Newfoundland, là bến cảng trọng yếu, thành phố lớn nhất và là thủ phủ của Newfoundland. Thành phố này mặt hướng Đại Tây Dương và chỗ trọng yếu trong đường hàng hải Bắc Đại Tây Dương, cũng là trung tâm ngư trường của cá tuyết Thái Bình Dương nổi tiếng thế giới.

Tần Thi Âu cùng Auerbach là cưỡi một con thuyền tàu chở khách đi, St. John's khoảng cách đảo Farewell cũng không xa, khoảng cách thẳng tắp chưa đủ 500 km.

Đứng ở boong thuyền, cảm thụ được sự thoải mái của mát lạnh gió biển đang đánh tới trước mặt, ngửi ngửi mùi tanh nhàn nhạt của nước biển, Tần Thi Âu rất là hưởng thụ.

Bốn phía đều là nước biển mênh mông, gió biển thổi qua, mặt biển xanh lam phẳng phồng bất định, thủy triều trắng như tuyết ra sức cuộn cuộn. Thỉnh thoảng có hải âu bay ngang qua kêu lớn, tăng thêm bầu trời xanh lam giống như được giặt rửa, làm cho hết thảy đều bắt đầu trở nên sạch sẽ.

"Ngươi rất ưa thích đại dương?" Một người nam tử trung niên đứng ở bên cạnh của Tần Thi Âu bên ngoài mặc một bộ com lê giống trang phục của thân sĩ nước Anh vào thế kỷ 19 hỏi.

Tần Thi Âu cười nói: "Đúng vậy, vì cái gì lại không thích? Nó là cái nôi của sinh mệnh, cũng là nơi cư ngụ của đại đa số tánh mạng đang ở trên Địa Cầu này."

Auerbach chen miệng nói: "Tần, ta cảm thấy rất may mắn vì đã đem ngươi mang đến Newfoundland, ta càng ngày càng cảm giác ngươi trời sinh chính là thuộc về nơi đây. Ta dám đánh cược, ngư trường Đại Tần cuối cùng cũng sẽ ở trong tay của ngươi khôi phục lại vinh quang."

"Đại dương sẽ không để cho nhiệt tình của con cháu nàng phải thất vọng, nàng sẽ cho ngươi đầy đủ hồi báo." Com lê nam mỉm cười gật đầu.

Com lê nam tử đại khái hơn 40 tuổi, một bộ ăn mặc phong cách thân sĩ, hơn nữa lời nói và cử chỉ cũng rất có phong phạm của quý tộc. Hình như hẳn đối với Tần Thi Âu cảm thấy rất hứng thú, một mực nói chuyện phiếm với hắn, cuối cùng khi tàu chờ khách lái vào bến tàu St. Louis, hắn vươn tay nói: "Thật cao hứng được giao lưu với ngươi, Tần, ta là William Hamleys."

Tần Thi Âu cười nắm tay.

"Cũng trấn trường của trấn Farewell." Auerbach bổ sung nói.

Nụ cười của Tần Thi Âu lập tức rực rỡ ba phần, nắm tay cũng dùng sức thêm ba phần.

Cuộc gặp gỡ với trấn trưởng tiên sinh chỉ là một đoạn chuyện nhỏ ở trên đường, sau đó Auerbach dẫn đầu Tần Thi Âu đi phòng làm việc cục di dân, thẩm tra đối chiếu một chút thân phận, sau đó hắn liền lấy được chứng nhận cho thân phận mới, chính là thẻ Phong Diệp.

Thẻ Phong Diệp cũng chỉ lớn bằng thẻ tín dụng, mặt sau là hình ảnh cây phong xinh đẹp có màu quất, ở bên trái thẻ là ảnh chân dung của Tần Thi Âu, Tần đại quan nhân cười rất là không có tim không có phổi, ngu ngốc hề hề.

Ném qua com trưa, hai người liền đi 'cửa hàng Poly Oto' là nơi mua bán xe lớn nhất St. John's, ở xung quanh tất cả đều là từng cửa hàng 4S*, đậu đầy ô tô.

(*)Tên đầy đủ là Automobile Sales Serviceshop 4S, làm đủ các dịch vụ từ tiêu thụ xe (Sales), linh kiện (Sparepart), hậu mãi (Service), chăm sóc khách hàng (Survey)

Có chút ý tứ chính là, mặc dù trên danh nghĩa Canada là quốc gia chủ nghĩa tư bản phát đạt, nhưng lại không có nhãn hiệu ô tô cho chính mình.

Bởi vì quốc thổ có diện tích rộng lớn nhưng số lượng nhân khẩu lại không nhiều, hơn nữa mùa đông ở Canada thập phần rét lạnh, ô tô liền trở thành công cụ xuất hành cực kỳ trọng yếu. Theo lý thuyết, quốc gia như vậy hẳn là đại quốc về công nghiệp ô tô mới đúng.

Nhưng thật đáng tiếc, hàng xóm cùng đại ca của Canada lại là nước Mỹ, đây là quốc gia có giá ô tô phá giá nhất toàn thế giới, Canada căn bản không phát triển được công nghiệp ô tô. Mà ngành ô tô của nước Mỹ cùng Châu Âu đã sớm đem nơi đây cho là thuộc địa, đem thị trường ô tô phân phối sạch sẽ.

Tần Thi Âu cùng Auerbach đi vào một tiệm bán ô tô, một tên tiểu tử tinh thần vô cùng phấn chấn ra chào đón, hỏi: "Ta là phục vụ kiêm công trình sư của cửa hàng Poly Oto, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ gì không ạ?"

Auerbach nói ra: "Tiểu đồng bọn của ta muốn mua một chiếc xe, cho nên làm phiền ngươi dẫn chúng ta đi xem một chút."

Tiger giới thiệu nói: "Vậy ngài cần gì loại hình xe? Jeep? MPV? SUV? Xe ô tô? Minibus? Hay là xe tải?"

Nói ở đây là tiệm bán ô tô nhưng thật ra lại giống một cái salons ô tô hơn, lọt vào trong tầm mắt khắp nơi đều là từng chiếc xe tranh minh ngời sáng, trong không khí phiêu đảng hương vị thanh đậm của cao su, người đến người đi đều ở nhìn xe.

Tần Thi Âu nhớ tới giấc mộng xe thể thao của mình liền hỏi: "Nơi này của các ngươi thì có những nhãn hiệu xe thể thao nào tương đối tốt? Audi R8 bao nhiêu tiền?"

Tiger vừa nghe những lời này liền biết người trẻ tuổi đang ở trước mắt rất có tiền.

Phải biết là mặc dù Canada có nhiều xe nhưng mà mọi người cũng không chú trọng xe xa hoa cùng nhãn hiệu, bình thường chỉ chú ý tính thực dụng. Trước kia là hệ xe an toàn của Đức được hoan nghênh, hiện tại theo giá dầu quốc tế tăng lên, nên xe tiết kiệm dầu của Nhật bán tốt.

Ngoài ra, Canada cũng là quốc gia có tỉ lệ xe thể thao thấp nhất trong số những quốc gia giàu có. Bởi vì phần lớn khu vực nơi này vào mùa đông tuyết đọng rất nghiêm trọng, mùa xuân, mùa thu thì mặt đường cũng trơn trượt vô cùng. Vào loại hoàn cảnh này mà còn chạy xe thể thao thì quả thực chính là đòi mạng Diêm Vương, ai dám chạy?

Auerbach là biết rõ nguyên nhân này đây, liền khuyên như: "Không, Tàn, ngươi hoặc là mua SUV hoặc là mua Jeep, tệ nhất cũng là xe ô tô, ngàn vạn đừng mua xe thể thao."

Tàn Thi Âm suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì mua SUV a."

Xe ô tô không có tí sức lực nào, Jeep thì quá xấu, lại không thể mua xe thể thao, dùng tuyển chọn chiết trung chính là SUV.

Tiger lập tức nói ra: "Nếu như ngài muốn mua SUV, ta đây đề cử ngài lựa chọn Honda XR-V, Land Cruiser hoặc là Pajero, ngoài ra Lexus RX cùng Infiniti QX80 cũng là lựa chọn không sai. Những loại xe này ở trong dòng xe của chúng đều là tiêu thụ tốt nhất, an toàn, tiết kiệm dầu, tính thoải mái mạnh. . ."

Năm loại xe này có giá từ 20 vạn Canadian dollar đến 40 vạn Canadian dollar, từ loại hình kinh tế cho đến loại hình xa hoa thư thích. Mặc kệ Tàn Thi Âm lựa chọn cấp bậc gì đều có thể chọn, từ đó có thể biết Tiger làm nghiệp vụ thành thạo cỡ nào.

Bất quá Tàn Thi Âm càng nghe càng cảm giác không đúng, hần nói ra: "Đội một chút, vài loại xe này đều là xe Nhật, đúng không?"

Tiger cười nói: "Đúng vậy, tiên sinh, bây giờ là xe Nhật được hoan nghênh nhất, bởi vì nó là tiết kiệm dầu nhất, cũng đủ lợi ích kinh tế thiết thực, bộ dáng làm cũng rất đẹp."

Tàn Thi Âm lắc đầu, nói: "Không, ta không mua dòng xe của Nhật cùng xe Hàn, mang ta đi xem dòng xe Mỹ hoặc là xe Châu Âu a."

Tiger lập tức đổi ý, nói: "Nếu như ngài muốn mua xe Mỹ, ta đây đề cử cho ngài. . ."

"Hạng sang đấy." Tàn Thi Âm rất là trâu bò la hét bổ sung thêm

"Xe Mỹ hạng sang, như vậy thì nhất định là Cadillac rồi, nếu như nói ai có thể đại biểu công nghệ ô tô nước Mỹ, vậy nhất định là con cưng của Detroit, kiêu ngạo của người Mỹ, Cadillac!" Tiger nói ra: "Ta đề cử ngài đến xem thử President No.1 một lần!"

Ở dưới sự dẫn dắt của Tiger, Tàn Thi Âm trực tiếp đi trước mặt cửa hàng Cadillac, ở trong tầm mắt hần lập tức xuất hiện từng chiếc xe được những vòng bảo vệ xe sắc sỡ vây quanh.

Ở trong cửa hàng Cadillac tương đối quanh quệ nên nhìn thấy Tàn Thi Âm đi thẳng đến President No.1, nhân viên phục vụ lập tức nhiệt tình vọt lên, cả phê nóng hổi cùng bánh bích quy thơm ngào ngạt được liên tiếp bung lên.

"Chiều dài tiếp cận 6m, chiều rộng và chiều cao cũng hơn 2m, làm cho nhìn qua thì chiếc xe này có phải là rất giống quái thú? Nhưng nhìn xem nước sơn xe cùng những thiết kế thủ công tinh tế tỉ mỉ này, lại nhìn nhìn nội thất xa hoa ở bên trong thì ngài sẽ minh bạch, tiên sinh, xe này là chuyên môn thiết kế cho những nhân sĩ thành công như ngài vậy. Ta dám đánh cược, nếu như ngài ngồi ở bên trong, vậy ngài chính là tổng thống!" Tiger dùng giọng điệu chắc chắn nói ra.

Tàn Thi Âm không hiểu nhiều về xe, dù sao cũng là xuất thân điều ti*, trước kia ngay cả Chery QQ đều không có qua, chớ nói chi là loại siêu xe SUV ở trong nước có giá tiếp cận 300 vạn thể này.

(*) Là tiếng lóng, chỉ những người thua kém về mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại. Search google để biết chi tiết hơn.

Quản lý kinh doanh của cửa hàng Cadillac 4S tự mình đi lên giảng giải: "President No.1 dùng chính là động cơ nạp khí tự nhiên V8 6.2L, động lực phi phàm, công suất đạt đến khả năng đề cho ngài cảm giác mình đang bay 248KW, ta nghĩ đối với một chiếc xe con thể này thì như vậy là đủ rồi, dù sao không phải mỗi người đàn ông đều ưa thích mãnh thú Altis."

Tàn Thi Âm ngồi vào trong xe nhìn nhìn nội thất trong xe, xác thực xa hoa, da thật màu vàng nhạt cùng gỗ đào màu râm nắng mạch lạc phối với nhau, cấu thành màu sắc chủ điệu của nội thất xe. Phía sau hai cái chỗ ngồi chính là ghế ngồi có chức năng tự động xoa bóp và tăng nhiệt, thậm chí còn sắp đặt một cái xa hoa quầy bar cùng với rạp chiếu phim cao cấp và hệ thống giải trí cho gia đình, quả thực chính là một căn phòng di động cho tổng thống.

Đặc điểm của xe Mỹ chính là xa hoa cùng trang sức, mà cỗ xe President No.1 này lại đem những đặc sắc này phát huy đến cực hạn, làm cho người ta vừa thấy liền mừng rỡ không thôi.

Tàn Thi Âm thử nhìn về phía Auerbach, lão nhún nhún vai, nói: "Ta đề nghị ngươi đi xung quanh xem một chút rồi trở về suy tính một lần nữa, dù sao thứ này cũng tiếp cận 30 vạn Canadian dollar."

Đón lấy, Auerbach lại đổi giọng: "Bất quá ngươi còn là quét thẻ a, ta biết rõ, ngươi bây giờ là nhất định phải mua rồi, ánh mắt của ngươi nói cho ta biết, chiếc xe này sẽ là phương tiện đi lại của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Diện Mạo Thật Của Ngư Trường

Tần Thi Âu thống khoái chuyển khoản, để cho Tiger cùng quản lý kinh doanh của cửa hàng 4S thấy được cái gì gọi là phong phạm thổ hào.

Chiếc xe President No.1 đỉnh phổi 6.2L này chỉ riêng chiếc xe là có giá bán 28 vạn Canadian dollar, đổi thành nhân dân tệ là 140 vạn nguyên. Mà trong lúc Tần Thi Âu gọi điện thoại, Mao Vĩ Long nói cho hắn biết chiếc xe này ở trong nước được bán với giá 260 vạn nguyên, cao gần gấp đôi!

Bởi vì Tần Thi Âu là toàn khoản mua xe cho nên cửa hàng 4S còn có ưu đãi, tặng cho hắn nguyên bộ linh kiện chỗ ngồi bằng da thật cùng một phần bảo hiểm cấp thấp.

Mặt khác, quản lý kinh doanh nói cho Tần Thi Âu, chiếc xe hơi này còn có một phục vụ được kèm theo. Chính là bất luận khi nào, chỉ cần còn ở cảnh nội Canada, nếu là xe bị hư hoặc là cần sửa chữa bảo hành thì chỉ cần một cú điện thoại là những cửa hàng 4S khác sẽ đi hoàn tất cho hắn.

Có tiền chính là đại gia, Tần Thi Âu cũng không khỏi cảm khái.

Thật ra thì mua chiếc xe này, hắn một chút cảm giác cũng không có, giống như là lúc trong túi quần có một ngàn khối thì bỏ ra 20 đồng tiền mua hai cái bánh rán trái cây, chính là đơn giản như vậy.

Dễ dàng liền có được trích phần trăm của một cỗ xe sang trọng, làm Tiger vui vẻ lắm rồi, hắn quả thực đem Tần Thi Âu thành cha mình. Bận trước bận sau châm thêm cà phê, lấy thêm bánh bích quy, chỉ còn thiếu việc bóp vai đâm lưng.

Thủ tục giấy phép xe không cần phiền toái Tần Thi Âu, cửa hàng 4S sẽ phụ trách làm cho hắn. Hắn cần phải làm chính là trở về, sau đó chờ cửa hàng 4S đem xe chở đến ngư trường của hắn.

Auerbach dẫn Tần Thi Âu đi lòng vòng quanh St. John's, mặc dù là thành phố lớn nhất Newfoundland, nhưng ở trong mắt Tần Thi Âu thì đây chỉ là thành phố nhỏ. Lênh lênh thanh thanh, chỉ có 20 vạn người, cũng gọi là thành phố ?

Mặc dù nhân số của St. John's ít, diện tích nhỏ, nhưng nó lại là số không nhiều thành phố có được cảnh mậu dịch của Canada, cho nên kinh tế phát triển vô cùng tốt, nếu không loại xe President No.1 như vậy cũng không có thị trường rồi.

Auerbach giới thiệu cho Tần Thi Âu, nói tòa thành thị này là vào thời kỳ đầu thế kỷ XIX, do 4000 tên bảo vệ hoàng phái nhân sĩ cùng một ít người Ireland đói khát mà chạy đến tận đây kiến thiết, cho nên có không ít kiến trúc mang phong cách cổ của Ireland.

St. John's rất chú trọng việc bảo vệ những kiến trúc truyền thống này, nên nội thành có không ít nhà lâu cũ kỹ tàn phá nhưng vẫn không có dỡ bỏ mà còn được bảo vệ rất tốt, nó hướng về các du khách nói lên lịch sử cũng không chói mắt nhưng lại rất đặc sắc của tòa thành thị này.

Đi dạo một vòng, hai người đi bến tàu vịnh St. John's, ngồi tàu chờ khách trở về trấn Farewell.

Nhìn thấy Tần Thi Âu trở về, Sago đang tại quét dọn vệ sinh liền hiếu kỳ hỏi hắn mua loại xe gì.

Tần Thi Âu rất là trang bức nói: "Đây là một chiếc Cadillac President No.1, về sau nếu lão Sago ngại muốn dùng thì cứ tới chỗ của ta lấy chìa khóa, tùy tiện dùng."

Bộ dạng ta đây rất ngư bức lờ lờ tỏa sáng quang mang như thế này, lại để cho hắn nhìn không được nhớ tới Mao Vĩ Long lúc còn đại học năm đó với tư cách người mua máy vi tính đầu tiên trong ký túc xá.

Khi đó người này cũng ưa thích giả dạng trang bức, hắn cài đặt mật mã cho máy tính của hắn, hơn nữa một ngày có thể đổi mười hai lần. Cũng không phải hắn keo kiệt không muốn cho người cùng phòng sử dụng, mà là vì hường thụ khoái cảm khi đắm bạn cùng phòng tới xin mật mã.

Nào biết Sago dở khóc dở cười, nói: "Người đi mua SUV? Thượng Đế a, ta còn tưởng rằng người đã xem danh sách ta đưa cho người, lại phải đi mua Pickup Truck rồi!"

Tần Thi Âu sờ sờ cái mũi, thật ra thì hắn không có nhìn danh sách mua sắm mà Sago cho hắn, dù sao sắp tới cũng không có ý định mua thêm đồ dùng cho ngư trường.

"Còn phải mua Pickup Truck?"

"Đương nhiên, về sau còn cần dùng Pickup Truck kéo chở công cụ sửa chữa thuyền đánh cá, dùng nó để chứa đựng thùng cá, dùng nó đến kéo, dùng nó đến đưa khối băng, dù sao Pickup Truck có tác dụng rất lớn trong ngư trường."

"Việc này lần sau sẽ bàn a, đến lúc đó nhìn xem có loại Pịcup Truck nào tốt, đúng rồi, người đang làm gì ở đây?"

"Quét dọn vệ sinh cho ngư trường, BOSS, ta phải đem mọi thứ dọn dẹp sạch sẽ trước khi ngư trường khởi công."

Tần Thi Âu cười nói: "Một mình người phải làm tới khi nào a?"

Sago cũng cười, nói: "Ai nói ta làm một mình? Ta chỉ là thu thập vài thứ còn có thể dùng, bắt đầu từ ngày mai thì sẽ có người tự động tới quét dọn vệ

sinh."

Mới đầu Tần Thi Âu không hiểu Sago có ý gì, sáng sớm hôm sau, liên tiếp vang lên tiếng oanh minh của động cơ ô tô, Tần Thi Âu đứng lên đi ra bên ngoài quan sát thì thấy từng đoàn người liên tiếp đi đến.

Sago vung vẩy râu quai nón của hần tiến hành phân công cho những người đã đến, hơn hai mươi tòa phòng ốc, rất nhanh thì đều có người đi phụ trách quét dọn.

Tần Thi Âu hỏi: "Là người đi mời công nhân vệ sinh sao?"

Tiền lương của công nhân vệ sinh Canada rất không thấp, bất quá đây không phải trọng điểm, hần không hài lòng chính là loại thái độ không hỏi ý kiến của hần liên mướn người làm việc của Sago.

Tần Thi Âu có chút cảm động, quan hệ nhân tế của cái quốc gia chủ nghĩa tư bản này lại vẫn có một mặt ôn hòa như vậy, hần còn tưởng rằng Canada hoang vắng nên giữa người với người cũng sẽ lạnh lùng vô cùng nì.

Chính là vì Canada hoang vắng, cho nên mọi người —— nhất là giữa hàng xóm với nhau, đều có quan hệ rất tốt, bà con xa không bằng láng giềng gần.

Lúc này Tần Thi Âu mới biết được mặt mũi của Sago lớn cỡ nào, nhân duyên tốt cỡ nào, hần chỉ là gọi mấy cú điện thoại thì có hơn năm mươi người đến hỗ trợ quét dọn vệ sinh !

Thấy được tiểu Sago nhitừ của Sago cũng dẫn theo một ít tiểu đồng bọn đang hỗ trợ, Tần Thi Âu liền lái xe dẫn bọn hần đi mua lượng lớn đồ ăn vặt cùng đồ uống, đơn giản quyết định đến buổi tối thì mở cái party.

Cả ngày, phía trong ngư trường người đến người đi, rộn ràng hoà thuận vui vẻ, quả thật không thể so với cảnh trước cửa có thể giăng lưới bắt chim của trước kia.

Sóc tiểu Minh cùng tiểu Hồng ngồi xổm trên cây phong chỉ ngậy ngốc nhìn xem loại động vật đứng thẳng bằng hai chân này đi tới đi lui dưới tại sào huyết của mình, sợ tới mức chúng cũng không dám xuống cây.

Theo vệ sinh được thanh lý, ngư trường cũng bắt đầu bày ra diện mạo của mình.

Tần Thi Âu cuối cùng biết rõ vì cái gì ở đây có nhiều phòng ốc như vậy rồi, đợi đến khi một tòa quầy bar cùng với từng cái bàn Bida được lần lượt thanh lý đi ra thì hần mới phát hiện, nguyên lai tòa ngư trường này còn có quán bar cùng sảnh chơi Bida.

Vài hàng xóm không có nhiều quan hệ với ngư trường cũng đang giúp bề bọn, Tần Thi Âu cũng không có ý tứ nhàn rỗi, hần đành phải chủ động dẫn đầu làm việc, như vậy hoạt động đi thám hiểm đáy biển liền bị gác lại.

Bất quá, lúc nghỉ ngơi hần vẫn là đi đáy biển để nhìn một chút, dùng khu san hô làm hạch tâm, thế giới đáy biển đã trở nên sinh động rất nhiều.

Có chút tiếc nuối chính là, con cá hồi đầu thiết mà trước kia hần đưa tới lại không thấy, đoán chừng là ăn uống no đủ nên trở về tìm tộc đàn rồi.

Ngư trường Đại Tần chiếm diện tích rất lớn, Tần Thi Âu cảm giác được địa chủ vào thời đại xã hội phong kiến ở quê mình cũng không có nhiều như vậy.

Trước kia hần không có thật tốt di đạo qua ngư trường, lần này thừa dịp tổng vệ sinh, hần nhìn từ đầu tới đuôi một lần, ngư trường ở vào vị trí xa nhất phía Đông Nam đảo Farewell, khoảng cách trong trần có chừng 20 km.

Trần Farewell nằm ở trung tâm của đảo nhỏ nhưng hơi lệch về phía Đông Nam, hướng về Đông Bắc tiểu trần chính là một tòa núi tuyết, tên là 'Khampat Er Shan' . Mặc dù ngọn núi chính của tòa núi tuyết này không tính cao, nhưng diện tích không nhỏ, không ngớt một ngọn, toàn bộ phía đông cùng mặt phía bắc của đảo nhỏ đều là thân ảnh của nó.

Thậm chí, ngư trường của Tần Thi Âu đều tiếp giáp với dãy núi nhỏ này, phương Bắc ngư trường chính là vị trí khởi đầu của dãy núi ở đảo nhỏ Đông Nam. Mà nối tiếp hai người, là một rừng cây do vô số cây phong, cây tùng, vân sam, Tây Bộ hồng bách, linh sam Douglas. . . với số lượng lớn xôn tạo thành.

Auerbach nói cho Tần Thi Âu, trước kia thì khu vực trong mảnh rừng cây này của ngư trường lớn lên rất nhiều Cercis chinensis, kim điệp thủy sam, Atropurpurea, Hồng Phong, kim điệp quốc hộc, Nouelia tím, Cupressus Blue Ice. . . các loại cây cối, mỗi khi đến mùa thu, những cây này mọc ra đầy lá cây, rừng cây là phi thường xinh đẹp, sắc thái sặc sỡ, phảng phất giống như tiên cảnh.

"Đáng tiếc, sau khi lão Tần qua đời, những cây cối này cũng ào ào héo rụi." Sago chen miệng nói.

Tại Auerbach cùng đi , Tần Thi Âu đi bộ về hướng phương Bắc ngư trường, ở đây trước kia khắp nơi đều là cỏ dại cao ngang gối, nhìn qua rất là dơ dáy bẩn thỉu, nên hần chẳng muốn tới bên này, hơn nữa cũng lo lắng trong cỏ có ẩn núp mấy loại rắn độc gì đó.

Bây giờ ở gần vị trí rừng cây, hần mới phát hiện lo lắng của mình có chút dư thừa, tuy ở đây cỏ khô nhiều nhưng lại rất ít nhìn thấy cá loại rắn chuột gì đó, ngược lại là có không ít chim chóc thỉnh thoảng bay xuống để tìm kiếm hạt cỏ ăn.

Hần vậy mà ở trên đường đi phát hiện một con sông nhỏ, sông nhỏ từ phía sau núi tuyết của ngư trường uốn lượn xuống, trực tiếp tiến nhập vào biển cả.

Dưới sự dẫn dắt của Auerbach, Tần Thi Âm dọc theo sông nhỏ đi về phía Bắc, kết quả lại có phát hiện mới, xuyên qua rừng cây thì hẳn thấy được một tòa thác nước nhỏ ở dưới chân núi tuyết.

"Nhìn, kinh hỉ sao?" Auerbach cười hỏi.

Tần Thi Âm nói: "Tòa ngư trường này quá tuyệt vời, cho ta quá nhiều kinh hỉ."

Nước tuyết trong suốt từ trên núi găm thét chảy xuôi xuống, khoảng cách rơi vào dòng sông của sông nhỏ có tới 5-6m, vì vậy liền tạo thành một tòa thác nước nhỏ.

Tuy thác nước không lớn nhưng là vì nước chảy xiết, cho nên nước chảy ào ào trùng kích xuống nhìn qua cũng có vài phản khí thế.

Ngay tại thời điểm Tần Thi Âm đang say mê bức tranh sơn thủy này, bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng kêu 'Ồ ồ'.

"Khò khè khò khè! Ô ô! Ô ô! ! Khò khè khò khè!" Tiếng hô trầm thấp càng ngày càng vang lên, khoảng cách vị trí Tần Thi Âm cũng càng ngày càng gần.

Nghe được cái âm thanh này, Auerbach bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, vội la lên: "Không tốt, là gấu!"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thét Lên

Vừa nghe có gấu thì trong lòng Tần Thi Âm vừa mừng lại vừa sợ.

Hắn chưa từng thấy qua gấu, bây giờ thì cuối cùng có thể nhìn thấy loài động vật có vú đứng ở đỉnh của chuỗi thức ăn này, làm sao có thể không mừng ?

Nhưng nhiều hơn nữa là giật mình, con bà nó, bây giờ xung quanh chính là một mảnh rừng cây hoang dã, ở chỗ này gặp phải gấu chó cũng không phải là chuyện tốt gì.

Tần Thi Âm phản ứng rất nhanh, hắn biết rõ vào lúc đối mặt với loại quái vật lớn như gấu nâu Bắc Mì này, nếu như trong tay người không có vài loại đại sát khí như súng đạn rìa Shotgun M870, trên căn bản là chắc chắn sẽ bị thịt, cho nên nếu muốn mạng sống vậy thì chỉ có thể tránh né.

Cho nên, hắn nhanh chóng kéo lại Auerbach rồi thấp giọng nói: "Leo cây! Chúng ta leo lên trên cây đi!"

Auerbach cẩn thận lui về sau, nói: "Không có khả năng, gấu nâu cũng biết leo cây, hơn nữa nếu như là gấu nâu đực trưởng thành, chúng có thể đem cây ở đây đục gãy!"

Gấu nâu vào mùa xuân là không dễ trêu chọc nhất, bởi vì chúng vừa mới ngủ đông tỉnh lại nên tính tình táo bạo vô cùng. Ngoài ra bởi vì một cái mùa đông không ăn gì, mà mùa xuân cũng ít đồ ăn nên lúc này chúng tự nhiên đói khát khó nhịn, tuyệt đối sẽ không ngại bắt loài người đến ăn ngon một bữa.

Ở trong ánh mắt lo lắng của hai người, một cái đầu lông xù màu nâu đen xuất hiện ở phía trên thác nước nhỏ.

Cái đầu màu nâu đen đại khái lớn bằng quả bóng đá, hai con mắt ngăm đen tỏa sáng, bộ lông đầu ướt sũng, nó thò ra nham thạch nhìn xuống, nhìn thấy Tần Thi Âm cùng Auerbach, lập tức rụt trở về.

Thấy vậy, Auerbach nở nụ cười, nói: "Nguyên lai là một con gấu con."

"Gấu con lại có tiếng kêu vang dội như vậy?" Tần Thi Âm hỏi.

"Chỉ có thể nói con gấu này trời sinh tiếng lớn, hơn nữa vừa nãy đoán chừng là nó tại dùng hết sức thét lên, cho nên mới lớn tiếng như vậy." Auerbach giải thích nói.

Không phải gấu nâu trưởng thành nên Auerbach cũng không cảm thấy đáng sợ, bất quá hắn còn là tranh thủ thời gian dẫn Tần Thi Âm rời đi, bởi vì bình thường thì bên người gấu con đều có gấu nâu mẹ bảo vệ.

Tần Thi Âm còn muốn đến gần nhìn xem con gấu con này, nhưng xem bộ dạng của Auerbach thì cái chủ ý này hiển nhiên không thực tế.

Tiết nuối thở dài một hơi, Tần Thi Âm không ngừng quay đầu lại, sau mấy lần thì nhìn thấy cái đầu nhỏ của con gấu con này từ trên thác nước lộ ra lần nữa, chớp chớp đôi mắt nhỏ ngăm đen nhìn xem hắn và Auerbach.

Tựa hồ con gấu con này biết rõ Tần Thi Âu cùng Auerbach là sợ hãi chính mình mới tránh đi đấy, nó đợi hai người đi hơi xa một chút, liền dùng chân trước chống lấy tảng nham thạch ở trên thác nước từ từ dựng thân lên, hướng về phía hai người dùng sức hét lên: "Ngao ngao! Ô ô! ! Ngao ngao! Ô ô! !"

Con gấu con này cũng không lớn lắm, thân hình rất là to mập, đầu cùng thân thể đều là tròn vo, giống như một quả cầu nhỏ chồng chất lên một quả cầu lớn.

Tần Thi Âu rất ưa thích những tiểu tử như vậy, liền nhin không được đi trở về muốn đến gần để xem.

Kết quả nhìn thấy Tần Thi Âu chạy trở lại, con gấu con kia liền tranh thủ thời gian im lặng, ngốc núc ních nháy mắt mấy cái, trong chớp mắt liền từ phía trên thác nước biến mất không thấy gì nữa, vừa chạy vừa kêu thảm thiết, lại bị Tần Thi Âu hù đến. . .

Tần Thi Âu nhin không được bật cười lên, Auerbach cũng ý vị lắc đầu, nói: "Ta lần đầu tiên gặp phải gấu nhát gan như vậy."

Chỉ mới một ngày nhưng ở dưới sự nỗ lực của mọi người, ngư trường được quét dọn không sai biệt lắm, còn lại chính là tiệc tối chúc mừng.

Ngay ở trước mặt biệt thự, ở giữa hai khỏa cây phong, Tần Thi Âu đã chuẩn bị lượng lớn rượu thịt đến khao những người bạn này.

Hickson được hân mời tới, đem theo dụng cụ chuyên môn, ngoài ra Sago còn tìm người mang tới một cái lò nướng, tự hào đối với Tần Thi Âu nói: "BOSS, ta mời người ném thử thịt nướng sở trường của gia tộc Sachsen!"

Tần Thi Âu rất thích ăn thịt nướng, cho nên rất là chờ mong, nhưng mà đợi đến sau khi vì nướng được mang lên, hân nhin không được hít sâu một hơi.

Hình dạng của cái vỉ này rất lớn, chỉ riêng cái xiên nướng thịt liền dài hơn một thước!

Sago nướng thịt dùng không phải là lò nướng, mà là nướng bằng khung, cái giá đỡ cách mặt đất một thước rưỡi, giống như cái giá của súng máy khổng lồ. Lượng lớn than lửa cùng củi chồng chất ở mặt dưới, một cái máy quạt gió kéo tới, mở điện về sau, ngọn lửa liền lập tức 'Ầm ầm' bay lên.

Lúc này nửa phiến thịt heo đã được chuẩn bị tốt bị giơ lên tới, Sago một tay cầm một cái xiên sắt, giống như là súng lục trực tiếp xuyên qua thịt heo, sau đó mang lên trên kệ nướng bắt đầu nướng.

Tần Thi Âu gãi gãi đầu, thật sự là tinh khiết đàn ông, làm đồ nướng đều bu ru hân như vậy, bất quá nửa phiến thịt dày như vậy, lúc nào mới có thể nướng chín? Đợi cho nướng chín bên trong thì không phải bên ngoài đều hóa thành than cốc sao?

Kết quả, Sago cũng không có trở mình nướng hai mặt, hân dùng lửa đốt cháy phần mỡ ở sau của thịt heo, như vậy dầu tron hòa tan, liền có một cỗ mùi thơm truyền ra.

Sago lắc lư nửa phiến thịt heo trong tay giống như là đang lắc một chiếc xe của trẻ em, cố gắng làm cho nó bị nóng đều đều. Sau đó hân tìm người đến thay hân giơ thịt heo, chính mình thì đi lật lại nửa miếng thịt nướng.

Nhưng mà nửa phiến thịt heo này quá lớn một chút, vậy mà người nơi này đều không chế không được, có một tiểu tử thân hình không kém hơn Sago đi tới giơ lên một hồi, rất nhanh thì hai cánh tay liền mệt mỏi đến chịu không nổi trực run lên.

Tần Thi Âu bóp bóp nắm tay, nói: "Đề ta tới."

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hoài nghi theo dõi hân, nhưng Tần Thi Âu vẫn là đầy đủ lòng tin, Hải Thần Chi Tâm đối với tổ chất thân thể của hân có cái tạo rất lớn, nhất là sức mạnh. Dùng thấy hình thể của hân cùng trước kia không khác nhau lắm, nhưng sức bật cùng sức chịu đựng đã có khác biệt như ngày với đêm.

Không cần giải thích, hân trực tiếp tiến lên nhận lấy hai cái khoan sắt, đang ở trong tiếng kinh hô của mọi người, vững vàng đen gác lên trên ngọn lửa.

Sau đó, liên tục vang lên âm thanh ủng hộ vang dội, chấn động đến ngọn lửa đều không ngừng phiêu đảng.

Vì vậy Tần Thi Âu mang lấy cái xiên sắt, Sago thì bắt đầu đem gia vị bôi lên, theo đầu ô liu cùng đồ gia vị thấm vào thịt heo, mùi thơm càng ngày càng nồng nặc. Đợi đến lúc tảng ngoài thịt heo được nướng thành màu hoàng kim óng ánh, Sago dùng dao xẻ thịt bò cắt xuống thịt, một bàn bàn thịt nướng cứ như vậy ra lò.

Về sau có người đến thay cho Tần Thi Âu, hân giơ lên chén rượu, nói: "Cảm ơn mọi người hôm nay tới giúp ta thanh lý ngư trường, đến đây đi, bọn tiểu nhị, cùng nhau uống chén này, để cho chúng ta cùng một chỗ nghênh đón mùa xuân của ngư trường Đại Tần!"

Mọi người giơ chén rượu lên, Sago đột nhiên nói ra: "Không, Tần, cái này không phải là quy củ của chúng ta, ngưoi không thể đơn giản uống chén rượu này, hét lên! Thét lên! ! Thét lên! ! !"

Tại hân dưới sự dẫn dắt, một chuyến tiểu tử đi theo ồn ào, kêu lên: "Thét lên! Thét lên!"

Khu Newfoundland không giống như những tỉnh khác của Canada, tuy nhiên ngôn ngữ của chính phủ ở đây cũng là tiếng Anh, nhưng ngữ pháp cùng âm điệu đều có chỗ thay đổi, kết hợp một ít tiếng Pháp. Cho nên dù Tần Thi Âu lúc đại học nổi danh vì sử dụng tiếng Anh xuất sắc, ở chỗ này chỉ có thể đi trao đổi bình thường.

Tần Thi Âu cũng nghe không hiểu toàn bộ câu nói của Sago, nhất thời có chút mờ mịt, ngốc nức ních nhìn xem có người đem lên một con cá tuyết Thái Bình Dương đoán chừng là hôm nay vừa mới bắt đi lên.

Đem cá tuyết Thái Bình Dương cắt kỹ, Sago cho Tần Thi Âu rót một ly rượu có ánh sáng màu vàng nhạt, nói cho hắn biết : "Người trước hôn môi miệng cá năm giây, sau đó đem rượu này một hơi uống cạn sạch, BOSS, sau đó party mới có thể bắt đầu."

Mặc dù Tần Thi Âu rất thích ăn cá tuyết Thái Bình Dương, hơn nữa ngư trường của hắn sau này còn nhất định dùng cá tuyết Thái Bình Dương làm chủ. Nhưng điều này không có nghĩa là hắn muốn hôn môi với quái vật mỡ nhờn này.

Giương cười, Tần Thi Âu nói sang chuyện khác, nói: "Đây là rượu gì ? Sago, người cũng biết, ta chỉ thích uống rượu vang đá (Ice Wine)."

Sago cười hắc hắc nói: "Đây là một loại đặc sản khác của trấn Farewell, rượu Rum —— thét lên!"

Tần Thi Âu mới không muốn đem nụ hôn đầu tiên đưa cho một con cá chết sau đó đi uống loại rượu cao độ này, hắn muốn chạy, nhưng bị người vây quanh rồi, ngay cả Auerbach đều tiến lên ngăn hắn: "Tần, đây đúng là quy củ trấn Farewell, đến đây đi!"

Đều nói tới mức như vậy rồi, Tần Thi Âu còn có thể làm thế nào?

Hắn chỉ có thể cười khò ngồi xổm người xuống, con mắt cùng con mắt tuyết Thái Bình Dương đối mặt, bủ môi cùng miệng cá tuyết Thái Bình Dương hôn môi cùng nhau, lúc này mọi người bắt đầu đếm ngược : "5, 4, 3, 2, 1. . ."

"Ah, đáng chết!" Tần Thi Âu biết rõ những người này đùa giỡn hắn, năm giây về sau lập tức rút lui ra.

Tiếp theo, Sago đem một ly rượu Rum đưa tới cạnh môi của hắn, hắn bung lên rượu hướng mọi người ý bảo, ngửa đầu liền nốc xuống dưới!

"Oa ah! ! !" Rượu mạnh vào trong bụng, Tần Thi Âu nhin không được hết lên, hắn cuối cùng biết rõ vì cái gì rượu này gọi 'Thét lên' rồi, sau khi uống xong, người quả thực sẽ thét lên.

Trước kia trên cái miệng của hắn tất cả đều là mùi của cá tuyết Thái Bình Dương, đã muốn rất kích thích, nhưng đợt rượu mạnh tiến vào miệng của hắn, hắn cảm giác đầu lưỡi của mình bắt đầu trực tiếp thiêu đốt, sau đó lửa cháy bùng bùng từ cổ họng một đường đốt tới trong bụng, đã muốn phân biệt không xuất ra là mùi cá càng nồng hay là rượu mạnh càng cay.

"Rống rống! Hoan nghênh đi vào tòa đảo ở biên giới của thế giới phương Tây!" Một đoàn người thét lên theo, tiệc tối rốt cục bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tế Phẩm Của Hải Thần

Party thú vị ngay ở chỗ quá trình tham dự, Tần Thi Âu ăn cũng không nhiều, nhưng rất vui vẻ.

Khoảng một tuần sau khi party kết thúc, Tần Thi Âu nhận được điện thoại của tiểu Blake, phòng đấu giá Lee's Brother đã đem tuyên truyền công tác làm được đầy đủ rồi, ngày 18 tháng 4 chính là trọng đầu hí năm nay của bọn họ, bán đầu giá mùa xuân.

Ở trong ngành đấu giá thì bán đầu giá mùa xuân cùng bán đầu giá mùa thu là trọng yếu nhất, kể cả phòng đấu giá Sotheby's, Christie's, Hàng Đức Hongkong. . . đang chuẩn bị bán đầu giá mùa xuân cũng được cử hành trong vài ngày gần đây. Có thể nói vào những ngày này hàng năm đều là thịnh yến của người sưu tầm.

Mỗi một lần đấu giá luôn luôn sẽ có tiêu vương*, tiêu vương lúc này của phòng đấu giá Lee's Brother chính là pho tượng thanh đồng Perseus and Medusa của Tần Thi Âu.

(*)Đại khái là vật phẩm áp trực, quyết định lợi nhuận và danh tiếng của lần đấu giá, được dùng để đấu giá vào cuối cùng.

Pho tượng xuất hiện liền tạo nên địa chấn trong giới trân tàng ở Châu Âu, tác phẩm của tinh công chi phụ Cellini vốn sẽ không nhiều. Cho đến ngày nay, trải qua gần 500 năm thiên tai nhân họa, tồn tại thế thì càng thiếu, nhất là đồng điều to lớn.

Đối với giới điêu khắc thì tác phẩm của Cellini có ý nghĩa cũng không kém với tác phẩm « Mona Lisa » trong giới hội họa. Nhất là vào cuối thế kỷ 19, pho tượng này còn bị mất tích lần nữa, hiện tại lại lần nữa được tìm về, tự nhiên lại càng tăng thêm vài phần sắc thái truyền kỳ.

Tất nhiên là gia tộc Blake muốn mời Tần Thi Âu tham gia hội đấu giá, địa điểm là một khách sạn năm sao ở Ottawa. Chính phủ địa phương còn vận dụng đặc công đến hiệp trợ phòng đấu giá tiến hành công tác bảo an, hết thấy có vẻ long trọng lại chính thức. Trước khi hội giá bắt đầu, tất cả vật phẩm đấu giá đều đặt ở sảnh triển lãm, Tần Thi Âu cùng đi quan sát với tiểu Blake.

Hội đấu giá lần này tổng cộng có 48 kiện tác phẩm nghệ thuật tham gia đấu giá, ở trong đó bao gồm thi họa, tượng điêu khắc gỗ, đồng điêu, đồ gốm, đồ sứ, đồ dùng trong nhà, vàng bạc khí cùng tạp thức đồ cổ... đều có đầy đủ hết.

Tại hiện trường, được chú ý nhất tự nhiên là pho tượng thanh đồng « Perseus and Medusa », một đám lão già mang theo dày đặc kính mắt vây quanh ở bốn phía, trong tay mỗi người đều có một cái kính lúp, liếc mạng tròng mắt nhìn pho tượng, giống như hận không thể đem thứ này nhét vào trong mắt mình.

Tần Thi Âu quan sát phía, vậy mà lại thấy được một bức tranh khác của Picasso, tên là « Nữ Nhân Đầu Tượng ». Hắn cẩn thận nghiên cứu một lần, cảm giác bức tranh này cùng với lúc mình còn ở nhà trẻ về bấy không khác nhau lắm, so với bức « Nữ Nhân Cầm Vàng » của hắn khó coi hơn nhiều.

Điều này làm cho hắn có chút lòng tin, hắn cảm giác chỉ cần có bức « Nữ Nhân Đầu Tượng » này ở đây thì giá cả của « Nữ Nhân Cầm Vàng » sẽ không thấp.

Có câu nói nói như thế nào ấy nhỉ, không sợ không nhìn được hàng chỉ sợ hàng so với hàng nha, so một lần thì bức họa kia của hắn cũng không tệ lắm.

Nếu như nói bức tranh của Picasso làm cho Tần Thi Âu vô pháp thường thức, vậy sau khi hắn nhìn qua khác một bức tranh khác liền làm cho hắn có cảm giác điên cuồng —— bức tranh kia tên là « Tranh Chấm Màu ». Chính là một ít đồ án hình tròn màu sắc rực rỡ với từng màu khác nhau được xếp đặt chỉnh tề ở trên vải vẽ tranh sơn dầu.

"Vật này, không lẽ cũng là tác phẩm nghệ thuật đem tới đấu giá a ?" Tần Thi Âu hoài nghi hỏi tiểu Blake.

Tiểu Blake anh tuấn nhún nhún vai, nói: "Người đã đoán đúng, đúng vậy, nó chính là."

Tần Thi Âu không muốn ở nơi công cộng biểu hiện ra sự vô tri của mình, nhưng là hắn lại nhịn không được trợn trắng mắt: "Nếu như không phải Thượng Đế điên rồi, thì chính là nhóm người sưu tầm này điên rồi!"

Tiểu Blake cười giải thích nói: "Nếu như người không thể thường thức nó thì việc này rất bình thường, nhưng ta phải hướng người giới thiệu một lần, tác giả của bức tranh này tên là Damien Hirst, là nghệ thuật gia đương đại đắt tiền nhất của nước Anh."

Tần Thi Âu không muốn nhiều lời, nếu như nghệ thuật đương đại chính là ở trên vải vẽ tranh sơn dầu khoanh vòng tròn, vậy hắn còn là đi thường thức tranh sơn thủy của Trung Quốc a, đây mới thực sự là nghệ thuật!

Đại khái nhìn vài lần thì hắn chuẩn bị rồi đi, kết quả lúc đi qua một cái pho tượng, bỗng nhiên từ sâu trong đáy lòng xuất hiện một loại cảm giác rung động.

Đây là một loại cảm giác chưa bao giờ có, nếu cố gắng hình dung một lần, thì chính là linh hồn đang phản khởi đến run rẩy. Ở dưới sự điều khiển của loại cảm giác này, Tần Thi Âu dừng bước lại nhìn về phía pho tượng ở bên người.

Pho tượng kia có hình dáng một cái quả táo, lớn bằng khoảng nắm đấm người trưởng thành, cụ thể thì không rõ tính chất lắm, cùng loại với khối sáp, nhưng càng thêm đục ngầu, toàn thân vàng xám, không thể nào mỹ quan.

Tiểu Blake là người làm ăn khôn khéo, nhìn thấy Tần Thi Âu dừng lại xem pho tượng hình quả táo này, liền hỏi: "Như thế nào, cảm thấy hứng thú sao? Đó là một đồ chơi nhỏ không tệ lắm, căn cứ vào phân tích của than mười bốn thì nó sinh ra đời vào thế kỷ 18, là đồ cổ chân chính."

Chẳng biết tại sao, thứ này đối với Tần Thi Âu sinh ra mãnh liệt lực hấp dẫn, hoặc là nói, thứ này đang hấp dẫn Hải Thần Chi Tâm của Tần Thi Âu.

Bất quá, Tần Thi Âu không muốn biểu lộ ra ý nghĩ thật sự của mình, liền khinh thường nói: "Đây cũng là đồ cổ? Ah, Thượng Đế, hôm nay ta đã bị kích thích nhiều lắm —— không không, phải nói là hôm nay ta học được nhiều thứ lắm."

Tiểu Blake vui sướng cười nói: "Thôi đi, Tần, ánh mắt của người đã muốn nói cho ta biết ý nghĩ chân thật của người, người rất muốn có nó, đúng không? Trên thực tế, ánh mắt của người rất không tồi, đừng nhìn cái tiểu chút chút này hình dạng không tốt, giá trị của nó ở chỗ thân phận của nó, biết rõ nó là cái tính chất gì sao? Long Diên Hương!"

Long Diên Hương rút cuộc là thứ gì, đến hiện nay vẫn là một cái nghi hoặc. Sau khi khoa học cận đại phương Tây đem nó phân tích thì nói nó chỉ là thứ được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, mà ở trong thời đại viễn cổ của phương Đông cùng phương Tây, đều đem loại hương liệu này xem như bảo vật.

Tần Thi Âu lại nhìn pho tượng quả táo này vài lần, sau đó liền vào trường đấu giá làm chuẩn bị. Sau khi hắn ngồi xuống thì tiểu Blake giới thiệu một gã nam tử trung niên mang theo gọng kiềng màu vàng cho hắn, người này tự giới thiệu mình là Alen Brendon, là một gã chuyên gia về tài chính.

Mười giờ sáng, đúng giờ bắt đầu hội đấu giá, mà kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất dĩ nhiên chính là cái kiện tác phẩm nghệ thuật hiện đại làm Tần Thi Âu rất chú ý « Tranh Chấm Màu ».

Làm cho Tần Thi Âu khiếp sợ chính là bức tranh này ở trong mắt hắn chỉ là bức tranh rậm chó không kêu vậy mà bán ra giá cao đến 240 vạn Canadian dollar!

"Chẳng lẽ trình độ giám định và thường thức nghệ thuật của lão tử lại kém như vậy ?" Tần đại quan nhân có chút như đưa đám.

So sánh xuống thì tâm tình của Alen Brendon ở bên cạnh liền tương đối cực đoan rồi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cút chó! Những tên này đều điên rồi sao? Cái này chỉ là một bức vải vụn! Một bức vải vụn nên xuống Địa ngục ! Bọn hắn vậy mà nguyện ý hao tốn 240 vạn đến mua! Hết thầy đều là cút chó!"

Tần đại quan nhân kinh ngạc nhìn xem Alen Brendon, vị đại thúc này là đang thù phú sao?

Lập tức, cũng không lâu lắm thì mấy món đồ của Tần Thi Âm lên sân khấu rồi, xuất hiện đầu tiên chính là bức tranh Arthur Pinajian.

Kết quả xuất hiện một màn làm cho Tần Thi Âm xấu hổ, nhiều bức họa hợp cùng một chỗ như vậy lại không có người chú ý. Phải biết rằng ngay từ lúc đầu đấu giá 《 Tranh Chấm Màu 》, ít nhất cũng có năm sáu vị người sưu tầm tranh nhau báo giá.

Những bức tranh này có giá bắt đầu là 100 vạn Canadian dollar, đấu giá sư dất cuồng hống rống lên vài âm thanh, cuối cùng là hai vị thanh niên họa sĩ quốc tịch Mỹ hợp sức lại đập giá nắm bắt những bức tranh này.

Sau đó đã kích khác lại xuất hiện, hai bức tranh Picasso là được đấu giá liên tiếp, đầu tiên đánh ra chính là《 Nữ Nhân Đầu Tượng 》mà Tần Thi Âm rất chướng mắt.

Giá khởi điểm của bức tranh này là 600 vạn Canadian dollar, giá cả vừa báo đi ra thì có một gã người sưu tầm quốc tịch nước Nga nâng giá thêm 50 vạn. Sau đó lại có người liên tục báo giá cạnh tranh, cuối cùng thì giá cuối của bức tranh này đạt đến 860 vạn Canadian dollar.

Xuất hiện tiếp theo chính là 《 Nữ Nhân Cầm Vàng 》, kết quả giá khởi điểm của bức tranh này vậy mà chỉ có 180 vạn Canadian dollar, so về 《 Nữ Nhân Đầu Tượng 》 quả thực là một trời một vực.

Sắc mặt Tần Thi Âm lập tức trở nên khó coi, tiểu Blake vội vàng giải thích, thấp giọng nói: "Đừng kích động, tiểu nhị, 《 Nữ Nhân Đầu Tượng 》 chính là tác phẩm vào thời kỳ thành thực của Picasso tiên sinh, mà bức tranh này của người chỉ là bức tranh mà hắn tiện tay vẽ vào thời kỳ chuyển hình. Người phải biết rằng Picasso là một gã cao sản nghệ thuật gia, tác phẩm của hắn có đến mấy vạn bức tồn tại đến giờ. Nói thật, bức tranh này của người bán đi với cái giá tiền này đã tính không thấp rồi."

Bất quá tiểu Blake lại an ủi Tần Thi Âm thêm một lần: "Vừa rồi ta nhận được điện thoại, bức 《 Hoa Hường Dương 》mà Pinajian phông chế ta đã nhờ bằng hữu giúp người bán đi rồi, bán cho viện bảo tàng New York, giá tiền là 54 vạn Canadian dollar."

Tin tức này lập tức làm cho Tần Thi Âm mặt mày hớn hờ, vốn hắn cũng không ôm hi vọng vào bức tranh giả kia, kết quả vậy mà có thể bán ra hơn 50 vạn Canadian dollar, vậy cũng là phát tài ngoài ý muốn.

Trong lúc Tần Thi Âm trao đổi với tiểu Blake, đợt đấu giá 《 Nữ Nhân Cầm Vàng 》 cũng bắt đầu rồi.

Dù sao thì mặt mũi của Picasso đại gia cũng lớn ,nên cứ việc giá trị bức tranh này không được coi trọng, nhưng mấy vị người sưu tầm quốc tịch nước Nga cùng quốc tịch Trung Đông vẫn là bắt đầu tranh đoạt. Cuối cùng một vị phú thương của Ả Rập dùng giá 180 vạn Canadian dollar chụp được bức tranh này.

Đại khái đấu giá được mười kiện tác phẩm nghệ thuật thì hội đấu giá bắt đầu nghỉ ngơi, sau khi quay lại thì trái táo Long Diên Hương mà Tần Thi Âm chú ý liền lên đài.

Rất trùng hợp, tên gọi của Long Diên Hương hình trái táo này dĩ nhiên là 'Hải Thần mỹ thực', đấu giá sư giới thiệu nói: "Đây là ban tặng tới từ biển cả, chúng ta đã từng hỏi qua chuyên gia về đại dương là giáo sư Bullock Hasen của đại học Toronto. Căn cứ vào khảo chứng của hắn, tác phẩm nghệ thuật này là tế phẩm mà các ngư dân dùng để dâng cho Hải Thần vào thế kỷ thứ 18. . Giá khởi điểm của nó là —— 160 vạn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nửa Ưc Phú Ông

Máy phân tích Cacbon14 sẽ không biết làm giả, thứ này tốt xấu gì cũng là đồ cổ của thế kỷ 18, cho nên Tần Thi Âm biết rõ giá tiền của nó sẽ không thấp. Bất quá 160 vạn cũng không tính toán cao, vì vậy giá cả vừa ra tới, hắn liền giơ tay lên hô một tiếng: "165 vạn."

Những người sưu tầm khác đoán chừng là thấy hắn lạ mắt nên không ít người ở hàng phía trước đều quay đầu lại nhìn hắn, phú thương Ả Rập lúc trước chụp được Nữ Nhân Đầu Tượng cũng phát phát tay, nói: "170 vạn!"

Tần Thi Âm cười cười không nói lời nào, hắn đang đợi những người khác báo giá, đợi đến lúc đi ra giá cuối cùng lại trực tiếp nâng giá liền có thể chụp đến, giám bớt phiên toái như vậy.

Quả nhiên, đằng sau lại có hai người báo giá, đem giá cả tăng lên tới 190 vạn, đấu giá sư hô một tiếng '190 vạn lần đầu tiên', Tần Thi Âm liền giơ tay lên,

cất cao giọng nói: "200 vạn!"

Alen Brendon ngồi ở bên cạnh hần mở tay ra làm cái tư thế bắt đắc dĩ, hần đối với Tần Thi Âu cười nói: "Người trẻ tuổi, tinh táo, tinh táo, không nên vọng động, đây chính là 200 vạn ah, ngươi liền mua một khối gỗ nát ?"

Tần Thi Âu quay đầu sang cười nói: "Không có biện pháp, có tiền, tùy hứng!"

Đối với một kiện điêu khắc Long Diên Hương của thế kỷ 18 không có được khảo cứu từ phía chính phủ thì 200 vạn Canadian dollar đã là giá cực hạn, ngay cả vị phú thương Á Rập đều không phản đối rồi, lác đầu buông tha cho cạnh tranh.

200 vạn, Hải Thần mỹ thực cứ như vậy tới tay. Brendon vẫn còn lác đầu, ngược lại thì Tần Thi Âu cảm giác được việc này cũng không có gì. Hần có dự cảm, thứ này sẽ mang đến kinh hi cho hần.

Những vật phẩm đầu giá đằng sau lại không có gì làm Tần Thi Âu cảm thấy hứng thú, ngược lại có một bức tranh bút lông của Tề Bạch Thạch đại sư làm hần rất động tâm, cũng có giác ngộ vì dân tộc mua về quốc bảo. Đáng tiếc giá cả rất cao, giá sau cùng dĩ nhiên là 1550 vạn Canadian dollar, đem toàn bộ tiền trên người hần gộp lại cũng không đủ.

Cuối cùng tưởng áp trục, chính là pho tượng « Perseus and Medusa » rồi, đều không cần đầu giá sư nói thêm cái gì, thứ này vừa được nhắc đi ra thì con mắt của nhóm người suu tầm ở hiện trường liền sáng lên.

Trên thực tế, lần này có không ít người tham gia hội đấu giá, theo như tiểu Blake nói thì đều vượt qua hai trăm người rồi. Nhưng lúc trước có ít nhất năm mươi người vẫn không nhúc nhích trong lúc đầu giá bốn mươi bảy kiện tác phẩm nghệ thuật, không hề nghi ngờ, những người này đều đang chờ đợi pho tượng này.

". . . Chúng ta cho giá khởi điểm là 2400 vạn Canadian dollar, mỗi lần tăng giá 100 vạn Canadian dollar!"

Đầu giá sư vừa mới nói xong, một vị phú hào mập mạp của Nga lập tức đứng lên, kêu lên: "2600 vạn!"

"2700 vạn!"

Một gã nam tử trung niên ưu nhã liền báo giá ngay sau đó, tiểu Blake thấp giọng giới thiệu cho Tần Thi Âu: "Người này đến từ gia tộc Bergen nước Anh, đây chính là một cái gia tộc quý tộc có uy tín lâu năm khởi nguyên vào thời kỳ văn hóa Phục Hưng."

"2800 vạn!"

"Hần là người suu tầm nước Pháp, gia tộc có một nhà máy sắt thép."

"2900 vạn!"

"Người này tới từ Italy, nghe nói gia tộc của hần đều có sinh ý tới lui với Mafia."

Tần Thi Âu mừng rỡ xem những người này đấu giá, giá cả càng cao tự nhiên đối với hần càng có lợi, nếu không phải hội đấu giá có quy định chủ nhân không thể nâng giá, hần hận không thể đem giá cả trực tiếp nâng lên 3500 vạn.

Kết quả, không có gì là trùng hợp, đúng vào lúc này, vị phú hào Á Rập lúc trước đại xuất danh tiếng phát phát tay bình thản nói: "3500 vạn!"

Hần vừa báo giá tiền đi ra, giống như là có người đốt lên pháo nổ ở hiện trường, mọi người lập tức bắt đầu kinh hô.

Lại có một gã cự ngạc của Nga đứng người lên, nói: "3600 vạn!"

Tần Thi Âu chăm chú che đũng quần, không được không được, sắp lên đỉnh rồi, muốn tới rồi!

Việc này làm những phú hào đến từ Châu Âu kia nổi giận, tòa đồng điều này chính là một trong những tác phẩm tiêu biểu trong thời kỳ văn hóa Phục Hưng của Châu Âu. Bị thất lạc ở chiến tranh thế giới lần thứ nhất, chỉ cần là người Châu Âu hoi có một chút cảm giác về vinh dự chủng tộc đều muốn đem nó tìm về. Hiện tại pho tượng này rốt cục xuất hiện, bọn hần há có thể không hành động gì?

Ở trong mắt các phú hào Châu Âu, cự ngạc của Nga cùng thổ hào vùng Trung Đông quả thực là khinh người quá đáng, bọn hần cho rằng đây là nơi nào? Bọn hần cho rằng ở đây mình còn có thể một tay che trời sao?

Những tác phẩm nghệ thuật lúc trước, các phú hào Châu Âu y vào thân phận mình nên không có tham gia đấu giá, đã xem như cho những người này mặt mũi. Hiện tại xem ra đám thổ hào này cũng không nể mặt bọn hần, như vậy các phú hào Châu Âu liền không cần khách khí.

Mấy người đại biểu của đại gia tộc Châu Âu tiến tới cùng một chỗ thấp giọng nói thăm một hồi, sau đó phái ra một cái đại biểu báo lại giá: "4000 vạn!"

Nghe được cái giá tiền này, mấy vị cự ngạc của Nga liếc nhau, sau đó không hẹn mà cùng lác đầu. Tuy bọn hần rất muốn nắm bắt pho tượng có biểu tượng ý nghĩa này, nhưng rất hiển nhiên, trong lòng bọn họ thì pho tượng kia không đáng 4000 vạn.

Đầu giá sư cũng hiểu được cái giá tiền này đã không sai biệt lắm, hần vừa muốn kêu gọi đầu hàng, kết quả thổ hào Trung Đông lại giơ tay lên: "4500

vạn!"

Vừa báo giá, thổ hào Trung Đông vừa lạnh lùng nhìn xem những phú hào Châu Âu kia, ngụ ý không nói cũng rõ : thế giới hiện tại đã không phải là thế giới mà Châu Âu xưng bá của tám mươi năm trước, các người muốn giặt đồ từ trong tay của tín đồ đạo Hồi chúng ta, vậy thì ra điểm huyết a.

Các phú hào Châu Âu tức giận đến sắp nổi điên, đây là quốc bảo của bọn hắn, vô luận như thế nào thì bọn hắn cũng phải lấy về, lại là có người can rằng nói: "4600 vạn!"

Thổ hào Trung Đông vùng tay lên, lần này đều không cần tới hắn tự mình mở miệng, một gã nam tử có cách ăn mặc của trợ lý lớn tiếng nói: "5000 vạn!"

Nghe được cái giá tiền này, Tần Thi Âu con mắt trực tiếp sung huyết đỏ bừng, tay của hắn không che được quần rồi, muốn ra thì ra a, hiện tại đổi thành che trái tim

Việc này làm các phú hào Châu Âu có chút chịu không được rồi, những người này tụ lại cùng một chỗ thì thâm trong chỗ lát, cuối cùng hữu khí vô lực* tăng giá nói: "5200 vạn!"

(*)Kiểu nói giống mấy người bệnh về đường hô hấp hay người sắp về trời.

"5500 vạn!" Trợ lý của thổ hào Trung Đông ngao nghễ báo giá nói.

Tiểu Blake dùng sức cầm tay Tần Thi Âu, nói: "Chúc mừng người, Tần, người tiến vào hàng ngũ chuẩn ức vạn phú ông!"

Tần Thi Âu kéo tay về, tiếp tục che lấy trái tim. Hắn đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho nhân viên cấp cứu không.

Cũng may, báo giá rốt cục đình chỉ, thổ hào Trung Đông dùng 500 vạn giá cả thiên thể cho các phú hào Châu Âu một kích trí mạng. Ở sau khi bọn hắn báo ra giá 5500 vạn thì liên minh tạm thời của các phú hào Châu Âu cuối cùng cũng tan rã.

Đấu giá sư có tiết tấu hô xong ba lượt báo giá, sau đó dùng sức gõ một chùy, cao giọng nói: "Tiêu vương sinh ra đời, đến từ Các tiểu vương quốc Ả Rập thống nhất Afif Sheikh Khalifa Benza Jerzy Dea Lerner Hayyan tiên sinh dùng giá 5500 vạn lấy được pho tượng thanh đồng « Perseus and Medusa », chúng ta hãy vỗ tay một tiếng để chúc mừng hắn!"

"Ba ba ba!" Âm thanh vỗ tay của Tần Thi Âu đặc biệt vang dội.

Các phú hào Châu Âu nản lòng thoái chí, bọn hắn theo lễ tiết chào hỏi một cái rồi sau đó liền lần lượt rời đi, không còn có tâm tư tham gia tiệc tối về sau.

Bức hàng nhái « Hoa Hường Dương » được 54 vạn, những bức tranh khác của Pinajian được 100 vạn, tranh Picasso được 180 vạn, tăng thêm thứ này 5500 vạn, giá trị con người của Tần Thi Âu lập tức ép sát 6000 vạn.

Bất quá, hắn còn muốn giao nạp thuế thu nhập cá nhân của đấu giá tác phẩm nghệ thuật, Canada yêu cầu là 22%, nhưng Auerbach nói cho hắn biết có thể hợp lý tránh thuế, hơn nữa đã giúp hắn nghĩ kỹ phương án tránh thuế.

Cho nên bất kể nói thế nào thì lúc này hắn đã thật sự trở thành thổ hào.

Tiệc tối vẫn là tiến hành tại nhà hàng cấp năm sao tên là 'Bốn Mùa' này, tiểu Blake mang theo Tần Thi Âu chạy bốn phía, giới thiệu không ít phú hào của Canada cho hắn.

Uống một bụng Champagne, lúc Tần Thi Âu từ WC trở lại thì nhìn thấy tiểu Blake đang đứng chung một chỗ trò chuyện vui vẻ với người ngồi ở bên cạnh hắn trong buổi đấu giá tên là Alen Brendon, liền đi tới.

Tiểu Blake giờ lên chén rượu, Tần Thi Âu liền biết, hắn lại muốn giới thiệu người nào cho mình nhận thức.

Quả nhiên, lúc này đây tiểu Blake đem chén rượu đưa về hướng Alen Brendon, mỉm cười nói: "Tần, ta nhớ người đã nhận thức Alen rồi, hiện tại xin cho phép ta giới thiệu lại một lần. Vị này chính là Alen Brendon, tổng giám đốc của chi nhánh ngân hàng Montreal tại tỉnh Labrador - Newfoundland, các người đều tới cùng một chỗ, nên có thể trao đổi nhiều một chút."

Có thể làm được chủ tịch của một ngân hàng, hơn nữa còn là quan to cốt cứ một phương, tự nhiên thủ đoạn giao tế của Alen Brendon sẽ không kém. Tần Thi Âu lại gặp nột toàn bộ phương vị thêm lần nữa, hơn nữa dùng chính là tiếng phổ thông!

Tần Thi Âu biết rõ ý tứ của Brendon, hắn cũng dùng tiếng phổ thông nói rất dứt khoát : "Yên tâm đi, tiểu nhị, số tiền kia của ta sẽ gửi ở trong ngân hàng của các người. Bất quá, tạm thời đừng chào hàng cho ta cái gì sản phẩm quản lý tài sản, bởi vì ta muốn yên tĩnh . ."

"Yên tĩnh, yên tĩnh* là ai ?" Brendon ra vẻ mê mẩn hỏi.

(*)Nguyên văn là tĩnh tĩnh, nghĩa là yên ổn, yên bình, yên tĩnh... cũng là cách gọi một người(thân). Tên này lại có ý hiểu thành ý thứ hai.

Tần Thi Âu nở nụ cười, hắn tự nhiên biết rõ nguyên nhân của tiết mục ngắn này, có thể nhìn ra được Brendon vì bắt lấy hơn 5000 vạn này của hắn cũng là rơi xuống khổ công phu.

"Các người trò chuyện vô cùng vui vẻ, không ngại thêm vào một người chứ ?" Một cái âm thanh ôn hòa vang lên, Tần Thi Âm vừa quay đầu lại, thấy được thổ hào Trung Đông đã mua xuống « Perseus and Medusa » mỉm cười đi tới.

Tần Thi Âm tự nhiên sẽ không ngại nhận thức một vị thổ hào Trung Đông, về phần loại ngân hàng gia như Brendon này, đối với bằng hữu như vậy càng là cầu tri nhược khát.

Hình như là tiểu Blake lúc trước muốn chiêu đãi vị thổ hào tên là Afif Sheikh Khalifa Benza Jerzy Dea Lerner Hayyan Ả Rập này ấy nhỉ, nhưng người ta sau khi đến tiệc tối liền lãnh ngạo đứng ở một góc của đại sảnh rồi tự uống một mình, như vậy dù da mặt của hắn lại dày cũng không có ý tứ đi lên quấy rầy người ta.

Vài người đều không có trao đổi sâu hơn, chỉ là trong lúc đó giúp nhau nhận thức một lần liền rồi đi, Tần Thi Âm không đợi yến hội chấm dứt, hắn trực tiếp dùng tư lực không mạnh lắm lý do liền lựa chọn đi đầu trở lại gian phòng.

"Đi thôi, Tần, hảo hảo hưởng thụ phần lễ vật mà tối nay ta chuẩn bị cho người, hi vọng người sẽ yêu thích." Tiểu Blake nháy mắt nói, còn cười giống như một đầu tiểu hồ ly giáo hoạt.

Tần Thi Âm quả thật đã say khướt rồi, bất quá hắn trở về sớm như vậy là vì muốn nghiên cứu một lần 'Hải Thần mỹ thực' vừa mới lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cường Hóa Hải Thần Chi Tâm

Gian phòng của Tần Thi Âm nằm ở tầng 15, gia tộc Blake đặt cho hắn phòng tổng thống ở trong truyền thuyết, hai bên hợp tác quả thực phi thường vui sướng.

Phòng tổng thống đều không cần quét tước, có nhân viên phục vụ chuyên môn chờ ở cửa ra vào, sau khi xác nhận thân phận liền mở cửa cho hắn.

Vào gian phòng, Tần Thi Âm bất chấp thương thức xa hoa trang trí, trực tiếp đi về hướng phòng ngủ. Kết quả hắn đi đến cửa phòng ngủ liền nhìn thấy một cái yêu điệu nữ lang đang cười quyến rũ đột nhiên xuất hiện!

Đây là muốn nào loại nào? ! Đầu óc Tần Thi Âm bị rượu còn tra tấn có chút mơ hồ, lần đầu tiên nhìn thấy nữ lang thì hắn còn cho là mình vào nhầm gian phòng.

Nữ lang này rất là diễm lệ, tiêu chuẩn da trắng tóc vàng của gái tây, trên người mặc quần áo cũng diễm lệ, cặp đùi đẹp thon dài bị tất chân màu đen huyền bí bao lấy, trên chân mang giày cao gót có gót giày vượt qua 8 cm, một cái hân mày hay một nụ cười đều có mị hoặc mười phần.

"Thật ngại quá, có thể ta. . ." Tần Thi Âm vội vàng xin lỗi, nhưng lập tức nhớ tới cái nụ cười dâm đãng vừa nãy của tiểu Blake, cùng với một câu 'Ta chuẩn bị cho người một phần đại lễ'.

Như vậy hắn đã hiểu hết thấy, hắn khẳng định mình không có vào nhầm phòng, sau đó nữ lang khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói: "Tiên sinh, nước tắm của ngài vừa được chuẩn bị tốt rồi, ngài là muốn tắm một mình còn là ta và ngài cùng tắm với nhau ?"

Nói xong, nữ lang còn duỗi ra đầu lưỡi phấn nộn liếm liếm bờ môi đầy đặn màu đỏ thắm. Loại mị lực này làm cho cột cờ ở phía dưới của Tần Thi Âm trực tiếp dựng thẳng lên.

Tần Thi Âm không phải người có chủ nghĩa cấm dục, cũng không phải biện hộ sĩ, lại càng không phải là Liễu Hạ Huệ, có mỹ nữ như vậy ở trước mắt, đặt ở trước kia hắn chắc chắn sẽ không buông tha.

Hắn sẽ không khoắc lác chém gió cho rằng loại nữ nhân này rất bẩn, chẳng lẽ những nữ minh tinh trong ngành giải trí còn có thể sạch sẽ hơn so với những nữ lang cao cấp này? Một đám trùn thổ hào còn không phải chạy theo như vẹt?

Chỉ là, đêm nay có chuyện trọng yếu hơn phải làm, cho nên hắn chỉ có thể để cho nữ nhân rời phòng. Hắn không muốn đem bí mật về Hải Thần Chi Tâm của mình bộc lộ ra đến, dù là chỉ có khả năng sẽ bại lộ.

Nữ lang rời đi thì Tần Thi Âm nằm lên giường, hai tay nắm lấy pho tượng Long Diên Hương hình trái táo, tâm thần quay về trong đại dương ở đảo Farewell.

Ý thức Hải Thần Chi Tâm vừa xuất hiện, pho tượng Long Diên Hương ở giữa hai tay Tần Thi Âm bắt đầu trở nên ấm áp, vì vậy toàn thân của hắn lập tức cũng trở nên ấm áp, giống như là thời điểm một môi được tắm trong nhà tắm hơi, thoải mái thấu.

Loại cảm giác này kéo dài chừng một phút đồng hồ thì Tần Thi Âm bình thường trở lại. Lúc này hắn phát hiện ý thức ở trong đại dương của mình rõ ràng hơn, ở trong nước hắn có thể di động nhanh hơn, có thể càng thêm miễn cảm cảm nhận được trạng thái sinh mệnh ở trong nước, tầm mắt cũng càng rộng

rãi hơn.

Nếu như trước kia tốc độ di động trong nước của ý thức Tàn Thi Âu là đi bộ thì bây giờ chính là cưỡi xe đạp, tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần.

Những loài cá quanh giống như cũng cảm nhận được cái gì, rất nhanh một ít bầy cá tuyết Thái Bình Dương chập chòn bơi tới, vui sướng bơi lội qua lại ở trong Hải Thần ý thức.

Ý thức di chuyển, bầy cá tuyết Thái Bình Dương cũng theo sát ở bên cạnh, trên đường đi lại có vài loài cá khác cảm nhận được năng lượng thần bí trong ý thức nên cũng đi theo tới. Như vậy Hải Thần ý thức liền biến thành dê đầu đàn, dẫn đầu bầy cá tạp bơi về hướng khu san hô.

Phạm vi khu san hô lại làm lớn ra một ít, sứa Jellyfish cũng dài hơn, Tàn Thi Âu cảm nhận được hình như nó đang tại phân liệt, muốn phân thành hai bầy sứa Jellyfish, liền trợ giúp nó một tay.

Sau khi truyền năng lượng đi vào thì sứa Jellyfish diễn sinh nhanh chóng hơn, sau đó từ trung gian tách ra. Con được phân ra từ phía dưới theo dòng nước phiêu phiêu bơi về hướng khác của khu san hô.

Hiện tại một đầu sứa Jellyfish dài khoảng chừng 6-7m, nhìn qua lại giống một đầu rắn biển, bầy cá chung quanh càng hoảng sợ, nhìn thấy nó bơi tới liền ào ào tránh né, mà mấy con cá Taeniura lymma xinh đẹp lại nắm lấy cơ hội chui đi vào.

Cá Taeniura lymma có màu sắc rất tươi đẹp, thường thức tính rất không tệ, cá lớn bình thường đều dài hơn 30 cm, thậm chí có thể dài đến một mét. Mấy con cá này tự nhiên là cá nhỏ, trên người còn có từng chấm màu lam hình như quả trứng, trên cái đuôi có một đường vân dài hẹp màu lam, theo nó đong đưa, giống như một mặt lá cờ.

Hải Thần ý thức nhận được tăng cường, Tàn Thi Âu cảm thấy hưng phấn đến khó hiểu, hần tuần tra tới lui ở xung quanh khu san hô một hồi, đem một phần năng lượng dung nạp trong nước biển, tiếp theo hướng về phía Tây Bắc bơi đi.

Tàn Thi Âu là du động một cách mù quáng, chỉ vì để mở rộng biên giới Hải Thần ý thức, đụng phải không ít loài cá, hoặc là nói, không ít loài cá bị Hải Thần ý thức đưa tới.

Vào lúc này, cuối cùng thì Tàn Thi Âu cũng cảm thấy được đại dương có vẻ huyền lệ hơn nhiều.

Bơi một hồi, hần thấy được hơn mười con rùa đen nhỏ đang PHỤT PHỤT bơi lại phía hần. Trong số những con rùa đen này, con lớn nhất lớn nhất mới chỉ lớn bằng lòng bàn tay hần, thân hình trôi chảy, mai rùa đen kịt, trên mặt phân bố đều qua một ít chấm nhỏ màu vàng.

Vừa nhìn thì Tàn Thi Âu liền nhận ra thân phận của những tiểu tử này, đây là một chủng loại rùa tương đối quý hiếm ở trong đại dương, rùa Clemmys Guttata.

Loại rùa nước này là rùa loại nhỏ, những con chưa trưởng thành đều có hình dạng ngây thơ đáng yêu, là chủng loại ở vùng biển Bắc Mỹ.

Bởi vì rùa Clemmys Guttata ưa thích làm nũng đáng yêu, cho nên gần vài năm nay nhận lấy mọi người yêu thích, lọt vào trắng trợn lòng bắt.

Mặt khác, chủng loại rùa này đối với ô nhiễm cùng với vật chất có hại dị thường mẫn cảm. Bởi vì ô nhiễm nên chất lượng nước cũng chuyển biến xấu, ở rất nhiều nơi của vùng biển Bắc Mỹ đã muốn nhìn không tới thân ảnh của bọn nó rồi. Ở rất nhiều bang của nước Mỹ cùng Canada, chúng đều là sinh vật được bảo vệ.

Từ lúc vào đầu thế kỷ 21 thì Ủy ban về tình trạng động vật hoang dã có nguy cơ bị tuyệt chủng của Canada(COSEWIC*) liền đem nó định thành loài vật dễ dàng bị tổn thương, hô hào mọi người tiến hành bảo vệ. Nhưng bởi vì ở thị trường sừng vật cung không đủ cầu nên loài rùa nước này vẫn bị bắt lấy như cũ.

(*)Committee on the Status of Endangered Wildlife in Canada.

Đối với loại sinh mệnh này, Tàn Thi Âu sẽ không keo kiệt một ít năng lượng Hải Thần, hần đem năng lượng tản ra, làm cho rùa nhỏ càng thêm tràn đầy sức sống.

Chỗ ẩn thân của những con rùa nhỏ này là cửa biển của một con sông. Chính là những nơi có nước biển tương đối tinh khiết như vậy mới có thể nhường cho chúng sinh tồn.

Tàn Thi Âu theo cửa biển đi về hướng thượng lưu sông, đi tới đi tới mới phát hiện cái này không phải là con sông ở ngư trường của mình sao? Lại hướng lên chính là núi nhỏ Caballe.

Nước của núi tuyết chính là tinh khiết, sau khi Hải Thần ý thức đi tới con sông nhỏ này thì thậm chí có thể hấp thu đến một ít năng lượng, làm cho Tàn Thi Âu mừng rỡ không thôi.

Ý thức một đường di chuyển lên trên, rất nhanh đến chỗ thác nước nhỏ mà hần đã từng tới qua. Chỉ cần có nước thì Hải Thần ý thức có thể vô hướng mà bắt lợi, Tàn Thi Âu ngược dòng từ dưới lên, đi thẳng lên trên thác nước nhỏ.

Lúc này, một cái đầu lông xù to lớn xuyên qua mặt nước xuất hiện ở trước mặt của hần.

Đầu lớn chớp chớp đôi mắt nhỏ đen kịt, ngốc núc ních quét nhìn ở trong nước, giống như cảm nhận được năng lượng của Hải Thần ý thức, nhưng muốn tìm lại tìm không thấy.

Chứng kiến tên gia hỏa lông xù này, Tần Thi Âm liền vui vẻ, đây chính là con gấu nâu nhỏ lớn giọng mà hắn và Auerbach gặp được vào lúc ban ngày của hôm trước.

Tình trạng của con gấu nâu nhỏ cũng không quá tốt, tuy con mắt nhắm đen nhưng thiếu khuyết sự linh động, bộ lông trên người cũng tương đối thô ráp âm đạm. Hải Thần ý thức đem nó bao vây lại, Tần Thi Âm có thể cảm nhận được cái bụng trên người của gấu nâu nhỏ này đang đói kêu vang.

Phòng chừng gấu nâu nhỏ một mực chờ đợi ở trên thác nước nhỏ muốn bắt cá ăn, kết quả ăn không đủ no nên đói thành bộ dạng này.

Vì vậy, Tần Thi Âm liền đem một ít năng lượng trong ý thức rót vào trong cơ thể gấu nâu nhỏ, con mắt của nó liền nhanh chóng trở nên linh động mà cơ cảnh, sức sống phóng đại, nhện không được đất cỏ, bắt đầu đối với bầu trời đêm tru lên: "Ngao ô! Ngao ô!"

Rời đi gấu nâu nhỏ, Hải Thần ý thức tiếp tục ngược dòng lên trên, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, hấp thu năng lượng kì diệu trong nước tuyết.

Cả buổi tối, Tần Thi Âm đều để Hải Thần ý thức dừng lại ở trong dòng suối nhỏ, nhắm mắt lại ngủ được rất ngon.

Cứ theo lẽ thường, sáng sớm đúng sáu giờ thì Tần Thi Âm tỉnh lại, toàn thân thoải mái, tinh lực dư thừa! Vươn vai một cái, kết quả liền có một đồng tro bụi cận bã rơi vãi lên trên chăn đệm, Tần Thi Âm cẩn thận quan sát, mới phát hiện những tro bụi cận bã này là từ pho tượng Long Diên Hương biến thành.

Xem ra, ở trong Long Diên Hương tựa hồ ẩn chứa năng lượng có thể cường hóa cho Hải Thần ý thức, mà một khi loại năng lượng này bị hấp thu mất thì nó liền biến thành gỗ mục.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngày Lễ Thứ Nhất

Đấu giá hội đã kết thúc, Tần Thi Âm cũng không có hứng thú ở lại Ottawa nên trực tiếp dẹp đường hồi phủ.

Tiểu Blake muốn mời Tần Thi Âm ở lại Ottawa chơi một thời gian ngắn, thuận tiện giới thiệu cho hắn vài người bạn. Nhưng Tần Thi Âm không có hứng thú gì, vẫn có ý định trở lại đảo Farewell, dù sao đó mới là địa bàn của hắn.

"Được rồi, nếu ngươi đã kiên trì, tiểu nhị, ta chỉ có thể chúc ngươi thuận buồm xuôi gió." Tiểu Blake tiếc nuối nói, tuổi của hắn và Tần Thi Âm không chênh lệch lắm nên rất có thể cùng một chỗ nói chuyện với nhau.

Tần Thi Âm cười nói: "Cảm ơn chiêu đãi của ngươi, người anh em, có rảnh thì tới trấn Farewell, ta sẽ mời ngươi uống Icewine."

"Có phải sẽ còn giới thiệu thêm một anh đẹp trai cho ta không?" Tiểu Blake đùa giỡn nói. "Tần, nói thật, tối hôm đó ngươi vậy mà đem Margarita đuổi đi, làm ta sợ muốn chết, không phải là ngươi thích nam nhân đi?"

Tần Thi Âm bật cười, nói: "Nếu thật là như vậy thì đóa hoa cúc kia của ngươi đã sớm biến thành hoa hướng dương."

Nói giỡn một lát thì tiểu Blake tiễn Tần Thi Âm lên máy bay.

Lúc Tần Thi Âm trở lại trấn Farewell thì chiếc President No.1 mà hắn mua trước kia cũng vừa đến. Đại lý tiêu thụ của Cadillac đem nó đưa tới trên thị trấn, thủ tục, giấy phép đều làm xong xuôi rồi, chỉ còn thiếu người điều khiển nó đi du lịch thế giới thôi.

Chiếc xe President No. 1 này mới đến trấn Farewell liền tạo thành oanh động không lớn không nhỏ. Kinh tế của trấn Farewell rất không lạc quan, nhất là sau khi mấy cái ngư trường lần lượt đóng cửa, không có cá có thể bắt, rất nhiều người đều thất nghiệp ở nhà.

Nhìn thấy chiếc xe SUV siêu cấp cao quý và khí phách này, những người tuổi trẻ kia thấy cái mình thích là thêm, không ngừng có người vây quanh xe để chụp ảnh.

Lúc Tần Thi Âm tiếp thu xe, thì có hai người thanh niên đang quan sát chiếc xe con này, hắn lên tiếng chào hỏi làm hai người thanh niên có chút xấu hổ, gãi đầu muốn rời đi.

Kết quả, Tần Thi Âm đem bản điều khiển ném cho hai người, cười nói: "Nếu như ưa thích, vậy thì chạy một vòng đi, bọn tiểu nhị, ta nghĩ số xăng còn tồn ở trong cũng đủ cho các ngươi thoải mái một lần."

Một bóng người đã đi tới, nói: "Tần, ngươi là một tiểu tử rất tuyệt."

Tần Thi Âu tập trung nhìn lại, nguyên lai là Trần trưởng William Hamleys. Người này vẫn là kiểu quần áo tây màu trắng của thân sĩ nước Anh như cũ, Leather Jacket, nơ cách ăn mặc, làm cho người ta cảm giác hắn giống như là từ trong phim điện ảnh thế kỷ mười chín của nước Anh đi ra.

"Trần trưởng, người tốt." Tần Thi Âu nắm tay với hắn.

Hamleys cười tủm tỉm nhìn xem chiếc xe hơi này, nói: "Ta nghĩ giá của chiếc President No.1 này nhất định không thấp."

Tần Thi Âu nghe thấy dây cung ca biết nhà ý*, hắn cười nói: "Ta rõ ràng, ta rõ ràng, Trần trưởng, ngày mai ta lập tức cùng Auerbach tiên sinh đi đem thuế nghiệm chính di sản cùng tiền nợ của ngư trường giao nộp lên."

(*)Ý chỉ việc chỉ cần nghe vài lời nói là có thể hiểu được người nói muốn biểu đạt điều gì, nguyên văn là huyền ca tri nhà ý.

Hamleys thoả mãn gật đầu, nói: "Nói chuyện với người thông minh chính là buông lỏng, tốt rồi, người tiếp tục chơi, ta muốn đi dạo quanh thị trấn một chút."

"Sao không ngồi xe của ta?" Tần Thi Âu mời nói.

"Người có bằng lái sao?" Hamleys mở ra chuyện cười hỏi.

Hắn chỉ là thuận miệng tiếp lời mà thôi. Canada cũng giống như nước Mỹ, vào lúc bọn nhỏ làm thẻ căn cước thì cũng có thể lấy được bằng lái.

Nhưng, Tần Thi Âu lại không có bằng lái Canada!

Buổi chiều Auerbach tới tìm hắn, cùng hắn cùng một chỗ thương thảo về vấn đề tránh thuế. So sánh với số thuế cần phải giao nộp của bức tượng và các bức tranh được đấu giá thì mấy loại thuế nghiệm chính di sản gì đó có thể chẳng đáng gì.

Ý tứ của Auerbach là dùng khoản thuế của đấu giá tác phẩm nghệ thuật đến triệt tiêu tiền nợ trước kia của ngư trường. Ngoài ra, hắn còn nghĩ biện pháp xin nộp thuế theo giai đoạn, như vậy sau này có thể dùng hóa đơn mua sắm đội thuyền khí giới của ngư trường đến triệt tiêu một bộ phận tiền thuế.

Tần Thi Âu không hiểu bao nhiêu, Auerbach cũng không hiểu rõ lắm. Bất quá lão là luật sư lâu năm có uy tín nên gặp nhiều biết nhiều, hắn chỉ đưa ra sơ án, sau này còn cần mời kế toán viên cao cấp chuyên môn đến xử lý.

Auerbach vẫn lưu lại ăn chực theo thường lệ, trước khi đi, lão còn nói thêm: "Ngày mai là ngày lễ thứ nhất từ khi người đến trấn Farewell, người muốn tham gia hay không?"

"Là ngày lễ gì?"

"Lễ Phục Sinh nha, đây chính là sự kiện lớn."

Lễ Phục Sinh xác thực là một cái ngày lễ trọng yếu phương Tây, xảy ra vào chủ nhật đầu tiên sau ngày trăng tròn đầu tiên vào hoặc sau ngày xuân phân.

Tín đồ Cơ Đốc(Kito) cho rằng, Lễ Phục Sinh tượng trưng cho sống lại cùng hi vọng, là vì kỷ niệm Chúa Giesu Christ bị đinh chết ở Thập Tự Giá và sống lại ở ba ngày sau đó.

Tần Thi Âu còn không có tham gia qua Lễ Phục Sinh, trong các loại lễ dương lịch thì hắn chỉ biết mỗi Lễ Giáng Sinh. Vì trong cuộc sống hắn còn là một tên tiểu phần thanh* cho nên khinh bỉ nhất cái loại thanh thiếu niên sinh ngoại mà quên đi ngày lễ của bản thổ.

(*)Đại loại chỉ những người tuổi trẻ tuân theo chủ nghĩa dân tộc, ghét Mỹ, Nhật, Hàn,... Tra google để biết chi tiết hơn.

Nhưng hiện tại hắn đã đi dân đến trấn Farewell, hơn nữa tiếp nhận ngư trường Đại Tần, như vậy sau này cùng những người trên thị trấn tự nhiên sẽ có rất nhiều trao đổi, cho nên nhất định phải dung nhập vào cuộc sống của bọn hắn. Không hề nghi ngờ, cùng nhau đón lễ với những người trên thị trấn là một cơ hội không tệ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Thi Âu liền mở ra xe mới khí phách đi thị trấn.

Auerbach đón hắn cùng nhau ăn điểm tâm, Tần Thi Âu nói ra: "Tối hôm qua ta tra một chút, bình thường Lễ Phục Sinh đều có hoạt động chúc mừng?"

"Đúng vậy, ngày mai ta sẽ dẫn người tham gia, hàng năm trên thị trấn đều có chuẩn bị tiệc tối phong phú cùng biểu diễn bắn pháo hoa."

"Bình thường mà nói thì kinh phí của những hoạt động này là như thế nào chia ra?"

"Chính phủ sẽ phụ trách một nửa, sau đó người trên thị trấn lại quyên ra một nửa."

Tần Thi Âu nghĩ nghĩ, nói: "Vậy thì tốt, ta sẽ phụ trách một nửa quyền góp kia của các dân chúng trên thị trấn, đại khái cần bao nhiêu tiền?"

Hắn làm như vậy, là vì cho mình dành được một cái thanh danh tốt. Dựa theo suy đoán của hắn cùng những thứ đọc được ở trên mạng, phí tổn cả lễ Phục sinh của trấn Farewell cũng chưa tới 50 vạn. Hắn nhiều lắm chỉ cần phụ trách 25 vạn, dùng 25 vạn để đạt được hảo cảm của các dân chúng trên thị trấn, rất đáng giá.

Từ sau khi có được dị năng Hải Thần Chí Tâm này, Tần Thi Âm đối với tiền bạc đã không xem trọng lắm rồi. Trong đại dương chìm vô số bảo vật, giống như loại đồ cổ thất truyền như Perseus and Medusa, chỉ cần tìm kiếm cẩn thận thì cuối cùng hẳn cũng có thể tìm tới.

Hắn đều tính qua rồi, cho dù tìm không thấy, cùng lắm thì sau này hắn dựa vào dị năng để thả tôm bắt cá, đoán chừng cũng có thể lời được không ít tiền. Cho nên, hiện tại tiền đối với hắn mà nói cũng chẳng phải là việc lớn gì.

Nghe xong lời nói của hắn, Auerbach nuốt xuống Hamburger giật mình nhìn xem hắn, sau đó nở nụ cười, nói: "Không cần thiết, Tần, điều này không cần thiết."

Tần Thi Âm nói ra: "Ta rất chân thành, tiểu nhị, ngươi biết, ta rất chân thành."

Auerbach cười nói: "Ta rất biết ơn vì ngươi có phần tâm tư này, tiểu tử, ngươi cũng là người tốt bụng phóng khoáng hiền lành giống như lão Tần, nhưng ít nhất thì ngươi không cần phải quan tâm đến kinh phí của Lễ Phục Sinh. Thật ra thì những gì cần mua thì bây giờ đều đã mua rồi, đợi sau này lúc cần quyền tiền cho những ngày lễ khác ngươi lại biểu hiện a."

Tần Thi Âm suy nghĩ thì quả thật là có chuyện như vậy, Auerbach lại nói với hắn: "Bất quá, ngươi có thể mua một ít quà tặng, như vậy cũng rất tốt, không phải sao?"

Lễ Phục Sinh cũng y như lễ Giáng Sinh, đều muốn tặng quà đấy. Mà quà tặng của lễ Phục Sinh đều là những thứ có quan hệ với mùa xuân và tái sinh như : trứng gà, con gà con, thỏ con, hoa tươi, đặc biệt là hoa bách hợp chính là tượng trưng của mùa lễ này.

Cũng giống y như lễ Giáng Sinh, vào buổi sáng hôm lễ Phục Sinh, bọn nhỏ sẽ phát hiện ở trong giỏ lễ Phục Sinh chứa đầy trứng màu Chocolate, Thỏ Phục Sinh, có lồng to con gà con và các loại đồ chơi em bé nhỏ nhắn.

Đương nhiên, tặng quà lẫn nhau còn có cả người trưởng thành. Thậm chí vào lễ Phục Sinh hàng năm thì Nhà Trắng của nước Mỹ đều cử hành hoạt động lăn trứng màu tặng quà.

Tần Thi Âm đi ra cửa tiệm Hamburger, hắn nhìn thấy đầu đường vắng vẻ lạnh tanh thì trong lòng liền có một ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Được Người Tặng Trứng Gà.

Ngày 20 tháng 4, chính là lễ Phục Sinh mỗi năm một lần.

Từ lúc trời còn chưa bắt đầu sáng thì Hughes Kevin là ông chủ của 'cửa hàng giá rẻ Hughes' nằm ở bên cạnh con đường chính trấn Farewell chợt nghe thấy giống như có người đang làm gì đó ở đầu đường bên cạnh, phát ra tiếng ồn không nhỏ.

Cân nhắc ngày hôm nay chính là lễ Phục Sinh rồi, Hughes cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn đoán chừng hẳn là nhân viên công tác của chính phủ cùng đám người tình nguyện đang xếp đặt đạo cụ gì đó.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn năm giờ rồi, Hughes cũng từ trên giường bò lên, bà lớn của hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra hỏi: "Thân yêu, làm sao lại dậy sớm vậy?"

Hughes cung chiêu hôn gò má thê tử một ngụm, nói: "Cô nàng ngốc, ta phải thừa dịp bọn nhỏ còn chưa có thức dậy, đem Chocolate bỏ vào trong trứng màu ở trên đầu giường của chúng."

Mặc quần áo tử tế, Hughes cầm lên lễ vật được chuẩn bị cho bọn nhỏ rồi lặng yên không một tiếng động đi vào phòng ngủ nhỏ, nhìn xem hai hài tử đang ngủ say, hắn thỏa mãn thấp giọng mỉm cười nói: "Thật sự là hai cái thiên sứ, cảm tạ Chúa đã đem bọn chúng ban cho ta cùng Vivian."

Chuẩn bị thỏa đáng hết thấy thì Hughes không có việc gì làm liền mở cửa cửa hàng giá rẻ, như vậy tiếng ồn từ đầu đường truyền tới liền càng lớn, hắn đi ra ngoài xem xét, lập tức chấn động.

Chỉ thấy đầu đường quanh quệ cô tịch của trước đây giờ trở nên náo nhiệt vô cùng, toàn bộ trên không ngã tư đường gần như bị trứng màu nhét đến tràn đầy!

Những quả trứng màu này đều là quả bóng bay có bán kính lớn chừng 20cm, ánh sáng màu sắc sỡ, năm màu sáu sắc. Lơ lửng trên không trung bị gió thổi qua, phảng phất một mảnh biển trứng.

Ở bên cạnh của đầu đường có một nam tề thanh niên mà Hughes không biết đang tại điều chỉnh thử âm lượng của thiết bị, tiếng ồn chính là phát ra từ trong này.

Ngoài ra còn có mấy người tiếp tục dùng ống dẫn khí nén bom hơi cho khí cầu trứng màu, bắt quá vào mỗi lần trước khi đem khí cầu bom lên, bọn hắn đều nhét vào bên trong một ít gi đó.

Hughes đang tò mò xem, kết quả nghe được có người đang gọi hắn: "Kevin, có phải là đã quấy rầy tới người? Điều này quả thật vô cùng có lỗi."

Nhìn theo âm thanh thì Hughes phát hiện dĩ nhiên là nhân vật truyền kỳ của trấn Farewell luật sư Auerbach đang nói chuyện với hắn, liền gấp gáp trả lời: "A, Auerbach tiên sinh, ngài quá khách khí, không có gì, ta chỉ là tò mò ở đây đang làm gì thôi."

Auerbach cười đi tới, kéo người trẻ tuổi trên mặt đất nói: "Đây là Tần, cháu trai của lão Tần, này, Tần, đây là Kevin, là hảo thủ đánh bóng rổ của trấn chúng ta."

Tự nhiên Tần Thì Âu chính là người điều chỉnh thử âm lượng hồi này.

Tần Thì Âu cùng Hughes nắm tay, người này cao tầm hơn 1m9, tuổi tác chừng ba mươi tuổi, xương cốt vừa thô vừa to, cơ thể rắn chắc, hơn nữa hai chân lại thon dài, nhìn qua chính là cái kiện tướng thể dục thể thao.

"Người chính là Tần? Hà, tiểu nhị, người chính là chủ đề đứng đầu của gần đây, người tới từ thần bí Trung Quốc phải không? Hoan nghênh, hoan nghênh, hoan nghênh người tới đến trấn Farewell." Hughes cười nói, "Bắt quá ta muốn biết, các người đây là đang làm cái gì?"

Tần Thì Âu tự làm giới thiệu, sau đó nói: "Đây là một hạng hoạt động không tệ ở Trung Quốc chúng ta, gọi là Đập trứng màu. Về phần cụ thể là làm gì, như vậy xin thứ lỗi, việc này cần phải giữ bí mật."

Hughes không thêm đề ý, nở nụ cười, tiến lên giúp đỡ Tần Thì Âu điều chỉnh thử âm lượng.

Mãi cho đến hơn sáu giờ, người ở trên đường mới bắt đầu nhiều lên. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh sáng mặt trời bành trướng, rất nhanh liền quét đi cái lạnh ban đêm còn sót lại của khu cực bắc.

Theo mọi người đi đến đầu đường, tất cả cửa nhà cửa cửa hàng giá rẻ đều mở cửa rồi, trứng Chocolate cùng kẹo và các loại tương quan đều được đặt ở nơi bắt mắt nhất. Từ tủ kính nhìn vào bên trong, đủ loại kẹo bày ở trên kệ hàng.

Tần Thì Âu là lần đầu tiên tham gia lễ Phục sinh, đối với hết thảy đều rất ngạc nhiên, liền vào đi dạo ở 'Cửa hàng giá rẻ Hughes'.

Hughes nhiệt tình bùng lên cho hắn một ly cà phê, thấy Tần Thì Âu cảm thấy hứng thú, liền giới thiệu cho hắn kẹo đang bán: "Đại khái có hai loại, một loại là kẹo đường, chính là loại dài một tấc Anh này, bên ngoài của nó là một lớp Chocolate, bên trong là nhân bánh ngọt, giá chỉ có 10 Cent*."

(*)1 Canadian dollar = 100 Cent

"Một loại khác là không có nhân, chính là gia hòa cùng trứng vịt khôn khác nhau lắm ở trước mặt người. Thật ra bên trong thứ này cái gì cũng không có, chỉ là bọc lấy một cái xác ngoài Chocolate, nếu như muốn ăn thì đánh nát nó rồi ăn Chocolate trên bề mặt là được."

Tần Thì Âu kiến thức một hồi, lúc ra cửa nhìn thấy một ít hài tử vây quanh ở đầu đường tò mò xem bóng bay phiêu phù, liền mua một đồng kẹo đường cùng trứng Chocolate, đi qua phân cho bọn nhỏ, những đứa bé này lập tức trở nên cao hứng bùng bùng.

Buổi sáng Lễ Phục Sinh không có hoạt động gì, sau khi ăn cơm trưa xong, đợi thời tiết trở nên ấm áp, mới bắt đầu du hành của lễ Phục Sinh.

Trấn Farewell tương đối nhỏ, nhân khẩu cũng ít, cho nên đội ngũ du hành không lớn, chỉ có năm sáu chục người. Những người này mặc áo dài, trong tay cầm Tháp Tự Giá, đi chân trần ở trên đường phố. Mỗi lần đi qua cửa ra vào của các hộ gia đình, người vây xem đều hướng về bọn hắn phát ra hoan hô.

Auerbach giới thiệu cho Tần Thì Âu, những người mà người du hành này giả trang đều là nhân vật lịch sử Cơ Đốc Giáo, hát qua thơ ca tụng chúc mừng Chúa Giesu phục sinh.

Sau khi ngũ du hành quán quanh con đường chính của tiểu trấn dạo qua một vòng liền đi về hướng một giáo đường nằm ở điểm cuối phía đông của thôn trấn. Auerbach giải thích cho Tần Thì Âu nói: "Tiếp theo, các giáo đồ sẽ đi giáo đường để tẩy lễ, sau đó mặc vào áo bào mới của mình, chúc mừng Christ tân sinh. Sau đó quét dọn chỗ ở của mình, cái này có điểm giống như là năm mới của các người."

Tần Thì Âu cười nói: "Đúng vậy, quả thực rất giống."

Hai người kết bạn đi về hướng giáo đường, ở trên con đường đều là cánh hoa bách hợp, hơn nữa phần lớn là hoa bách hợp xạ hương. Loại hoa này có mùi thơm đậm úc, vì vậy cả con đường giống như cũng biến thành một hoa viên.

Càng đến gần giáo đường thì đám người càng chen chúc. Bỗng nhiên có một thanh niên hai mươi tuổi đi tới trước mặt Tần Thì Âu, đem một cái trứng gà đỏ rực dâng đi lên.

Tần Thì Âu cho rằng đây là cái gì lễ vật, liền cầm vào trong tay. Auerbach nở nụ cười, vội vàng tiến đến bên tai Tần Thì Âu thấp giọng nói: "Đây là Trứng tỏ tình, tiểu nhị, người xác định người muốn tiếp nhận lời tỏ tình của tiểu tử đáng yêu ở trước mặt người sao?"

Vừa nghe lời này, thiếu chút nữa thì Tần Thì Âu bị dọa tiểu ra quần, con mẹ người còn có loại thuyết pháp này? Lúc trước hắn ở trên mạng cũng không

tra được việc này a.

Với tư cách là một gã đàn ông tinh khiết nên phương hướng giới tính của Tần Thi Âu tự nhiên cũng không có vấn đề, cho nên đợi Auerbach đem lời nói hết thì hần lập tức đem trứng gà đỏ rực trả lại cho thanh niên kia.

Về mặt của tiểu thanh niên liền thất vọng, Auerbach huých Tần Thi Âu một cái rồi chớp mắt, nói: "Đây chính là một vị soái ca, tiểu tử, xem ánh mắt của hần, cỡ nào giống ngọc bích; xem da của hần, bóng loáng giống y như là tơ lụa. . ."

Tần Thi Âu thấy thanh niên người da trắng kia lại vẫn đang nhìn hần, liền bắt đầu dĩ rút tay ra nói: "Thật có lỗi, tiểu nhị, ta là người Trung Quốc, ta là không thể kết hôn với người nước ngoài, nếu không ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. "

Thanh niên người da trắng nghe xong lời này mới thất vọng rồi đi, Tần Thi Âu lau mồ hôi lạnh, con mẹ nó, chẳng lẽ nị lực của mình đã đến tình trạng nam nữ đều thông sát ? Hồi còn ở trong nước làm sao lại không có phát hiện?

Giáo đường Trần Farewell không coi là nhỏ, chiếm diện tích có chừng hơn 2000m vuông Anh*, nóc nhà hình tiêm, phía trên có cấm Thập Tự Giá, chủ thể kiến trúc đều được chế tạo từ vật liệu gỗ, cấu tứ nhìn qua có điểm sáng tạo.

(*)1m Anh(Yard) = 0,9144m thường.

Nhưng là tuổi của tòa giáo đường này chắc cũng không nhỏ rồi, rất nhiều nơi ở ngoài tường đều có thể nhìn ra dấu vết sửa chữa, một ít cửa sổ màu sắc rực rỡ đều rách nát rồi, chỉ có thể dùng giấy màu để thay thế.

Sau khi đi vào thì lại có thể phát hiện lại càng nhiều vấn đề. Ví dụ như cái bàn đều cũ kỹ không chịu nổi, hoa văn màu trên vách tường của Thánh Kinh cũng đã phai màu.

Vào giáo đường, Auerbach liền nghiêm túc lên, lão mang theo Tần Thi Âu xếp hàng tiếp nhận tẩy lễ. Lúc hần đứng ở dưới pho tượng của Chúa Giesu, mười ngón của tay đan xen vào nhau, bắt đầu thành kính cầu nguyện:

"Chúa Giesu đại thần nhất định phù hộ, phù hộ năng lực Đại Dương Chi Tâm này của ta đừng có biến mất, phù hộ ta về sau kiếm được nhiều tiền hơn, chỉ cần ta kiếm được một ức đầu tiên trong cuộc sống, ta nhất định sẽ cải tạo lại Kim Thân cho ngài —— ah, không đúng, là sửa chữa lại giáo đường cho ngài."

Nhìn thấy Tần Thi Âu nhắm mắt lại cầu xin với vẻ mặt thành kính, mục sư phụ trách tẩy lễ hơi nộ nộ cười. Bất quá nếu hần biết được trong lòng của tên tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì, đoán chừng sẽ trực tiếp dùng chậu tẩy lễ đập nát đầu Tần Thi Âu.

Sau khi tẩy lễ kết thúc, chính là hoạt động của lễ Phục Sinh bắt đầu. Tần Thi Âu cùng Auerbach trở lại đầu đường chính, chỗ đó đã được dựng lên một cái đài chủ trì, mà bối cảnh của đài chủ trì là một chữ có bút họa phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giương Buồm, Ra Biển.

Đoán chừng ở trong nước có rất ít người nhận ra cái chữ này, nhưng ở trấn Farewell thì gần như mỗi người đều nhận ra. Đây là một chữ 'Tần' , hơn nữa còn là chữ tiểu triện do sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ thì quy định sử dụng .

Cái chữ 'Tần' được viết bằng thể tiểu triện này chính là logo của ngư trường Đại Tần, có thể nói cái chữ này là chiêu bài vang dội nhất tại trấn Farewell.

Bước lên đài chủ trì, Tần Thi Âu nhất thời ý khí phong phát*, nói một câu rất là khoác lác : thời đại của hần, đã muốn đến!

(*)Đại khái là chỉ ý chí sục sôi, tinh thần phấn chấn, tính tình rộng rãi phóng khoáng...

Lúc Tần Thi Âu làm HR ở công ty chi nhánh của công ty Dầu khí Hải Dương, tuy chủ yếu là làm công tác tích hiệu, nhưng công tác huấn luyện hần cũng phải phụ trách. Cho nên hần không hề có áp lực khi lên đài diễn thuyết, dù trước mặt chính là một đám tóc vàng mắt xanh quý tây dương, và dùng chính là Anh văn.

Không phải do Anh văn của hần trâu bò cỡ nào, mà là hần cần nói rất đơn giản: "Mọi người khỏe, ta là tiểu Tần cháu trai của lão Tần, hôm nay ngư trường chúng ta có làm hoạt động ở chỗ này, hoan nghênh mọi người đến chơi, xin cảm ơn."

Dân chúng trong trấn không biết cụ thể hoạt động là làm gì, nhưng lễ Phục Sinh có rất nhiều hoạt động, chỉ cần là hoạt động thì sẽ có người tham gia.

Auerbach tại hiện trường chỉ huy, hần có đầy đủ uy vọng để cho những người tham gia hoạt động bảo trì trật tự, ở dưới sự an bài của hần, xuất hiện đầu tiên là một cái nữ hài.

Cái hoạt động này rất đơn giản, chính là đội lên một cái nón có đỉnh nhọn, sau đó nhảy dựng lên đâm phá bong bóng trứng màu. Ở trong mỗi quả bóng đều có chứa một trang giấy nhỏ, trên đó viết vài loại thưởng.

Bong bóng trứng màu chen chúc cùng một chỗ, nữ hài ra sức nhảy lên, đỉnh đầu nhọn trên mũ đâm trúng tới một quả bóng, liền trực tiếp đâm nát.

Chỉ nghe một tiếng 'Phanh' giòn vang, vô số mảnh giấy lưu ly có màu sắc rực rỡ liền rơi là tả xuống dưới, đồng thời còn có một cuộn giấy.

Auerbach mở ra cuộn giấy rồi nói Tần Thi Âm : "Cô nương này rất là may mắn, tiểu tử, là phần thưởng hạng nhất. . ."

Tần Thi Âm cầm microphone mời nữ hài lên đài, hỏi:

"Tên cô là gì, cô nương?"

"Jeanette, Tần."

"Jeanette? Tên rất đẹp, may mắn của cô rất không kém, cô trúng được phần thưởng hạng nhất, có biết phần thưởng hạng nhất của chúng ta là cái gì không?"

"Ta không biết, nhưng ta rất chờ mong."

"Được rồi, như vậy ta sẽ nói đáp án cho người biết. Jeanette, phần thưởng hạng nhất là một nụ hôn của ta!"

"Thượng Đế, đừng a, vậy ta đây không lấy phần thưởng có được không?"

Tần Thi Âm vừa nghe lời này lập tức bị nghẹn không biết nói gì, nhưng hắn biết vui đùa là có chừng có mực, vung tay lên liền có người đem phần thưởng đưa lên. Hắn cầm điện thoại IP6 vừa được đưa ra không lâu, hỏi: "Cô nương, thật sự không lấy sao?"

Jeanette phát ra một tiếng thét hưng phấn, IP6 vừa mới phát hành thì ở Canada có giá khoảng 1000 Canadian dollar. Hiện tại tình hình kinh tế của trấn Farewell rất tệ, thu nhập một tháng của một người công nhân bình thường chỉ có 2000 Canadian dollar, dù là ngư dân thuần thực thì tiền lương nhiều lắm cũng chỉ 5000.

Cho nên, mặc dù có rất nhiều người sử dụng điện thoại Iphone, nhưng có thể sử dụng Iphone6 lại rất ít.

Tặng thưởng một bộ Iphone6 này làm mang tới may mắn cho hoạt động của Tần Thi Âm. Sau khi Jeanette cầm tới tay điện thoại liền trực tiếp ôm Tần Thi Âm tặng một nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt lên trên mặt của hắn.

Tần Thi Âm bị đánh trở tay không kịp, hắn là sơ ca nên căn bản cũng không nghĩ tới sẽ có loại sự tình này. Lúc này tuy hắn cùng Jeanette huy sai tự nhiên là bởi vì hắn biết mình chỉ là vui đùa một chút.

Hiện tại, khi bờ môi đầy đặn ướt át của Jeanette ấn ở trên mặt của hắn thì hắn lập tức đỏ mặt.

Dân trấn đang vây xem phát hiện điểm này, lập tức cười vang.

Tần Thi Âm chuẩn bị phần thưởng tương đối phong phú, tuy phần thưởng hạng nhất không nhiều lắm nhưng mỗi quả bóng bay cũng đều có thưởng. Nhỏ nhất cũng là trứng màu Chocolate, phần lớn ở trong đó đều là thẻ đồ dầu, thẻ điện thoại,... các loại đồ vật rất thực dụng, cho nên dân trấn ủng hộ hoạt động của hắn cũng nhiều nhất, hơn nữa càng ngày còn càng nhiều.

Có thể miễn phí đạt được phần thưởng thì vì sao lại không tham gia ? Khi một phần thưởng cuối cùng được đưa ra ngoài thì Tần Thi Âm cũng được các cư dân của tiểu trấn tiếp nhận rồi.

Cho dù không phải mỗi người đều đem hắn làm bằng hữu, nhưng ít nhất cũng sẽ không có ác cảm với hắn. Hiện tại người trên tiểu trấn đều biết, tiểu Tần cháu trai lão Tần đã tiếp nhận ngư trường của lão, hơn nữa người tiểu Tần này còn rất có tiền tùy hứng.

Người tham gia hoạt động nối liền không dứt, rất nhanh thì 200 cái bong bóng trứng màu đều bị đánh nát nên cuối cùng thì Tần Thi Âm cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Ngồi ở trong 'cửa hàng giá rẻ Hughes', Tần Thi Âm vừa uống cà phê vừa chơi điện thoại, ở trên QQ khoe khoang với một đám bạn học : "Một chết già già các người rồi, vừa nãy mới làm cái hoạt động, xem như tặng thêm thẻ điện cho đàn ông Trung Hoa chúng ta."

"Cầm thú hào, hoạt động lần này tốn bao nhiêu tiền?" Mã Kim vừa lên liền trêu chọc.

"Cũng không nhiều lắm, đại khái chỉ khoảng bốn vạn, à, đơn vị là Canadian dollar."

"Cầm thú người thật là chán ghét, mới tìm bốn vạn liền cùng anh em trang cái gì B ah? Người là có ý đến đòi mắng đi?" Đồng chí lớp trưởng vẫn theo thường lệ đối với hắn tiến hành hung hăng phê bình.

"Như vậy cho ta hỏi một cái, bốn vạn Canadian dollar bằng bao nhiêu nhân dân tệ?" Trần Lỗi hỏi, "Ồ nhà quê, chỉ biết có mấy loại Dollar Đồng Yên

Đồng Việt Nam Đồng Zimbabwe ."

Trần Kiến Nam sau khi tốt nghiệp liền dựa theo an bài của gia đình vào làm việc trong ngân hàng, trả lời: "Hôm nay tỉ suất hối đoái của Canadian dollar với nhân dân tệ đại khái là 4. 94."

"Chính là hai mươi vạn đi~?"

"Đúng vậy. . ." Tần Thi Âu tìm cái biểu lộ khoe của rồi phát lên trong bầy, lại dẫn phát mọi người nhất trí công khai lên án lần nữa.

Cuối cùng lớp trưởng Chung Đại Tuấn phát lên cái biểu lộ nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó nói: "Ta mặc kệ, cảm thú, tụ họp lớp lần tiếp theo của chúng ta sẽ cử hành ngay ở ngư trường của ngưoi, lộ phí qua lại cũng phải từ ngưoi chi trả!"

Tần Thi Âu: "Không thành vấn đề, chỉ cần các ngưoi có thời gian rảnh thì ta liền có thể chi ra số tiền này!"

Hồi còn đại học thì chính thể không khí ở trong lớp của Tần Thi Âu cũng không tệ lắm, tuy cũng chia làm vài cái tiểu phái hệ, nhưng sinh viên thì có thể suy nghĩ được cái gì. Dù sao lục đục với nhau vẫn ít, so với những hon thua trong văn phòng của công ty Dầu khí Hải Dương thì mấy lần tranh đấu vào thời đại học của bọn hắn chỉ có thể xem như tiểu hài từ quá gia gia

Tần Thi Âu quả thật rất là hoài niệm về cuộc sống thuần khiết vô cùng hồi đại học của lúc trước.

Buổi tối chính là phần quan trọng nhất của lễ Phục Sinh, biểu diễn bắn pháo hoa.

Cái này có chút giống như tết nguyên tiêu của Hoa Hạ, dù sao thì Canada là chú trọng bảo vệ môi trường, nhưng việc này bình thường đều biểu hiện trên các khí thải của nhà xưởng và ô tô, còn những ngày lễ như lễ Phục Sinh thế này thì bắn pháo hoa là được cổ vũ.

Sắc trời vừa tối sầm thì có hài tử ở bên ngoài châm ngòi pháo hoa loại nhỏ loại biết bay. Về phương diện này thì pháp luật Canada là có quy định, yêu cầu phải có người giám hộ đi cùng mới có thể sử dụng. Còn nếu như là loại pháo hoa cỡ gia đình thì thứ này phải là người trưởng thành mới có thể châm ngòi.

Tần Thi Âu thấy bọn nhỏ ở bên ngoài chơi đùa vui vẻ như vậy, trong lòng cũng nhin không được, liền từ 'cửa hàng giá rẻ Hughes' mua một ít vạn hoa đồng*. Kết quả trước khi đốt hẳn mượn đèn nhìn thử nơi sản xuất thì ngạc nhiên phát hiện tất cả đều là 'MADE-IN-CHINA' . . .

(*)Vạn hoa đồng - Kính vạn hoa - Kaleidoscope

Tài chính của Farewell cũng không quá dư dả, cho nên chính phủ tổ chức biểu diễn bắn pháo hoa chỉ kéo dài 20 phút, chủ yếu là xem pháo hoa bay đầy trời.

Ngoài ra chỉ cần đứng ở nơi hơi cao một chút thì có thể nhìn thấy trên bầu trời bao la của tất cả thành phố lớn ở Canada vào lúc này đều là một mảnh huyền lệ, đủ mọi màu sắc của pháo hoa đang nổ vang ở trên tinh không, đẹp không sao tả xiết.

Đối với loại đảo nhỏ nằm gần Cực Bắc như đảo Farewell thì sau lễ Phục Sinh mới thật sự là bắt đầu của mùa xuân.

Sáng sớm, Tần Thi Âu chạy vòng quanh ngư trường một hồi liền nhìn thấy Sago mở tiêu chí tính Pickup Truck Ford F150 của hắn vội vàng chạy tới.

Chiếc Pickup Truck này là xe yêu quý của Sago, F150 cao phối tự động nạp khí 6. 2L ở trong nước được bán với giá 50 vạn nhân dân tệ, nhưng ở Canada mới bán hơn bốn vạn dollar, đổi thành nhân dân tệ chính là 20 vạn, giá chênh lệch cực lớn!

"Hôm nay chúng ta cần ra biển, kéo vài lưới để xem tình huống ở dưới nước." Sago vừa nhảy xuống xe liền nói.

Tần Thi Âu nói: "Như vậy ta phải tranh thủ mua thuyền đánh cá rồi."

Sago nói: "Trước tiên tạm thời sử dụng thuyền của ta cũng đủ rồi, bây giờ chúng ta chỉ là đi xem tình hình của cá thôi."

Thuyền đánh cá của Sago là một con thuyền đơn kéo thuyền đánh cá, chính là loại thuyền nhỏ ở đuôi thuyền có gắn lưới đánh cá để kéo mà trên TV thường gặp. Có chiều dài là 19. 8 mét, rộng 4. 9 mét, chiều sâu nước ăn là 2. 2 mét, thuyền không có trọng tải 50 tấn, nhiều nhất có trọng tải 200 tấn, dùng động cơ dầu Diesel có 385 mã lực*.

(*)Mã lực(viết tắt là HP-horse power) là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất. Nó được định nghĩa là công suất cần thiết để nâng một khối lượng 75 kg lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây hay 1HP = 75 kgm/s.

Con thuyền này đã có chút cũ kỹ rồi, nhưng Sago vẫn một mực rất yêu quý nó, cho nên tính năng cũng không tệ lắm.

Lên chiếc thuyền đánh cá tên là 'Alice' này, Tần Thi Âu có chút hào khí ngất trời, cuối cùng cũng ra biển rồi!

Không thiếu được, Tần Thi Âu lại bắt đầu tự chụp các kiểu, vì đây chính là lần ra biển đầu tiên của hắn nên tất nhiên phải chụp ảnh lại, là có ý nghĩa kỷ niệm—— đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là đăng lên QQ để trêu chọc mấy tên bạn học khổ bức ở trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Kinh Nghiệm Của Ngư Dân.

Động cơ Diesel 'Rầm rầm' gầm thét rời đi ngư trường. Sago đứng ở đuôi thuyền để chuẩn bị quăng lưới, Tần Thi Âu quay đầu lại liếc nhìn một cái liền chạy tới đầu thuyền, hẳn mới không đi làm việc nì.

Theo thuyền đánh cá theo gió vượt sóng rời đi bến tàu thì bóng dáng đảo Farewell càng ngày càng nhỏ, mà biển cả xanh thẳm rộng lớn lại như đang dang ra cánh tay với ngư trường nhỏ bé này.

Gió biển thổi tới trước mặt có cảm giác ướt át mới lạ vô cùng, Tần Thi Âu dùng sức hít vào một hơi rồi rống lớn nói: "Trường phong phá lãng hội hữu thi, trực quai vân phạm tề thương hải !(Cuối gió phá sóng hẳn có ngày. Treo thẳng buồm mây vượt biển cả.) Ta là Tần Thi Âu, ta tự cho mình ăn túi muối!"

Sago nghe không hiểu tiếng Hoa, hẳn tò mò quay đầu liếc mắt nhìn Tần Thi Âu, cảm giác được có lúc BOSS này lại trở nên ngốc nức ních.

Lo lắng Tần Thi Âu bị ướt xuống nước, Sago vội vàng nói: "BOSS, ở trong phòng điều khiển có áo phao, người nhanh đi mặc vào."

Tần Thi Âu cảm thấy buồn cười, mặc dù hiện tại hẳn còn chưa dám nói mình là Đại Dương Chi Thần, nhưng lúc ở trong nước biển còn muốn thoải mái hơn khi ở trên đất băng, còn cần gì phải mặc áo phao ?

Sago lo lắng hẳn lại xảy ra vấn đề mà Tần Thi Âu cũng không giúp được gì, nên hẳn đơn giản tìm một ít đồ tới cho Tần Thi Âu chơi. Vì Tần Thi Âu luôn đứng ở đầu thuyền rồi nhìn xuống nước biển ở xung quanh làm cho hẳn rất là sợ hãi.

Nghe nói có thể trên thuyền bắt cá chơi trò chơi, Tần Thi Âu liền cao hứng lên. Kết quả Sago xách ra cho hẳn một chuỗi đồ, chính là vài sợi dây buộc chung một chỗ lại với nhau, mà trên sợi dây thì buộc vô số ống trúc lớn nhỏ không đồng đều.

"Đây là cái gì, anh em hồ lô sao?" Tần Thi Âu cũng sờ hỏi.

Sago nhếch miệng cười nói: "Không không, đây là 'thùng lưới Troels' là dụng cụ chuyên môn dùng để bắt con lươn. Đợi tí nữa ta tìm được chỗ tốt, đem thuyền dừng lại thì chúng ta có thể bắt con lươn."

Sago cũng thuận miệng giải thích cho Tần Thi Âu, con lươn là một chủng loại cá rất cổ xưa, có tập tính sinh hoạt phi thường kỳ lạ. Chúng được sinh ra ở trong sông ngòi của đất liền, sau khi lớn lên lại bơi trở về nơi đẻ trứng trong đại dương để đẻ trứng, cá đực chỉ đẻ trứng một lần, sau khi đẻ trứng liền chết đi.

Đa số loài lươn trên thế giới đều ưa thích sinh sống ở vùng ôn nhiệt đới cùng á nhiệt đới, chỉ có lươn Châu Âu cùng lươn Bắc Mỹ mới có thể sinh sống ở vùng nước băng lạnh giá.

Ngư trường Newfoundland là từ dòng nước ấm của vịnh Mexico cùng dòng nước lạnh của Đại Tây Dương giao hội mà thành, vì vậy liền chiếm được thiên thời địa lợi. Cá ôn đới hay cá hàn đới thì ở đây đều có thể nhìn thấy, ngoài ra cá cảnh nhiệt đới cũng có thể sinh tồn ở đây.

"Lươn Bắc Mỹ vào mùa xuân sẽ từ trong dòng sông trở lại trong đại dương để đẻ trứng. Tuy đã trải qua một đợt ngủ đông của mùa đông nên lúc này chất thịt con lươn không được béo tốt lắm, nhưng chất thịt lại đầy đủ, hương vị phi thường tuyệt vời."

"Đem những ống trúc này thả xuống thì có tác dụng gì?" Tần Thi Âu hỏi.

Sago cười nói: "Lươn Bắc Mỹ ưa thích tiến vào trong loại ống như thế này, nhất là chúng ta lại bỏ vào một ít sọt thịt mà chúng thích ăn. Ta dám đánh cược, một giờ sau người lại kéo lên thì chúng ta có đủ thức ăn cho trưa nay rồi."

Tần Thi Âu đem ống trúc thả vào trong nước sau đó buộc chặt dây thùng, như vậy hẳn lại rảnh rồi, liền nhìn Sago kéo lưới bắt cá.

Sago điều khiển thuyền đánh cá thuận theo hướng gió từ từ tiến lên, hẳn thử vung ra một lần lưới đánh cá trong tay thì Tần Thi Âu phát hiện mắt lưới rất nhỏ, đoán chừng ngay cả cá bột cũng trốn không thoát, vì vậy liền hỏi một chút: "Chúng ta không phải là cần tiếp tục phát triển sao?"

Sago giải thích nói: "Bây giờ là mùa xuân, không phải là thời điểm mà bầy cá đại lượng sinh sôi nảy nở cũng không phải thời điểm tôm cá to mọng nhất, cho nên rất khó bắt được cá cũng đủ lớn. Hôm nay chúng ta tới là để kiểm tra sản lượng tôm cá đang ở lại, như vậy cá nhỏ hay tôm nhỏ cũng không thể buông tha vì đến trời thu thì chúng sẽ lớn lên. Chúng ta chỉ là đem chúng vớt đi lên rồi sẽ thả chúng vào lại trong nước."

Sau khi lưới đánh cá được rải đi khắp nơi, Sago lại bắt đầu giảng giải: "Không chế tốc độ kéo lưới là một môn học vấn, BOSS, nếu như là chính thức bắt cá thì chúng ta cần nhằm vào bầy cá bất đồng mà chọn dùng phương án bất đồng."

"Nếu như là bắt loài cá bơi nhanh, ví dụ như cá đối đầu dẹt, cá tuyết Thái Bình Dương... như vậy tốc độ kéo lưới phải nhanh một ít; nếu như là loài cá bơi chậm như các loại cá hồi, thì tốc độ kéo lưới muốn chậm một chút."

"Còn có, chúng ta bây giờ đang ở vùng nước sâu, nếu là ở vùng nước cạn thì lưới đánh cá sẽ tiếp xúc với đáy biển. Lúc này nếu kéo lưới ở những nơi có địa chất cứng rắn phải kéo chậm một chút, nếu không sẽ làm lưới bị hư hại; thời điểm kéo ở nơi xốp bùn thì cần kéo nhanh chút ít. . ."

Cuối cùng, Sago vỗ vỗ đầu, nói: "Gặp quý rồi, BOSS, ta vậy mà đã quên đem danh sách mua sắm như yếu phẩm của ngư trường cho ngưoi, ngưoi có rảnh thì xem thứ này."

Tần Thi Âu nhận lấy một quyển vở nhỏ do Sago đưa tới, phía trên dùng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo viết một số đồ vật. Chủ yếu là các loại lưới vây, vòng kéo, lưới kéo, lưới hộp, lưới vòng, thùng bảo vệ, đồ đi câu, dụng cụ giết cá, thiết bị lấy cá cùng thiết bị đông lạnh.

Hiển nhiên, Sago ở trên bản danh sách là cũng là bỏ ra tâm tư, phía trên có cả giới thiệu về nhãn hiệu cùng giá cả tương quan, thậm chí nơi bày đặt của một ít thiết bị to lớn đều viết đi ra.

Nhìn xem những thiết bị trên sách nhỏ, Tần Thi Âu gặp được chỗ không rõ sẽ hỏi Sago một lần, bất tri bất giác, một giờ đã trôi qua rồi.

Thuyền đánh cá từ từ khởi động, bầu trời trong xanh, gió biển hiu hiu, thỉnh thoảng Tần Thi Âu nhìn ra xa bốn phía, mặc dù đều là nước biển một màu, nhưng hẳn vẫn y nguyên xem ngon lành.

Thấy cũng đến giờ rồi, Tần Thi Âu liền đem lưới ống trúc chìm ở trong nước biển vớt đi lên.

Nguyên bản Sago còn định tiến lên hỗ trợ, bởi vì ống trúc bị nước vào thì sẽ nặng nề vô cùng. Kết quả Tần Thi Âu chỉ dùng một hơi liền kéo đi lên, lại để cho hần than thở không thôi: "Oa ah, BOSS, ngưoi còn là một tên đại lực sĩ!"

Tần Thi Âu cũng không giải thích, hần cười hi hi dùng tay đem ống trúc xoay tròn, cái ống trúc đầu tiên cuộn lại, thậm chí có thu hoạch, roi ra một con cá nhỏ bẹt bẹt màu xanh.

"Ha, là một đầu cá California Halibut, nếu như lại lớn hơn chút nữa thì chúng ta có thể nướng ăn, mùi vị nó rất tuyệt." Sago cười nói.

Tần Thi Âu nắm lấy đầu cá nhỏ đang giãy giụa này ném trở lại trong nước, sau đó lại hào hứng bùng bùng đổ ra mấy cái ống trúc khác, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Đổ ra gần như một nửa ống trúc thì cuối cùng cũng ra được đầu lươn lưng đen Bắc Mỹ. Thân hình còn không nhỏ, cũng có hơn hai mươi cm, Tần Thi Âu nắm vào trong tay ước lượng thử, nặng khoảng một cân.

"Đây chính là thu hoạch." Tần Thi Âu lắc lắc tay với Sago.

Sago nằm lên trên mạn thuyền quan sát, Tần Thi Âu tiếp tục đổ ống trúc, cuối cùng lại đổ ra một đầu, tổng cộng chỉ có hai cái.

Thấy vậy, Sago nhu lại chân mày, thở dài: "Xem ra chất lượng nước càng ngày càng kém rồi, trước kia quãng xuống một lưới thì có thể dụ tới con lươn nặng hơn 10 pound, mà bây giờ chỉ có hai con."

Tần Thi Âu đã sớm có chuẩn bị, Hải Thần ý thức của hần vẫn một mực du động ở trong nước, không chỉ riêng trong ống trúc không có bắt được lươn Bắc Mỹ, thật ra ở trong lưới đánh cá mà bọn hần kéo ở phía sau, cũng không có bao nhiêu cá.

Chỉ là điều này lại có sao ? Ngư trường đã không có cá mình có thể mua sắm cá bột, chỉ cần chịu được cực khổ thì ngư trường cuối cùng cũng sẽ bắt đầu trở nên hưng thịnh.

Tần Thi Âu đối với chính mình tràn đầy tin tưởng!

Lưới ống trúc thứ hai lại ném đi xuống, Tần Thi Âu xem Sago có chút ưỡ oải, liền vận dụng Hải Thần ý thức. Hần nhanh chóng lặn bắt ở đáy biển, tìm được lươn Bắc Mỹ liền dẫn vào trong ống trúc.

Như vậy tới giữa trưa, lúc lưới thứ hai được kéo lên thì Sago kinh hi phát hiện thậm chí có hơn phân nửa ống trúc xuất hiện lươn Bắc Mỹ.

"Xem ra tình huống cũng có bất bất như trong tưởng tượng của chúng ta." Tần Thi Âu cười nói.

Sago nhún vai, nói: "Chỉ có thể nói, đây là Hải Thần phù hộ. Ai, ngoại trừ khi còn bé thì ta còn chưa từng nhìn thấy một lưới thì có thể bắt được nhiều con lươn như vậy."

Nói xong, hai đạo mày rậm của hần nhíu lại, nắn: "Chính phủ bọn hần chỉ biết nói là ngành chăn nuôi xuống dốc, nhưng chưa bao giờ đi giải quyết vấn đề này! Nếu như bọn hần đem mấy nhà máy hóa chất chết tiệt ở trên đảo chúng ta dời đi, thì nước biển của chúng ta làm sao có thể bị ô nhiễm thành tình trạng này? !"

Nghe xong lời này, Tần Thi Âu có chút kinh ngạc, hỏi: "Trên đảo Farewell chúng ta còn có xưởng hóa chất?"

Sago tức giận nói: "Đúng vậy, chính là những tên hỗn đản chết tiệt này đang chặt đứt đường sống của chúng ta. Có một nhà xưởng plastic, một nhà xưởng phân hóa học, còn có một nhà xưởng, chúng ta nghi ngờ bọn họ đang sản xuất nông dược! Tóm lại, đều là những tên hỗn đản nên đi xuống Địa ngục!"

Tần Thi Âu đem mấy con lươn bỏ vào trong thùng nước, hẩn đi khoang điều khiển rót hai chén rượu, đưa cho Sago nói: "Chính phủ trên trần không quản?"

Sago bắt đầu đi nói: "Quản không được, bởi vì lão bản của những nhà xưởng kia đều có bối cảnh rất thâm hậu. Chúng ta từng kháng nghị, từng chống lại cũng từng hướng truyền thông xin giúp đỡ, nhưng kết quả cuối cùng đều là không giải quyết được gì."

Tần Thi Âu sờ lên cái cằm, vấn đề này phải được coi trọng. Khó trách đảo Farewell rời xa đất liền còn bị ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, nguyên lai trên đảo còn có những nhà xưởng này!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Gấu Con Xuống Núi.

Uống rượu khai vị, mắt thấy muốn chuẩn bị cơm trưa, Sago mang ra thịt bò Hamburger cùng lò nướng, nhen nhóm lên nồi rượu còn khi ăn cơm đã ngoại thường dùng liền bắt đầu làm cơm trưa.

Vừa nướng lạp xưởng, Sago vừa cảm khái, nói: "Alice vẫn là quá đơn giản rồi, thuyền đánh cá bây giờ đều có kèm theo máy phát điện loại nhỏ, trực tiếp dùng lò vi sóng cùng lò vi ba để làm cơm, vừa an toàn lại ăn ngon."

Tần Thi Âu xử lý xong con lươn nói: "Tin tưởng ta, tiểu nhị, lò vi sóng sẽ có, lò vi ba cũng sẽ có, thậm chí TV cùng gia đình rạp chiếu phim cũng sẽ có."

Nhờ quanh năm làm công bên ngoài mà Tần Thi Âu rất sớm liền học xong một tay trù nghệ không sai, hơn nữa bình thường cũng thích xem trù nghệ tiết mục, cho nên mặc dù là lần đầu gặp được con lươn, nhưng hẩn lại biết nên làm sao xử lý.

Ở trên thuyền của Sago có chuẩn bị không ít gia vị, vì bình thường thì hẩn thường xuyên ăn cơm ở trên biển, dù sao tới lui một chuyến là tốn không ít tiền đâu.

Tần Thi Âu đem xương con lươn róc bỏ, mỗi con phân thành bốn khúc, mỗi khúc lại dựa theo đường vân cắt thành 3 miếng, dùng rượu điều cùng muối tinh, đường trắng cùng trứng gà rồi bắt đầu làm.

Trên thuyền còn có một khóa măng tây, đây là Tần Thi Âu kêu Sago chuẩn bị. Vốn hẩn nghĩ ở trên biển xào rau củ ăn, dù sao ăn hải sản hoài cũng có lúc sẽ chán ngấy. Bây giờ vừa đúng lúc, có thể hỗn hợp chung với con lươn rồi làm.

Hẩn cũng đem măng tây cắt miếng, dùng nước nấu chín rồi sau đó đem đi phơi nắng, vừa vặn dùng nồi không để chiên mấy miếng cá.

Con lươn được ướp chừng 20 mười phút thì hương vị ngấm không sai biệt lắm. Tần Thi Âu đem dầu ô liu đốt lên, lại đem tỏi mật, hạt tiêu xanh, miếng măng tây đã được chuẩn bị tốt cho vào xào. Cuối cùng để vào mấy khúc lươn, rắc lên một ít tinh bột nữa, một món ăn ngon sắc hương vị đều có đủ liền ra lò.

Sago đang canh đồng Hamburger đều xem trọn mắt há hốc mồm, đợi đồ ăn được làm xong thì hẩn lảm bảm nói: "Chỉ là gom góp cho đủ bữa cơm thôi, BOSS, chúng ta là tới bắt cá, mà không phải tới bờ biển có ánh mặt trời để nghỉ phép!"

"Người không ăn?" Tần Thi Âu cười tùm tùm hỏi.

Sago không nói, món thịt lươn xào măng tây này chỉ nhìn cũng biết là mỹ thực, không ăn mới là người ngu.

Tần Thi Âu còn đang châm chước có nên làm một ly Icewine ở trên biển, kết quả sau khi bắt đầu thì Sago ăn giống như là mảnh hồ xuống núi. Hẩn thành thạo dùng nĩa ăn liên tục đâm vào miếng cá rồi đưa vào trong miệng, một ngụm cắn xuống nửa cái Hamburger, ăn được mặt mày hớn hở.

"Bà mẹ nó, Sago, người ăn từ từ!" Tần Thi Âu không thể không tham dự tranh đoạt.

Lần này quả thật bắt được rất nhiều lươn Bắc Mỹ, Tần Thi Âu chỉ dùng thịt cá, còn trứng cá hẩn ý định khi trở về lại cẩn thận chế biến.

Từ xưa đến nay, trứng cá lúc nào cũng là nguyên liệu nấu ăn cao cấp

Ăn uống no đủ liền làm việc, Tần Thi Âu đã sớm biết được kết quả sau cùng nhất, kéo lưới cũng không có bắt được bao nhiêu cá. Giống như Forrest cùng Bubba trong « Forrest Gump » lúc vừa mới hợp tác xuống biển bắt cá, nhiều lần gặp được cảnh lưới không.

"BOSS, xem ra năm nay chúng ta cần phải mua cá bột rồi, nếu không ta cũng không xác định ngư trường của người có thể kiếm lại vốn." Sago cười khổ nói.

Tần Thi Âm nhún nhún vai, nói: "Không sao cả, tiểu nhị, nhìn thoáng một chút đi, khi Thượng Đế đóng lại cánh cửa này của ngươi thì cùng lúc đó hân cũng sẽ mở ra cho ngươi một cánh cửa khác."

Sago trả lời: "Đối với những người đang ở trên lầu năm mươi như chúng ta thì từ cửa ra vào của thang lầu là có thể xuống lầu, nhưng nếu từ cửa sổ đi xuống... chúng ta sẽ phần thân toái cốt."

Tần Thi Âm kinh ngạc nói: "Ồ a, không nghĩ tới phản ứng của ngươi cũng rất nhanh, lời nói cũng rất có mùi vị triết học."

Hai người cười nói trong lúc quay về, khi vừa trở lại bến tàu một con thuyền đánh cá sơn lên tên gọi 'Kraken' cũng vừa trở lại.

Hiển nhiên Sago cùng người chủ thuyền kia quen biết nhau, nhưng lúc chào hỏi thì hân lại không có một chút tinh thần, xem ra thu hoạch trong lần ra này biển của hân rất bết bát.

Như vậy, những công việc của giai đoạn trước đã chuẩn bị xong nên Tần Thi Âm sau đó chỉ cần mua sắm để chuẩn bị kiến thiết ngư trường.

Ra biển bắt được hơn hai mươi con lươn Bắc Mỹ, Tần Thi Âm chỉ để lại hai con, còn lại đều thả đi hết rồi. Ở dưới dẫn dắt của Hải Thần ý thức hân, đem những con lươn Bắc Mỹ này dẫn tới bên cạnh đá san hô.

Hải Thần ý thức nhanh chóng vòng quanh đá san hô dạo qua một vòng thì Tần Thi Âm cảm nhận được một loại cảm xúc hưng phấn, khẩn trương... Đi qua xem xét, thì ra là một con cá trích Thái Bình Dương đang sinh sản!

Những con cá trích sinh sống xung quanh đá san hô này đều là cá trích lam tuyến Thái Bình Dương xinh đẹp. Ở trong nước thì thân thể của loại cá này chính thể hiện ra màu vàng kim nhạt, mà trên người bọn chúng lại có từng mảnh lam quang được phân bố thành hàng thẳng, là một loại cá kiềng rất đẹp.

Con cá trích Thái Bình Dương đang sinh sản dài chừng 28cm, nó rất thông minh khi tiến vào bên trong sứa Jellyfish. Vào lúc sinh sản thì nó rất là yếu yếu, nhưng sứa Jellyfish lại có thể cung cấp cho nó nơi an toàn nhất.

Cá trích Thái Bình Dương là số ít loài cá có khả năng thai sinh. Sơ kỳ ấu thể ở trong cơ thể mẹ thông qua hấp thu chất dinh dưỡng lòng đỏ trứng để phát dục. Đến hậu kỳ, ở sau khi lòng đỏ trứng bị hao hết thì lại trực tiếp từ trong cơ thể mẹ hấp thu chất dinh dưỡng

Chỉ thấy cái bụng con cá này nứt ra, sau đó một con cá trích Thái Bình Dương nhỏ dài bằng đốt ngón tay từ từ bị chen đi ra.

Không ngừng có máu tươi dung nhập vào trong nước biển làm cho những loài cá ăn thịt ở xung quanh trở nên kích động, liên tục du động quanh sứa Jellyfish. Nhưng vì e ngại hình thể khổng lồ của sứa Jellyfish nên không dám tùy ý làm bậy.

Tần Thi Âm cảm thấy hứng thú nên quan sát một hồi, sau đó đem Hải Thần ý thức bao trùm lên truyền cho cá mẹ một ít năng lượng thần bí liền rời đi.

Trên đường rời đi, Tần Thi Âm lại nhận được thêm một kinh hi nữa, hân thấy được một đàn cá hồi vân nhỏ do 40-50 con cá hồi đầu thép tạo thành đang bơi về phương hướng đá san hô. mà con đầu lĩnh chính là con cá hồi đầu thép bị lạc mà trước kia hân cứu.

Cá hồi đầu thép là loài cá ở chung, đoán chừng sau khi nó phát hiện được rằng san hô này là một thể ngoại đảo nguyên, liền quay trở về tìm tới đàn cá, mang những con cá khác cùng nhau mang đến.

Tần Thi Âm rất hài lòng, tiểu gia hỏa này thật sự là tri ân đồ báo. Hân dùng Hải Thần ý thức bao phủ đi lên, lại đem một phần năng lượng truyền vào trong thân thể cá hồi vân nhỏ. Tiếp theo lại khai thác một chút vùng biển mà Hải Thần ý thức chừng không, Tần Thi Âm liền đi ngủ.

Buổi sáng thức dậy, hân vẫn chạy bộ sáng sớm như thường ngày. Sóc tiểu Minh làm bạn chạy chung với hân, bắt quả là nằm ở trên bờ vai của hân.

Tần Thi Âm rất hài lòng, tiểu gia hỏa này thật sự là có ơn tất báo. Hân dùng Hải Thần ý thức bao phủ đi lên, lại đem một phần năng lượng truyền vào trong thân thể cá hồi vân nhỏ. Tiếp theo lại mở rộng một chút vùng biển mà Hải Thần ý thức đang nắm giữ, Tần Thi Âm liền đi ngủ.

Buổi sáng thức dậy, hân vẫn chạy bộ sáng sớm như thường ngày. Sóc tiểu Minh làm bạn chạy chung với hân, bắt quả là nằm ở trên bờ vai của hân.

Không biết có phải là do khi trước ở trong lúc tắm rửa thì sóc tiểu Minh từng hấp thu năng lượng của Hải Thần ý thức, nên tiểu gia hỏa này không chỉ có thông minh quá mức, mà năng lực vận động cũng rất mạnh. Trong lúc Tần Thi Âm chạy thì móng vuốt của nó có thể bám dính chặt quần áo để không rớt xuống bả vai. Tần Thi Âm cải biến chạy trốn lộ tuyến, theo tuyết nước dòng suối nhỏ xuyên qua cây phong lâm chạy lên núi, một mực chạy đến thác nước nhỏ địa phương.

Tần Thi Âm thay đổi lộ tuyến chạy bộ, từ dòng suối nước tuyết nhỏ xuyên qua rừng phong chạy lên núi, một mực chạy đến nơi có thác nước nhỏ.

Cảm giác có chút mệt mỏi nên Tần Thi Âm tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kết quả không được bao lâu, vài tiếng thở dốc 'hừ tức hừ tức' truyền vào lỗ tai của hân. Hân ngẩng đầu nhìn lên thì thấy con gấu nâu nhỏ trước kia từng gặp xuất hiện, bốn cái chân ngắn nhỏ mập mạp đang bám lấy nhám thạch bờ từ dưới lên.

Gấu nâu nhỏ này vẫn còn là một con gấu con. Da lông trên người hiện ra màu vàng rậm nắng, thân thể chưa tới nửa thước, đầu tròn vo. Bởi vì còn không có rụng đi bộ lông mùa đông cho nên gần như nhìn không thấy hai cái lỗ tai nhỏ nhắn xinh xắn của nó, từ bên cạnh nhìn qua thì đầu và thân thể của nó giống như là một quả cầu lông lớn bị quả cầu nhỏ chòng lên.

Con gấu con này thật từng li từng tí từ dưới leo lên, thỉnh thoảng còn gào rú hai tiếng, không biết là để tăng thêm can đảm cho mình còn là hù dọa những uy hiếp ẩn giấu nào đó.

Bắt quả nó hiển nhiên còn quá nhỏ, móng vuốt còn chưa có dài ra, tứ chi cũng không có nhiều sức mạnh. Mới leo lên sườn núi được vài bước thì chân tiếp theo bắt hệt, liền huyền thuyên lặn xuống dưới!

Bị ngã xuống mặt đất thì con gấu con này lại gào rú kêu hai tiếng, Tần Thi Âm cho rằng nó bị thương rồi, liền vội vàng đứng lên chạy về hướng nó.

Kết quả thăng nhải này vừa nhìn thấy Tần Thi Âm xuất hiện thì cặp mắt nhỏ đen sẫm mắt nhỏ thoáng cái nhưng trệ, tiếp theo kêu thảm một tiếng rồi hướng về trên núi chạy thực mạng. Liền cái đuôi nhỏ đều dùng sức dán lên trên bờ móng, giống như muốn co luôn vào trong lỗ đất.

Tần Thi Âm nhìn không được bật cười, con mẹ nó, chẳng lẽ con gấu này là bị ngu ngốc sao? Vậy mà lại sợ hãi con người! Phải biết là đối với tộc đàn gấu nâu thì con người cũng chỉ là đồ ăn lúc đói khát mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mua Sắm Lớn

Không chỉ loài người có tiềm lực vô hạn, tiềm lực của loài gấu cũng không nhỏ.

Con gấu nhỏ mập tròn vo sau khi giặt mình, dĩ nhiên chạy thật nhanh.

Thế nhưng nó vẫn là quá ngốc, luống cuống tay chân muốn bò lên một cái sườn núi, kết quả bò đến nửa đường vuốt dưới trượt một cái, lại lăn lông lốc xuống!

Con gấu nhỏ sốt ruột hoảng loạn, sau khi bò dậy nó ngửa đầu nhìn sườn núi một chút, phỏng chừng là rõ ràng lấy bốn cái chân ngắn của nó muốn thừa thể phát lực leo lên là không thể, liền quả đoán xoay người chui vào trong rừng cây.

Tần Thi Âm sợ đem nhải con này dọa ra cái gì, liền chậm rãi lui về phía sau, trốn ở sau một thân cây.

Con gấu nhỏ cũng bắt đầu trốn, nhưng lại đàn độn thò đầu ra phía ngoài nhìn ngó.

Nó nhìn thấy cái tên to xác rất đáng sợ kia biến mất ở phía sau thân cây, mới chậm rãi bò đi ra, nhìn một chút cá đang bơi trong đầm nước, mấy lần quay đầu muốn rời đi, nhưng phỏng chừng quá đói, cuối cùng hạ quyết tâm, cong đuôi chậm rãi bò đến cạnh đầm nước.

Nhưng tính cảnh giác của con gấu nhỏ này rất mạnh, cái đầu như quả cầu lông không ngừng chuyển động, tựa hồ chỉ cần có gió thổi cỏ lay liền lập tức chạy trốn.

Tần Thi Âm không có lên tiếng, con gấu nhỏ cuối cùng cũng coi như thanh tĩnh lại, đến cạnh đầm nước, cái mũi đen phập phồng thêm thường nhìn cá bơi trong đầm nước chờ ra.

Nước dòng suối nhỏ tan từ tuyết thanh khiết trong veo, do đó hấp dẫn không ít cá biển một đường đi ngược dòng nước, trong đầm nước có không ít cá, nhỏ có sáu, bảy centimet cá ốt me, cá bóng biển, lớn có cá hồi mà gấu ngựa yêu thích nhất.

Cá ốt me bình thường sinh sống ở trong biển, cá trưởng thành mùa xuân sẽ tới nơi cửa sông cạnh biển đẻ trứng, vì lẽ đó xuất hiện ở bên trong dòng suối nhỏ cũng không khiến người ta bất ngờ.

Con gấu nhỏ chuyên tâm nhìn chằm chằm những con cá này, mẹ của nó giống như chưa từng dạy nó làm sao bắt cá, nó liếm đầu lưỡi nhìn một hồi, bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy lên, mang theo khí thế dời non lấp bể nhảy vào trong đầm nước!

Tần Thi Âm xem sững sờ, con gấu nhỏ này là muốn đập nát cá trong đầm sao?

Ở trong nước vùng vẫy mấy lần, con gấu nhỏ dừng nói bắt được cá, liền cá ở nơi nào cũng không tìm tới, cuối cùng ô ô gào thét vài tiếng, không thể không bơi vào bờ.

Không từ bỏ, chỉ có thể tiếp tục thêm thường xem những con cá đang bơi có vẻ ngon lành kia.

Nhìn một hồi, con gấu nhỏ đến chết không đổi, lần thứ hai nhảy xuống muốn bắt cá, đương nhiên, kết quả đều giống nhau, căn bản không thể bắt được cá.

Tần Thi Âm chậm rãi đi ra, hẳn xem con gấu nhỏ này quá đáng thương, liền dùng Ý thức Hải Thần điều khiển hai con cá ốt me bơi tới cạnh bờ đầm

Con gấu nhỏ dùng đầu lưỡi béo mập liếm môi, nó sốt ruột dùng chân trước thò ra muốn đem cá mò tới, kết quả cái chân ngắn của nó căn bản không có năng lực này, mấy lần thăm dò đều không thể có hiệu quả, gấp đến độ kêu gào không thôi.

Tần Thi Âu thực sự là bất đắc dĩ, con gấu này là khi mời tới gây cười sao? Hoặc là nó cho rằng bán nhanh có thể làm cho cá mắc câu? Đụng tới con gấu nhỏ cực phẩm như vậy, Tần Thi Âu cũng cảm thấy say rồi.

Tận lực bước nhẹ qua, Tần Thi Âu đưa tay đem cá ốt me vớt lên, con gấu nhỏ quay đầu nhìn thấy hấn, theo bản năng lại muốn chạy.

Nhưng là lại nhìn một chút cá ốt me béo mập trong tay Tần Thi Âu, nó lại không nỡ chạy, sừng sốt mấy giây, nó không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên bò đến trước một thân cây, dùng chi sau đứng thẳng người lên, chân trước đỡ thân cây, dùng sức đẩy, vừa đẩy vừa rống gào gào.

Tần Thi Âu lúc đầu còn không biết con gấu nhỏ này muốn làm gì, nhưng rất nhanh liền rõ ràng, con gấu nhỏ này là đang thị uy với hấn, là đang hù dọa hấn!

Sau khi rõ ràng, Tần Thi Âu đều sắp ngất xỉu.

Mà sóc lùn châu Phi hiển nhiên cũng rõ ràng ý tứ của vị tiểu bá vương núi rừng này, nhanh chóng leo từ vai Tần Thi Âu xuống, bò lên trên cây thông con gấu nhỏ đang đẩy như một làn khói, chụp từng quả thông khô quất chọi xuống!

Con gấu nhỏ lại chuẩn bị chạy trốn lần thứ hai. . .

Tần Thi Âu không muốn làm nó sợ, liền đem cá ném đi qua, con gấu nhỏ chớp chớp con mắt, thăm dò một thoáng, thấy Tần Thi Âu đứng ở đằng xa không động đậy, liền xông lên vô cùng nhanh chóng, cắn vào cá ốt me liền chạy.

Rất giống một con chó con nhặt được xương.

Cá ốt me quá nhỏ, phỏng chừng chạy không tới hai bước con gấu nhỏ liền ăn hết, sau đó lại chạy về đến, tha thiết mong chờ nhìn hồ nước.

Tần Thi Âu lại bắt một con cá hồi nặng hai, ba pound, lần thứ hai ném cho con gấu nhỏ, nó cong cái mông lên bắt đầu hết sức chuyên chú đối phó với cá hồi.

Ăn uống no đủ, con gấu nhỏ trước tiên chạy trốn, dường như nó cảm giác Tần Thi Âu là cái đại ma vương rất đáng sợ.

Chờ thân ảnh con gấu nhỏ biến mất, Tần Thi Âu cũng dẫn sóc tiểu Minh trở về biệt thự.

Chuyện của hấn hiện tại rất nhiều, việc cấp bách là chọn mua thiết bị cần thiết, liền dẫn Sago đi thuyền tới St. John's

Sau khi nghe Sago giới thiệu, Tần Thi Âu tiến vào một cửa hàng thiết bị ngư nghiệp tên là 'Người Viking'.

Cửa hàng này có diện tích rất lớn, bên trong phân cách chỉnh tề thành mười mấy cái khu vực, phân biệt bán ra lưới đánh cá, đồ đi câu, linh kiện thuyền đánh cá, thậm chí còn có ca nô loại nhỏ hoàn chỉnh, Tần Thi Âu liền nhìn thấy bốn chiếc xuồng máy được bày bố ở giữa cửa hàng.

Khi Sago xuất hiện, một cái đại hán màu da cổ đồng đang nằm nhòai trên quầy buồn ngủ lập tức nghiêng đầu lại, lập tức khuếch đại kêu lên: "Này, này, ai tới? Khách quý trời ban a! Cá mập lớn tốt a, hoan nghênh đi tới địa bàn Người Viking, người anh em!"

Sago đi tới ôm ấp cùng hấn, sau đó giới thiệu cho Tần Thi Âu: "BOSS, đây là Reyes Bigfoot Harrodsson, một cái tự xưng người Viking nhưng trên thực tế chỉ là trò cười!"

Reyes cười ha ha, hấn tới bắt tay với Tần Thi Âu, hiếu kỳ hỏi: "Người là ông chủ cá mập – kẻ dã man này? Mặt nhìn rất lạ."

"Đây là cháu của Tần, tiểu Tần." Sago nói rằng.

Tần Thi Âu có thể cảm giác được rõ ràng, Reyes lập tức liền lộ ra vẻ mặt tôn kính, thậm chí hai cái tay nắm chặt bàn tay Tần Thi Âu, nói: "Ác, vinh hạnh, quá vinh hạnh rồi! Con cháu Tần tiên sinh đến rồi? Đây thực sự là tin tức lớn."

Xem ra vị Nhị gia gia thần bí kia của mình, ở St. John's rất nổi danh a, lòng hiếu kỳ của Tần Thi Âu nổi lên.

"Các người cần cái gì?" Reyes rót một chén rượu cho mỗi người rồi hỏi.

Tần Thi Âu nhấp một miếng, rất nóng, cảm giác nồng đậm, so với icewine, thứ này lại giống như burning-wine.

Sago cười nói: "Người muốn phát tài, Bigfoot, lần này nhưng là buôn bán lớn tới cửa."

Hấn đem danh sách muốn mua đưa lên, tiếp tục nói, "Lấy đủ các thứ trên đây, sau đó đưa đi qua, đến ngư trường, ta sẽ cố gắng chiêu đãi người 'chó chết'!"

Reyes vừa nhìn, con mắt đột nhiên sáng, hấn hô quát hai tiếng, mấy cái đồng nghiệp đi ra, bắt đầu khuôn đồ ra bên ngoài dưới sự chỉ huy của hấn.

Sonar, đèn xenon lớn, các loại lưới đánh cá, nguyên bộ xiên đâm cá, đồ lặn... , những đồ vật thượng vàng hạ cám này liên đủ đoàn người bận việc tới giữa trưa.

Tần Thi Âu chỉ cần trả tiền, vì lẽ đó hắn rất nhàn rỗi, liền đi lòng vòng xung quanh.

Hàng hóa cửa hàng này rất đầy đủ, còn có lao cá, cung tên... các loại ngư cụ thuộc loại tấn công.

Tần Thi Âu vừa ý một cái cung ròng rọc, cái cung này toàn thân màu trắng bạc, đường cong trời chảy, hàn quang lóng lánh, bốn cái ròng rọc to to nhỏ nhỏ khéo léo tinh xảo, rất có lực sát thương đối với con mắt.

Người phục vụ đi cùng với hắn giới thiệu: "Ngài rất biết hàng, tiên sinh, loại cung bốn ròng rọc này ở St. John's đều rất hiếm thấy, nó là dùng một trăm lớp carbon, phương pháp ép khuôn sợi đơn chế thành thân cung, toàn thể chịu lực uốn lượn biến hóa nhất trí. Bố trí đồng tâm ổ trục, 12 đường vị đồng bộ điều chỉnh nhanh bánh tâm sai, phân huyền khí bằng inox, thêm trang bị ngăn trở huyền khí cùng tính đồng bộ rất tốt hỗn hợp bánh lệch tâm, uy lực mạnh mẽ, bề ngoài hoa lệ, là nam nhân yêu nhất."

Tần Thi Âu muốn mua, Sago từ chối, nói: "Không dùng tới, BOSS, những thứ này ta đều biết làm, hơn nữa còn khá tốt đây."

Reyes đi tới, cười nói: "Đừng khoác lác, cá mập, ta thừa nhận ngươi thông minh khéo léo, nhưng là ngươi có thể làm ra cung bốn ròng rọc? BOSS, ngươi đã từng xem (First Blood) sao? Đây chính là hàng nhái cái cung ròng rọc mà Rambo dùng."

Sago rất giữ mặt mũi, ngạo nghễ nói: "Này có cái gì khó, cho ta cổ máy, ta đương nhiên làm đi ra."

Reyes cười ha ha, hắn cũng không so đo, cầm lấy một cái nói: "BOSS, nếu như ngươi yêu thích, liền lấy đi, xem trên phần của Tần tiên sinh, ta phải đưa ngươi chút gì."

Tần Thi Âu tiếp nhận cung, trong lòng thầm nghĩ cái tên này đúng là người tinh, nhìn qua ngũ đại tam thất, kỳ thực đối nhân xử thế khôn khéo lắm, Sago so sánh với hắn chính là đứa con nít.

Bất quá, Reyes xác thực rất phóng khoáng, giá cả cái ròng rọc cung này là 5000 Canadian dollar, đổi thành NDT, giá trị dĩ nhiên vượt quá 2 vạn!

Cầm thân cung trong tay, tay phải Tần Thi Âu kéo dây cung vừa dùng sức, trực tiếp kéo căng cung.

Con mắt Reyes nhất thời trừng lớn, kinh hô: "Cút chó, sức lực thật lớn!"

Lần này đến phiên Sago nở nụ cười, thân thể đơn bạc nhưng sức mạnh kinh khủng của Tần Thi Âu luôn có thể làm cho người ta cảm thấy chấn động.

Một trong những ưu điểm của cung ròng rọc chính là có thể điều chỉnh lực kéo, Reyes đem lực kéo từ sáu mươi pound tăng lên tới tám mươi pound, kết quả Tần Thi Âu trực tiếp tăng đến một trăm pound, thử một chút, mới thỏa mãn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Rong Ruổi Trên Biển.

Nhìn thấy cung tên, Tần Thi Âu lại nhớ tới súng, Canada giống như nước Mỹ, người dân có quyền tự do sở hữu súng, đương nhiên, thứ này cần Cục quản lý súng cấp Giấy phép sử dụng súng.

"Trước tiên cần phải kiểm được Giấy phép sử dụng súng." Tần Thi Âu vuốt nhẹ cung ròng rọc nghĩ thầm trong lòng.

Đi dạo một vòng, không thấy cái gì hứng thú, cuối cùng hắn đưa ánh mắt đặt ở trên xuồng máy.

Ở trong kế hoạch của Tần Thi Âu, ngư trường của hắn khẳng định là phải có du thuyền, hiện tại tiền của hắn mua du thuyền cũng đủ, nhưng kiến thiết ngư trường mới là trọng điểm, vì lẽ đó hắn chờ sau này từ đáy biển tìm tới đồ cổ văn vật gì lại mua sau.

Chỉ là khi hắn đi tới trước mặt xuồng máy, hắn không chịu được, màu bốn cái tiểu tử này lần lượt là đỏ, vàng, đen, trắng, tạo hình không giống, nhưng đường cong uy mỹ, thân ngoài bằng hợp kim thép óng ánh, thực sự là đẹp không sao tả xiết.

Reyes chỉ vào chiếc xuồng máy màu đỏ giới thiệu: "Đây là xuồng máy Yamaha FZS loại thoải mái, số lượng tiêu thụ vô cùng tốt, mã lực mạnh mẽ, giá cả hợp lý, nếu như ngươi muốn hưởng thụ niềm vui tung hoành trên biển, thì nó là một cái vật cười rất tuyệt."

Tính phần thanh của Tần Thi Âu lại phát tác, hắn lắc đầu nói: "Không muốn hàng Nhật, Bigfoot, giới thiệu cho ta chiếc nào càng tốt hơn một chút."

"Vậy thì cái này, 'Ám Dạ Lôi Thần'." Reyes chỉ vào chiếc xuồng máy màu đen nói, "Đây là kiểu dáng Italy RIVA chủ yếu nhắm vào, giá cả tương đối cao, chủ yếu nhất là, tính năng của nó là mạnh nhất bên trong các loại xuồng máy cùng cấp, người có thể nhìn giới thiệu."

Chiếc xuồng máy màu đen này so với cái khác đều phải to hơn một vòng, độ dài có chừng 4m, độ rộng 1.5m, độ cao 1.2m, toàn thể đều là composite kết hợp với hợp kim chế tạo thành, uy vũ khí phách.

Tần Thi Âu nhận lấy giấy giới thiệu sản phẩm, trên đó viết:

Loại: RIVA- Ám Dạ Lôi Thần IV.

Động cơ: 4 xi-lanh 4 thì gắn ngoài thân, công suất cao có tăng áp.

Bài khí lượng: 2400C.C

Mã lực: 280HP

Nhiên liệu: Dầu mazut

Cao nhất tốc độ: 280 km/ giờ

Khởi động bằng điện, làm mát bằng nước, khóa điện trực tiếp, bộ chế hòa khí / phun nhiên liệu điểm, chân vịt bốn cánh, kết cấu thép không gỉ ...

Đem đặc điểm chiếc xuồng máy này tổng kết lên, chính là: Bá đạo, tùy hứng, xa hoa, xa xỉ, điều nô thiên!

Đương nhiên, chất lượng siêu cường cũng có giá cả siêu cao, chiếc Yamaha kia bắt quá mới 16,000 Canadian dollar, chiếc Ám Dạ Lôi Thần này thì lại hầu như lật một lần, giá cả cao tới 28,000 dollar.

Nhưng không nghi ngờ chút nào, Tần Thi Âu lựa chọn vẫn là Ám Dạ Lôi Thần, chiếc xuồng máy này quá tuần tú, nếu như đi tới địa phương bãi biển như Hawaii, Miami lượn một vòng, có thể câu đến gái đẹp tình một đêm.

Chọn thứ tốt, Tần Thi Âu cùng Sago liền đi về trước, Reyes biểu thị sau đó hần liền đem đồ vật đưa đến.

Trở về ngư trường, Sago mở ra nhà kho, không tới một giờ, xe vận tải nhỏ của Reyes cũng chạy tới, Tần Thi Âu đem cung ròng rọc treo ở trong phòng ngủ, xuồng máy liền trực tiếp để ở trên bến tàu—— hần mua không phải một chiếc, mà là hai chiếc.

Có tiền, tùy hứng.

Đang buổi trưa, hiện tại theo thời gian đi qua, khí trời càng ngày càng ấm, nhiệt độ ngư trường buổi trưa có thể đạt đến khoảng chừng mười độ.

Nhiệt độ như thế vẫn xem là tương đối thấp, nhưng Tần Thi Âu không hề gì, từ khi dung hợp Hải Thần Chi Tâm, hần phát hiện mình ở trong nước biển căn bản sẽ không xuất hiện hiện tượng bị mất nhiệt, giống như có cái gì ngăn cách hần cùng nước biển.

Thế là, hần mặc vào đồ lặn vừa mua, bước lên Ám Dạ Lôi Thần liền xoay chìa khoá.

"Ầm ầm ầm..." Một trận tiếng motor phát động trầm thấp mà mạnh mẽ vang lên, Tần Thi Âu cảm giác thứ này bắt đầu hơi run rẩy, phối hợp sóng cuộn bông bông, rất giống một con tuần mã chuẩn bị rong ruổi.

Sago cùng Reyes đứng ở trên bến tàu quan sát, Reyes hút thuốc nói: "Ông chủ của người thực sự là thanh niên cứng, loại khí trời này bị nước biển hất lên người có thể không chút nào thoải mái."

Sago hết lòng trung thành, thay quần áo leo lên một chiếc Ám Dạ Lôi Thần khác, hần lo lắng Tần Thi Âu lần đầu tiên cưỡi xuồng máy ở trên biển xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hai chiếc xuồng máy cao cấp ở giữa biển theo gió vượt sóng chạy như bay, hấp dẫn không ít người vây xem.

Bởi vì phải thu thập ngư trường, Tần Thi Âu thuê chừng mười người từ trấn nhỏ hỗ trợ tạm thời, ngoài ra bởi vì ngư trường đã được thu thập, bọn nhỏ trên trấn có nơi chơi đùa tốt hơn, ban ngày đều sẽ tới ngư trường vui đùa, hiện tại bọn hần đều thành khán giả.

Tần Thi Âu chậm rãi gia tốc, xuồng máy có chút tương tự xe gắn máy, tay ga ở trên tay lái bên phải, rất là thuận tiện.

Bất quá thứ này so với xe gắn máy an toàn hơn nhiều, chỉ cần tốc độ không vượt quá 200km, cái kia cho dù thuyền lật người rơi xuống nước, cũng sẽ không bị thương.

Đương nhiên, nếu như tốc độ quá nhanh như bốn, năm trăm km/h, một khi xuồng máy lật thì mặt nước cũng không mềm mại hơn bao nhiêu so với mặt đường.

Giá cao mang ý nghĩa chất lượng cao, ngoài khơi tuy rằng sóng cuộn không ngừng, nhưng chiếc xuồng máy này vẫn có thể đè ép được vững vàng, gia tốc mãi cho đến hơn bốn mươi km, tính ổn định cũng rất tốt.

Hải dương rộng lớn bao la, còn muốn sáng khoái so với thảo nguyên, Tần Thi Âu chưa từng cười ngửa, bắt quả hần tin rằng, cười ngửa ở trên thảo nguyên nhất định không so được với cười xuống máy ở trên biển lớn!

Tốc độ của Âm Dạ Lôì Thần càng lúc càng nhanh, chậm rãi liền tới gần 100km/h, Tần Thi Âu xưa nay không dám lái xe nhanh như vậy.

Thế nhưng ở trên đại dương —— đặc biệt là mặt biển gió êm sóng lặng như bây giờ, hần cảm giác mình cái gì cũng không sợ!

Xuồng máy chạy nhanh ở phía trước, mang theo một luồng bọt sóng trắng như tuyết ở phía sau, đuôi sóng kéo dài tới hơn hai mươi mét.

Nước biển phun ra, gió biển gào thét, Tần Thi Âu cảm giác bản thân vào một khắc này chính là thần của hải dương, vua của biển cả!

Một đám trẻ con ước ao nhìn hai chiếc xuồng máy ở trên mặt biển quanh qua quẹo lại, mi mắt đều không nháy, vẻ đẹp của sức mạnh cùng tốc độ kia chinh phục bọn họ triệt để.

Sago xem Tần Thi Âu cười rất tốt, liền quay về, hần khá là phiền muộn, thể trạng của hần nhìn xem cường tráng hơn nhiều so với Tần Thi Âu, nhưng cười xuống máy ở nhiệt độ như thế này hần vẫn không chịu được, mà tốc độ của Tần Thi Âu nhanh hơn hần, nhìn đáng đáp còn thoải mái hơn so với hần.

Tiểu Sago nhìn thấy cha trở về, để chân trần chạy lên đi muốn cười. Mặt Sago tối sầm lại quát lên: "Người muốn cảm mạo sao? Tiểu tử thúì, cho ta trở lại, đợi tới tháng bảy tháng tám, ta nói với Boss mượn một chiếc mang người ra ngoài chơi."

Tần Thi Âu hăng hái, cứ việc là lần đầu tiên cười xuống máy, nhưng hần trước đây cười xe máy rất nhiều, thêm vào có cái BUG Hải Thần Chi Tâm hỗ trợ, ở trên biển rộng quả thực thuận buồm xuôi gió.

Điều khiển xuồng máy có hai cái điểm quan trọng, một là tính cân bằng, hai là sức mạnh, tính cân bằng là khống chế xuồng máy ổn định thân hình, mà sức mạnh là giữ vững tay lái, cũng chính là khống chế được phương hướng.

Ở trên biển chạy liên tục năm mươi, sáu mươi km, ngư trường cũng đã không nhìn thấy, Tần Thi Âu mới hạ tốc độ chậm lại, chuyển đầu xuồng máy theo hải lưu chậm rãi trôi nổi.

Lúc này, nước biển bỗng nhiên cuộn cuộn lên từ phía sau, Tần Thi Âu lập tức gia tốc, xuồng máy phăng phất như chiến mã xuất kích, gào thét một tiếng liền xông ra ngoài, vì vậy sóng biển phun lên tung toé cũng không có hất lên người hần.

Tần Thi Âu nghĩ rằng mình gặp gỡ quái vật gì, liền cẩn thận tăng tốc đảo quanh. Đúng lúc này sóng biển hạ xuống, một con toàn thân trắng nõn như ngọc lộ đầu ra đến, dĩ nhiên là một con cá voi trắng!

Từ phần đầu lộ ra mà xem, thân thể con cá voi trắng này dài chừng một mét rưỡi, không nghi ngờ chút nào, đây là một con cá voi con.

Đầu của nó tròn vo giống như đội một cái nồi màu trắng, miệng hơi ngắn, không có vây lưng, toàn thân bóng loáng trắng như tuyết, hai con mắt đen kịt sinh động, hiểu kỳ đánh giá Tần Thi Âu, đuôi thỉnh thoảng đánh bọt nước, đáng về ngày thơ lại vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chim Hoàng Yến Trong Đại Dương

Cá voi trắng, chim hoàng yến điểm lệ nhất trong biển rộng.

Loại động vật to lớn có tính cách ôn hòa này bình thường đều sinh hoạt ở trong vùng biển của châu Âu, bang Alaska nước Mỹ và lưng Canada, Tần Thi Âu còn không biết đảo Farewell cũng có bóng dáng của bọn nó.

Phải biết rằng, chỉ cần là khu vực có cá voi trắng tập trung thì không sai biệt lắm đều là thánh địa cá voi. Ví dụ như hạ du của sông Saint Lawrence ở phía đông Canada và cửa sông Churchill ở tây bộ vịnh Hudson.

Đối với ngư dân mà nói, cá voi trắng chưa bao giờ là con mồi hoặc là đối thủ. Chúng tương tự với cá heo, tính cách hiền lành ôn hòa, chỉ số thông minh cực cao, có khả năng trao đổi và dực vọng quần cư rất mạnh. Từ sau khi chúng bắt đầu được phát hiện vào thời kỳ cuối thế kỷ 18, liền không ngừng truyền ra những câu chuyện có nội dung liên quan tới cá voi trắng và ngư dân kết bạn với nhau.

Mà sở dĩ xưng hô cá voi trắng vì chim hoàng yến là vì chúng là chuyên gia "khẩu kỹ" ưu tú nhất trong quốc loài cá, có thể phát ra mấy trăm loại âm thanh, hơn nữa âm thanh phát ra còn thay đổi thất thường.

Sau khi con cá voi trắng nhỏ này xuất hiện liền mở ra cái miệng ngắn cùn phát ra âm thanh "ô ô" cùng loại với tiếng còi hơi của thuyền khách. Nó lần đầu tiên nhìn thấy xuồng máy nên rất là hiếu kỳ, sau khi trôi lên mặt biển liền phấn khởi bơi theo.

Tần Thi Âu nhìn thấy xuất hiện chỉ là một con cá voi trắng nhỏ thì nhẹ nhàng thở ra, nếu xuất hiện một tên to xác như cá mập hổ cát hay là cá mập ăn thịt người, vậy hẳn còn phải phí một phen tay chân thu thập chứng nì.

Nhìn thấy cá voi trắng nhỏ hiếu kỳ bơi theo ở phía sau, Tần Thi Âu liền khi thì tăng tốc khi thì xoay quanh, trêu đùa con cá voi trắng nhỏ.

Cá voi trắng nhỏ hơi có chút ngốc nghếch xông vọt vào nước biển truy đuổi ở phía sau, nghe nhiều âm thanh phát động motor xuống máy, nó vậy mà cũng bắt chước kêu lên:

- Rầm rầm . . Rầm rầm . . "

Tần Thi Âu bị nét ngây thơ đáng yêu của con cá voi trắng nhỏ này cho hấp dẫn rồi, nhưng hẳn trêu chọc chưa được bao lâu, chỗ xa xa bỗng nhiên vang lên âm thanh "ô ô" như tiếng còi hơi mà ngay lúc đầu cá voi trắng nhỏ vừa xuất hiện liền phát ra.

Nghe được cái âm thanh này, cá voi trắng nhỏ dùng đầu ra sức vênh lên ra mặt biển, nhìn một chút liền chui vào trong nước lặn mà đi.

Ý thức Hải Thần của Tần Thi Âu đi theo, hóa ra còn có một con cá voi trắng trưởng thành ở cách đó không xa, con cá voi trắng nhỏ này hẳn là đi theo mẹ nó ra ngoài vồ mồi.

Xuất phát từ lòng yêu thích, Tần Thi Âu đem năng lượng Hải Thần rót vào trong cơ thể cá voi trắng nhỏ, sau đó lưu luyến rời đi.

Tần Thi Âu rất muốn đem cá voi trắng nhỏ mang về ngư trường để làm súng vật, nhưng đối với cá voi trắng mẹ mà nói thì việc này là một chuyện rất tàn nhẫn. Hẳn sẽ không làm như vậy, trước mắt số lượng cá voi trắng đã càng ngày càng ít, hẳn cần phải bảo vệ tánh mạng của loài động vật đáng yêu này.

Từ thế kỷ 17 đến nay, bởi vì lợi nhuận kếp xù từ nghề đánh bắt cá voi, người bắt cá voi điên cuồng tiến hành bắt giết đối với cá voi khiến số lượng cá voi trắng giảm mạnh.

Càng thêm đáng buồn chính là hoàn cảnh sinh thái của cá voi trắng lọt vào phá hư mang tính hủy diệt, đã bị xâm hại từ hàng loạt vật chất độc hại. Ví dụ như PCBs, DDT và PAHs có thể gây nên bệnh ung thư, khiến cho hệ thống miễn dịch của rất nhiều cá voi trắng lọt vào phá hư nghiêm trọng, từng đàn chết đi.

Tạm biệt cá voi trắng nhỏ, Tần Thi Âu không còn tâm tình tiếp tục chơi đùa, liền tăng tốc về tới bến tàu ngư trường.

Một đám nhóc đợi ở trên bến tàu, vây quanh một chiếc chiếc xuống máy khác chỉ trở. Tần Thi Âu bước xuống xuống máy, hướng về Sago cười nói:

- Để cho bọn nhỏ thay phiên ngồi lên đi chơi một chút đi.

Bọn nhóc phát ra một tiếng hoan hô, đám người tiểu Sago tội nghiệp nhìn xem Sago. Hẳn khó xử nói:

- Nước biển tóe lên có chút lạnh, dễ dàng làm cho bọn nhỏ sinh bệnh.

Dùng tiểu Sago cầm đầu lũ tiểu gia hòa kêu lên:

- Không sợ, bọn con không sợ!

Tần Thi Âu cười nói:

- Lái chậm một chút sẽ không có vấn đề. Lại nói, anh là muốn cho con của mình làm đóa hoa trong nhà ấm hay là một cục đá tảng ngông nghênh, cái cây to đình thiên lập địa?

Như vậy Sago liền không nói nữa, khởi động xuống máy lần lượt dẫn bọn nhóc lướt.

Đồ vật đều đưa đến, Tần Thi Âu tự mình đi qua kiểm tra, không có vấn đề hẳn liền thanh toán, duy nhất một lần liền xài hơn 800.000 CAD.

Bắt quá, vừa như vậy ngoại trừ ngư trường và cá bột, trên cơ bản ngư trường đã có thể mở ra rồi.

Lấy vài tấm ảnh chụp cảnh mình cười xuống máy đăng lên group bạn học, một đám bạn xấu lại bắt đầu làm âm ỉ.

Mao Vi Long: - Cảm thú, cuộc sống bây giờ của cậu càng ngày càng thoải mái rồi a, lúc nào thì mua du thuyền? Tới lúc đó bạn thân đi chỗ đó của cậu chơi đùa vui vẻ một phen.

Trần Lỗi:

- Trời ạ, chiếc xuống máy này giống như rất trâu bò ah. Cảm thú, thành thật khai báo, đây là của cậu hay là cậu PTS đấy?

Tổng Tuyết Mai:

- Cậu không cần phải khoe của, như vậy làm cho chúng ta những người nghèo khổ bức đồ thị làm sao bây giờ? Ta còn đang rầu vì tiền thuê phòng tháng

sau đây, mắt thấy đều sắp ra đường ở rồi.

Chung Đại Tuấn lập tức đi ra:

- Tuyết Mai, cậu đừng giao tiền thuê nhà rồi, đến chỗ của mình ở này, bạn thân bốn tay hoan nghênh.

Mã Kim phát cái về mặt háo sắc, trả lời:

- Đây là ngu chi chi lên trời a.

- Đi tìm chết đi!

Mấy vị nữ đồng chí cùng một chỗ công khai lên án Mã Kim, đương nhiên, Chung Đại Tuấn tức thì bị mắng máu chó phun đầy đầu.

Tần Thi Âu cười tham dự vài câu, sau đó thấy avatar QQ dưới góc phải máy tính bắt đầu chớp động. Hắn click mở xem xét, là huynh đệ Tần Bằng ở quê quán:

- Cảm thú, bạn thân ta còn có nửa tháng là kết hôn, cậu có thể trở về được không? Còn có, sao điện thoại lại gọi không được?

Tần Bằng là bạn nói khó của Tần Thi Âu, có thể nói hai người là anh em mặc chung một cái quần lớn lên. Từ tiểu học mãi cho đến cao trung đều ở chung trường học, chung cái lớp học, tính tình hợp nhau nên rất dễ đùa giỡn.

Kỳ thật bạn bè của Tần Thi Âu là tương đối ít, nói khó nghe một chút là hắn làm người có chút lấy mình làm trung tâm, tính tình khá lớn. Tần Bằng trời sinh tính tình rất tốt luôn cười ha hả, cho nên trong thôn bạn cùng lứa tuổi không ít, chỉ có Tần Bằng là chơi đùa vui vẻ nhất với hắn.

Thành tích học tập của Tần Bằng không tốt lắm, cao trung còn không có học xong đã bỏ học đi làm công rồi. Hắn rất ưa thích các loại xe cơ giới, bây giờ đang ở quê quán mở cái tiệm sửa xe nho nhỏ.

Lúc Tần Thi Âu không ở nhà, trong nhà chỉ có cha mẹ già, Tần Bằng một mực hỗ trợ chăm sóc. Thời điểm nông vụ sẽ qua trợ giúp làm việc nặng nhọc, tới sinh nhật sẽ đưa trái trứng bánh ngọt các loại.

Cho nên khi nhìn thấy hắn nhắn lại, Tần Thi Âu lập tức hồi phục:

- Đi, mình nhất định sẽ đi, hơn nữa mình còn sẽ làm phù rể cho cậu, để dành một vị trí cho mình.

Tần Bằng sau đó vẫn chưa có trả lời lại, Tần Thi Âu liền đem số điện thoại của mình gửi qua. Nói tới chuyện này hắn vẫn có chút áy náy, chính mình sau khi tới Canada thì thay đổi sang GSM, còn chưa có đem số điện thoại nói cho người anh em nói khó này nữa.

Trong lúc lơ đãng Tần Thi Âu đi tới Canada đã gần một tháng rồi. Hắn là đến vào đầu tháng 4, bây giờ cũng sắp cuối tháng 4 rồi, khoảng cách hôn lễ của Tần Bằng cũng không còn nhiều. Hắn liền tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Auerbach nhờ hỗ trợ đặt vé máy bay.

Thuyền đánh cá còn chưa có mua nên Tần Thi Âu không có việc gì làm, hắn quyết định ngày mai sẽ đi thi lấy bằng lái xe, thuận tiện làm giấy chứng nhận sử dụng súng.

Đăng ký bằng lái xe rất đơn giản, tìm tới một Trung tâm sát hạch lái xe, sau đó Tần Thi Âu đem thông tin cá nhân của hắn và 600 RMB nộp lên là có thể xong việc rồi.

Thi bằng lái ở Canada tương đối càng nghiêm khắc, nhưng loại nghiêm khắc này là thời điểm cuộc thi. Ở trong lúc luyện xe, bởi vì gần như nhà nhà đều có xe nên rất nhiều người đều là biết lái xe sau đó mới đến thi lấy bằng lái, cho nên chỉ cần học đủ năm khóa dạy học liền cho phép thi thử.

Làm giấy chứng nhận sử dụng súng sẽ phải rắc rối một chút rồi.

Đầu tiên, Tần Thi Âu cần trình một tờ đơn tự đệ xin, sau đó tới một nhà bệnh viện tâm thần do phía chính phủ chỉ định tiếp nhận kiểm tra tâm lý.

Như vậy còn chưa đủ, tiếp theo hắn còn phải đi qua ba cấp thẩm tra của Cục cảnh sát St. John's, Cục cảnh sát Newfoundland và Cục Điều tra Quốc gia, xác nhận không có tiền án phạm tội. Ngoài ra xin chứng nhận sử dụng súng về sau, Cục cảnh sát địa phương sẽ không định giờ đi kiểm tra xem người có phải bị nghiện rượu, hay cãi nhau với hàng xóm, có bạo lực gia đình.... vâng vâng này đó tình huống.

Quá trình này ước chừng cần 2 tháng, nếu hết thấy không có vấn đề rồi mới có thể đi cục cảnh sát lấy giấy phép cầm súng và giấy chứng nhận cho phép mua thương.

Sau khi lấy được những thứ này, Tần Thi Âu còn phải ở trong 30 ngày phải mua súng, sau khi mua súng còn cần ở trong 72 tiếng đồng hồ đi cục cảnh sát đăng ký số seri súng.

Mặc dù cảm giác thật rắc rối nhưng Tần Thi Âu lại chỉ có thể phối hợp. Dù sao ở trong nước, mặc cho người lương thiện cỡ nào đều không lấy được súng ống. Mà ở hắn xem ra, đàn ông chưa từng chơi đùa qua súng là không hoàn chỉnh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Mua Súng

Tần Thi Âu đã làm xong kiểm tra tinh thần nên tới cục cảnh sát St. John's thành lập hồ sơ. Lúc ra cửa, một chiếc BMW 760 màu xanh da trời từ bên cạnh phóng qua, sau đó đột nhiên lùi trở lại.

Lúc này Tần Thi Âu và Auerbach đang định băng qua đường cái, chiếc xe bất ngờ rút lui trở lại làm hai người không khỏi hoảng sợ.

- Hey, anh bạn, bằng lái xe của anh là mua đấy à?

Tần Thi Âu thấy khó chịu phát tay la lên.

Cửa xe BMW mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt của hắn. Rất trùng hợp, không ngờ lại là Giám đốc chi nhánh ngân hàng Montreal tại Newfoundland, Alen Brendon.

- Tần, tôi nhìn thấy cậu nên quá hưng phấn, cho nên nhất thời lái xe hơi nhanh chút, thật sự rất xin lỗi.

Brendon nhiệt tình cười nói.

- Cậu tới cục cảnh sát làm gì vậy?

Nếu là người quen, Tần Thi Âu liền ngượng ngùng đi trách móc cái gì. Hắn giải thích:

- Tôi là tới làm chứng nhận sử dụng súng.

- Lấy tới tay chưa?

- Chưa, tiểu nhị, còn phải đợi vài tháng nữa. Tôi chỉ mới vừa vặn làm xong kiểm tra tinh thần.

- Vậy cậu có cần sử dụng gấp không? Tôi là nói chứng nhận sử dụng súng.

- Cũng không phải rất gấp, chẳng qua nếu có thể nhanh chóng xử lý xong thì đương nhiên rất tốt.

Nghe xong lời này, Brendon nở nụ cười, nói:

- Đưa hồ sơ đăng ký của cậu cho tôi, để tôi đi vào tìm người, hai người đi quán cà phê chờ tôi một chút.

Tần Thi Âu cho rằng Brendon tìm người để hỏi thúc một chút. Kết quả tại quán cà phê đợi tầm nửa giờ, Brendon quay lại trực tiếp mang hai cái chứng kiện màu cam đưa cho hắn, đúng là chứng nhận sử dụng súng cùng với chứng nhận cho phép mua súng.

- Như vậy thì xử lý xong?

Tần Thi Âu cảm thấy được thật không thể tưởng tượng nổi.

Brendon cười nói:

- Cục trưởng cục cảnh sát ở đây là em họ của tôi, cho nên hết thấy cậu hiểu. Yên tâm, hồ sơ của cậu hoàn toàn không có vấn đề, chỉ là mặt ngoài hồ sơ là của hai tháng trước thôi.

Hai tháng trước Tần Thi Âu vẫn còn bôn ba cục khổ ở thành phố Ma Cao đấy!

Tần Thi Âu tranh thủ thời gian cảm ơn Brendon, người sau chỉ muốn hẹn thời gian để ăn bữa cơm với hắn, sau đó liền thân nhiên rời đi.

Nhìn xem hai tờ giấy chứng nhận, Tần Thi Âu nhất thời cảm khái, hướng về Auerbach nói:

- Tôi cho là quan hệ nhân tình ở quốc gia tôi rất quan trọng, không nghĩ tới ở Canada còn hung hăng cần quấy hơn so với chỗ của tôi.

Auerbach nhún nhún vai nói:

- Việc này rất bình thường, đây là xã hội chủ nghĩa tư bản, ở nơi này CAD chính là quan hệ nhân tình, huống chi cậu chỉ là xử lý tờ chứng nhận sử dụng súng. Trên thực tế ở chỗ này, thứ này cũng tương tự như việc mua bán giấy phép ở chỗ của cậu, một ngày xong xuôi hay là một năm xong xuôi đều như nhau.

Chúng nhận sử dụng súng tới tay, Tần Thi Âu lập tức thẳng tiến tới cửa hàng bán súng của thị trấn Farewell.

Bởi vì thị trấn Farewell rời xa đất liền, cho nên dù trấn nhỏ không lớn nhưng chức năng đầy đủ hết, có thể nói là chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đều đủ.

Cửa hàng bán súng tên gọi là 'CESF Hộ Ngoại Dụng Phẩm'. Tần Thi Âu ngay từ đầu cho rằng ông chủ cửa hàng này là chơi CF hoặc là đại loại như thế.

Kết quả, Auerbach giải thích cho hắn một chút, CESF là viết tắt của The Canadian Emergency Special Forces, phiên dịch ra chính là Đặc nhiệm phản ứng khẩn cấp Canada. Đây là bộ đội mạnh nhất quân đội Canada, huấn luyện viên đặc nhiệm đều là trực tiếp thuê từ Delta Force của nước Mỹ.

Trên cửa cửa hàng bán súng là hình một cây súng trường tạo hình ngắn gọn lại cực kỳ khí phách. Tần Thi Âu nhận ra cây súng này. Đây là khẩu súng máy nổi tiếng nhất World War II, tên MG 42, là cỗ máy giết chóc của lực lượng nước Đức, biệt danh "Cửa máy của Hitler". Mỗi lần nó xuất hiện đều nương theo lượng lớn nhân viên thương vong sau đó.

- Hoan nghênh, hai vị cần mua gì không? Tôi là Reg Nelson ông chủ của nơi này. Ông chủ cửa hàng bán súng lên tiếng chào hỏi.

Tần Thi Âu quan sát một chút, đây là một thanh niên người da trắng tiêu chuẩn, tóc vàng mắt xanh. Tuổi chưa đến 30, thân cao tầm 1m85, trên người mặc quân phục, cơ thể căng phồng, thân hình thon dài trắng kiện giống như một con báo dũng mãnh.

- Tôi cần mua súng, súng ngắn, súng trường mỗi thứ một cây, chủ yếu là dùng cho đi săn và tự vệ.

Hiện tại Tần Thi Âu một mình ở trong ngư trường, nếu như có người nào đó trong lòng có quỷ từ đường biển xông tới vậy thì rắc rối.

Nelson nhìn thấy Auerbach liền nở nụ cười, chào hỏi nói:

- Auerbach tiên sinh, chào ông, còn chàng trai người Trung Quốc đi chung với ông này nhất định là Tần rồi. Tôi nghe mấy người bạn nhắc tới cậu ta rất nhiều lần rồi, cậu ấy hiện giờ chính là nhân vật nổi tiếng trên thị trấn chúng ta đây.

- Nếu chỉ là đi săn và tự vệ thì súng ngắn ta đề cử USP, Glock cùng với M1911. Chúng nó đều có ưu khuyết riêng: USP sức giật nhỏ, Glock chính xác cao, M1911 uy lực lớn, đã từng là súng chuyên dụng của Lực lượng nước Mỹ, cho nên xem cậu lựa chọn thế nào.

Tần Thi Âu thấy cửa hàng bán súng có chút giống với tiệm tạp hóa vào thập niên 90 ở quê quán. Có một cái khu trưng bày, đều là súng cũ đã có niên đại, sau đó chính là quầy hàng dài chỗ ông chủ cùng với một kệ hàng sau lưng. Đặt trong quầy dài chính là súng ngắn, trên kệ hàng là các loại súng trường, về phần súng máy, súng bắn tỉa thì cơ bản không có.

Mặc kệ nước Mỹ hay là Canada, không phải loại súng nào cửa hàng bán súng đều có thể bán. Đầu tiên súng ông bọn họ có thể bán đều là loại dân dụng. Nói đơn giản chính là mang một ít súng trường liên xạ "thiên" thành súng hơi, tiến hành hạn chế đường kính của một ít súng ống có uy lực lớn.

Ngoài ra, cửa hàng bán súng ở Canada cũng không được phép bán súng máy cùng với súng bắn tỉa chính xác cực cao. Nếu không lỡ như có người mua một khẩu Gatling trực tiếp nhảy vào giáo đường, trường học văng vẳng các nơi hội nghị mít-tinh, lại mang theo đầy đủ băng đạn là có thể xả đạn thoải mái rồi.

Tần Thi Âu hỏi:

- Có Desert Eagle không? Tôi muốn xem thử một chút.

Desert Eagle sức giật quá lớn, dung lượng hộp đạn lại nhỏ nên không thích hợp dã chiến, nhưng nó là vì đi săn mà sinh. Tần Thi Âu cảm giác được nếu ra ngoài săn gấu hay săn lợn rừng linh tinh, USP và Glock loại đồ chơi này phỏng chừng không có gì dùng.

Nelson nói:

- Cũng có, nhưng bình thường không đề cử bởi vì lực phản chấn lớn, viên đạn còn rất khó mua được.

Tần Thi Âu hỏi:

- Có thể dùng thử không?

Nelson cười nói:

- Đương nhiên có thể. Băng đạn súng ngắn đều là 20 đơ la 50 viên, đạn súng trường là 32 đơ la một băng đạn.

Tần Thi Âu nói: - Súng trường thì có loại nào phù hợp?

Hắn không phải thành phần đam mê quân sự, chỉ có thể coi là loại người nhiệt tình yêu vũ khí. Cho nên cứ việc trên kệ hàng treo một đồng súng, nhưng hắn lại không nhận ra khẩu nào, nhất là những khẩu súng này đều là loại dân dụng trong nước ngay hình ảnh đều không thấy được. Nếu như là bản quân dụng thì có lẽ hắn còn có thể nhận ra vài khẩu.

- Đề cử AR 15 - M16 bản dân dụng, nhưng uy lực không kém hơn M16, ngoài ra còn thuận tiện cho trang bị thêm các loại đèn pin, kính nhắm, kính

hồng ngoại.

- Nếu là ưa thích súng đạn ria, như vậy còn có Benelli M1 với Shotgun M870 series, đều rất không tệ.

Tần Thi Âu hỏi:

- Không có AK series à?

Nelson nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Đồ chơi này có hỏa lực quá mãnh liệt, con đường chính quy là mua không được. Nhưng nếu cậu muốn AK, bán cất giảm vậy thì có, nhưng mà rất yếu. Tôi dám cá là cậu sẽ chóng mặt đồ chơi kia.

Tần Thi Âu tổng cộng chọn bốn khẩu súng ngắn, hai khẩu súng trường, hai khẩu súng đạn ria, sau đó mỗi khẩu súng kèm theo 50 viên đạn đi dùng thử.

Trước khi đi, hần nhìn thấy được một cái bóng dáng quen thuộc - không ngờ là súng ngắn M92 trong nước.

Đối với đồ chơi này Tần Thi Âu cũng là ngưỡng mộ đã lâu, cho nên nhất định phải mua, cái này cũng không cần phải dùng thử rồi.

Sân tập bắn của cửa hàng bán súng nằm ở trong một cái hồ nhỏ khô cạn đằng sau cửa hàng, như vậy vừa vặn có thể tránh cho đạn lạc bay ra ngoài.

Nelson mang tốt tai che cho Tần Thi Âu, sau đó từ USP bắt đầu thử súng.

Trước khi sử dụng, Nelson trước tiên giảng giải cho Tần Thi Âu rất nhiều quy định về sử dụng súng. Kể cả cho dù súng ống có mở chốt bảo hiểm cũng không thể nhắm hòng súng vào người khác, nếu như xuất hiện tình huống kẹt đạn tuyệt đối không được tự mình sửa chữa, lúc nổ súng không được đi đi lại lại.

Quan trọng nhất chính là phương pháp sử dụng súng ống. Nelson lo lắng Tần Thi Âu bắn thử nhiều súng như vậy có thể khiến hai vai và cơ ngực bị xé rách.

Tần Thi Âu mở ra chốt bảo hiểm, nhắm vào một cái bia ngắm rồi bắt đầu bóp cò.

"Pằng pằng pằng.... "

Âm thanh của khẩu USP thanh thúy dễ nghe, sức giật quả thật nhỏ, tay Tần Thi Âu gần như không run chút nào.

Nelson xem có chút ngây người, bắp thịt của người này vượt xa tưởng tượng nha!

Liên tục bắn xong hai băng đạn, Tần Thi Âu đổi sang Glock 43. Súng này tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, cầm trong tay xúc cảm rất tốt, bắt đầu thao tác cực kỳ trôi chảy. M1911 đặc biệt bắt mắt, Tần Thi Âu cầm vào trong tay liền cảm giác mình đã trở thành ngôi sao điện ảnh. Làm thử vài cái động tác chiến thuật thì chính hần đều sụt nữa bị mình làm mê mẩn.

Quả thật bá đạo. So sánh với nhau thì bàn tay của Tần Thi Âu hơi nhỏ một chút, tuy nhiên đối với hần thì sức giật thể này không tính là gì, hần hoàn toàn có thể khống chế.

Thử xong súng ngắn liền thử súng trường. AR 15 không thể bắn liên thanh nên bắn thử vài phát thì hần liền cảm thấy vô vị. Nelson hiểu ý của hần, lập tức giải thích nói:

- Nếu muốn cải trang khẩu súng này thành bán tự động liên thanh cũng không khó khăn lắm. Súng đạn ria chẳng có gì để thử, chính là hướng về bốn phía "đùng đùng".

Lần đầu tiên nghịch súng, Tần Thi Âu lâm vào bên trong cuồng nhiệt yêu thích. Những khẩu súng này nhìn thấy cây nào đều cảm thấy vừa mắt, đơn giản hất tay lên nói:

- Những cây súng này tôi toàn bộ mua hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Trường Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.